

Hamvas Béla: Tabula Smaragdina

**Kommentár a Tabula Smaragdina (Hermész Triszmegisztosz) tizenhárom mondatához,
egyben bevezetés az Alchimiába (a hermetikus gondolkodásba)**

I. TÖRTÉNETI BEVEZETÉS

Nem gyanútlanlás, hanem rosszhiszeműség lenne, ha valaki a Tabula Smaragdinát a XX. század közepén oly értelemben kísérelné meg magyarázni, ahogy azt bizonytalan néhány ezer évvel ezelőtt szerzője értette és leírta. A Tabula Smaragdina az őskori hagyomány nagy és jellegzetes műve. Keletkezése óta a hagyomány korszaka lezárult, az emberiség a történet korszakába lépett, és minden jel arra vall, hogy a történeti korszak is vége felé tart. Ami e hermetikus alapmű korhű és filológiai hiteles magyarázatát lehetetlenné teszi, nem az, hogy attól bennünket néhány ezer év, hanem hogy két világekorszak választ el.

Persze ez nemcsak a Tabula Smaragdinára érvényes. Vonatkozik az archaikus kor minden hasonló művére, a kínai, a hindu, az egyiptomi, a héber, a görög hagyomány minden fennmaradt sorára, sőt festett és faragott és épített művére. A filológia és a kommentár nem lehet tisztességes, ha az ember nem azzal kezdi, hogy e korszakok között levő fundamentális különbséget tudomásul kell venni.

Az őskori műveket kommentálni mégis nemcsak gondolatilag érdekes, hanem azokat - különösen most - a történeti korszak végével újra kommentálni kell. Kell pedig azért, mert éppen ma semmi sem látszik fontosabbnak, mint a korszakok gondolkodását egymáson lemérni. Tárgyilagabb mérték, mint a mai gondolkodástól - ha nem is tökéletesen távolálló - de alapvetően különböző archaikus gondolat, nincs. Amire szükség van, nem is filológiai kommentár, hanem oly mérték, amely a két gondolkodást megkülönbözteti, hogy a kettő egységét meg tudja teremteni. A Tabula Smaragdina világa számunkra helyreállíthatatlanul elmúlt. Ahogy elmúlt a Tao-te king és HÉRAKLEITOSZ, a Mahabharáta és AISZKHÜLOSZ világa. Különös naivitás kell ahhoz, hogy az ember a művek restaurációjában hinni tudjon. A szcientifikus filológia ma részben még ebből a hiszékenységből él. Az őskor művei azonban mindinkább az idő túlsó feléről való atmoszférájukkal egyedülálló módon alkalmasak arra, hogy ösztönzéseikkel és gondolataikkal azt, ami bennünk rejtett, kibontsa, ahogy a modern fizika és geometria önmagát PTOLEMAIOSZon és EUKLEIDÉSZen, a matematika önmagát PÜTHAGORASZon tudja mérni, a kémia az alkímia gondolatainak tudatosítja önmagát.

NIETZSCHE is Apollón és Dionüszosz orfikus isteneinek neveit veszi elő, hogy korunk döntő feszültségeit megértse. A történet előtti és történet utáni korok affinitása, úgy látszik, tény. Amit a szcientifikus filológia az affinitásról tudomást nem szerezve és önmagát objektív eredmények látszatával hitegetve csinál, merő ismeretszerzés. De nem ismeretekre, hanem tudásra van szükség.

A Tabula Smaragdina latin nyelven maradt fenn. Egyesek szerint görög szövege is volt, de elveszett. Mások szerint a Tabula Smaragdinát eredetileg is latinul fogalmazták. Ennek a feltevésnek a szövegben levő görög szavak ellentmondanak. A Tabula Smaragdina tizenhárom mondat. Szerzője a szöveg szerint HERMÉSZ TRISZMEGISZTOSZ (háromszor legnagyobb Hermész). Hermész nevét a gnosztikus és alexandriai iratok jól ismerik. A legvalószínűbb hipotézis, hogy egyiptomi származású ember volt, bár a név nem személynév, hanem úgynevezett beavatási fokozat. Lehet, hogy Toth volt, Toth pedig az egyiptomi leviták magas kasztja, mint Iránban a Zarathusztra, vagy Indiában a risi. Ma úgy mondanánk, hogy mester volt. Kora bizonytalan. Vannak, akik keletkezését az özönvíz után az első generáció idejére teszik, de nem tudni, hogy Kr.e. 8000-ben, vagy Kr. e. 12000-ben történt özönvízre gondolnak-e. HERMÉSZ TRISZMEGISZTOSZ tekintélye igen nagy volt. Felőle még az egyházatyák is különös tisztelettel beszélnek.

Az alexandriai korból HERMÉSZ TRISZMEGISZTOSZ neve alatt egész sereg, főként dialogizált értekezés maradt fenn. A gyűjtemény általában a Corpus Hermeticum neve alatt ismeretes. Ezek az értekezések - ha töredékesek is - világosan jelzik, hogy valamely beavatás oktató művei. Túlnyomó részük inkább kései gnosztikus iratnak látszik, könnyen feltételezhető, hogy itt nem magáról Hermész személyes tanításáról, inkább a hermetikus hagyományba való beavatásról van szó. A Corpus Hermeticumban csak néhány mű van, amely a konvencionális katekizmus stílusnál magasabb nyelvet használ, s e művek gondolatainak folyamatos jelenléte különböző szerzőknél úgyszólván a mai napig követhető. Ezek az értekezések, főként a negyedik (az úgynevezett szent beszéd) és a tizenhatodik (Ammonhoz), a többitől már tömörségükben is különböznek, sok tekintetben a gnóvizst, az orfikát, a Kabalát és az egyiptomi hagyományt kötik össze, ma már meg nem állapítható módon szintetikusán, vagy mindössze szinkretikusán. Gondolataik az egyházatyák műveit is át- meg áthatják, ORIGENÉSZét és ALEXANDRIAI KELEMENét éppen úgy, mint NIZZAI és NAZZIÁNI GERGELYét, DIONÜSZOSZ AREOPAGITÁét és MAXIMUS CONFESSORét. Később e gondolatok az alkímián kívül a középkori misztikusoknál élnek tovább. BÖHME, SAINT-MARTIN, OETINGER, SCEUS, BAADER, MOLITOR gondolatvilága egész SZOLOVJEVig, BERGYAJEVig és BULGAKOVig a legkönnyebben innen érthető.

A hermetikus művek a hellenisztikus Alexandriából kelet felé is elterjedtek, és Európába bizonyos megfogalmazások az araboktól kerültek át. Vannak, akik az egész alkímiát arab eredetűnek mondják. Ez a feltevés ilyen mereven egészen biztosan hamis. A hermetika olyan hagyomány, amelyen amíg a középkorban Európába került, sok iskola dolgozott. Abban az alakjában például ahogy PARACELUSnál, vagy BÖHMÉNél felmerül, az eredeti egyiptomi és későbbi görög orfikus, püthagoreus és kabalista és arab elemeket meg különböztetni már teljesen lehetetlen. Olyan formájában pedig, ahogy SAINT-MARTIN után jelenik meg, az egész őskori hagyománynak csaknem tudatos egyesítési kísérlete.

II. A SZÖVEG

1. *Verum, sine mendatio, certum et verissimum*
– 'Való, hazugság nélkül, biztos és igaz'.

2. *Quod est inferius, est sicut quod est superius, et quod est superius est sicut quod est inferius ad perpetranda miracula rei unius*
– 'Ami lent van, az megfelel annak, ami fent van, és ami fent van, az megfelel annak, ami lent van, hogy az egyetlen varázslatának műveletét végrehajtsd'.

3. *Et sicut omnes res fuerunt ab uno, meditatione unius: sic omnes res natae fuerunt ab hac una re, adaptatione*

– Ahogy minden dolog az egyből származik, az egyetlen gondolatból, a természetben minden dolog átvitelrel az egyből keletkezett.

4. *Pater eius est Sol, mater eius Luna, portavit illud ventus in ventre suo, nutrix eius terra est*

– Atyja a Nap, anyja a Hold, a Szél hordozta méhében, a Föld táplálta.

5. *Pater omnis thelesmi totius mundi est hic*

– Ő a théleszma, az egész világ nemzője.

6. *Vis eius integra est, si versa fuerit in terram*

- Ereje tökéletes, ha a földbe visszafordul.

7. *Separabis terram ab igne, subtile a spisso, suaviter, cum magno ingenio*

– Válaszd el a Tüzet a Földtől, a könnyút a nehéztől, tudással, szenvedéllyel.

8. *Ascendit a terra in coelum, iterumque descendit in terram et recipit vim superiorum et inferiorum. Sic habebis gloriam totius mundi. Ideo fugiat a te omnis obscuratis*

– A földről az égbe emelkedik, aztán ismét a földre leszáll, a felső és az alsó erőket magába szívja. Az uralmat az egész világ fölött így nyered el. E perctől fogva előled minden sötétség kitér.

9. *Hic est totius fortitudinis fortitudo fortis. Quia vincit omnem rem subtilem, omnemque solidam penetrabit*

– Minden erőben ez az erő ereje, mert a finomat és a nehezet áthatja.

10. *Sic mundus cratus est*

– A világot így teremtették.

11. *Hinc adaptationes erunt mirabiles, quarum modus est hic*

– Ez az átvitel varázslata, és ennek ez a módja.

12. *Itaque vocatus sum Hermes Trismegistos, habens tres partes philosophiae totius mundi*

– Ezért hívnak Hermész Triszmegisztosznak, mert a világegyetem tudásának mindhárom része az enyém.

13. *Completum est quod dixi de operatio solis*

– Amit a Nap műveleteiről mondtam, befejeztem.

AZ ARAB VÁLTOZAT

1. Való, való, nincs benne kétség, biztos, megbízható.

2. Íme, ami fent van, alulról jön, ami lent van felülről. Az Egy műve a varázslat.

3. Ebből az Egyből egyetlen művelettel minden létező így keletkezett.

4. Apja a Nap, anyja a Hold, a Szél hordozta méhében, a Föld táplálta.

5. Ő a varázslat nemzője, őrzője, ereje tökéletes, a fények élesztője.

6. Tűz, amely földdé válik.

7. Válaszd el a tüzet a földtől, a könnyút a nehéztől, vigyázva, mesteri kézzel.

8. A földről az égbe száll, úrrá lesz a fény fölött, s ismét leszáll a földre. Megszerzi a felső és az alsó erőket. Így lesz úrrá afölött, ami fent van, s ami lent. Mert veled van a fények fénye, s ezért a sötétség előled kitér.
9. Az erők erejével leszel úrrá a finom fölött, és hatolsz be a nehézbe.
10. Olyan ez, mint a világ teremtése.
11. Az ilyen tett varázslat, és ez a módja.
12. Ezért neveztek Háromszor Nagy Hermésznek.
13. Amit a Nap műveleteiről mondtam, befejeztem.

Gabir ibn Khajjam (Al Gabir)

*

A Tabula Smaragdina mondanivalója a következő. Ha az ember az Egy varázslatának műveletét végre akarja hajtani, műveletéhez az, ami lent van és ami fent van, egymásnak megfelel. Mert ahogy minden dolog az Egy gondolatából származik, úgy a természetben is - átvitelrel ugyan, de - minden az Egyből keletkezett.

Hogyan származott és hogyan keletkezett?

Nemzője a Nap. Anyja a Hold. Méhében a Levegő hordozta és a Föld táplálta. Mert ő (a théleszma) az egész világ nemzője. Ereje a legmagasabb fokra akkor lép, ha a földre ér és onnan visszafordul. Ez pedig a művelet teóriája, mondjuk, ez volt az ismeretelmélet.

Most következik a gyakorlati útbaigazítás. Mit kell tenni? A tüzeset a földtől és a könnyűt a nehéztől el kell választani. Az elválasztásban a tudás éppen olyan fontos, mint a szenvedély. Megkülönböztetni és megkülönböztetni. Ez a legfontosabb.

E művelet közepette (a théleszma) fölemelkedik, aztán leszáll, hogy a felső és az alsó erőket is magába szívja. Ilyen módon az ember a dolgok fölött levő hatalmat elnyeri. A sötétség pedig eloszlik. Az ember oly hatalom birtokába jut, amely a légneműt is megfoghatóvá és legyőzhetővé teszi, a nehéz anyagot pedig áthatja.

A világot ilyen módon teremtették és ez az átvitel módja is. Mindez tulajdonképpen nem egyéb, mint a Nap művelete.

PARACELSUS a Tabula Smaragdinához azt a megjegyzést fűzi, hogy a tizenhárom mondat az az univerzális recept, amely szerint a dolgok természetes, vagy tökéletes állapotukba helyezhetők. Különbőség a földi, ásványi, növényi, állati, lelki, szellemi körök között nincs, mindegyikre egyaránt alkalmazható.

A legeslegeső gondolat, amit meg kell érteni, hogy mit jelent az Egy varázslatának műveletét végrehajtani. (Az arab szöveg szerint: Az Egy művelete a varázslat. PARACELSUS: auszurichten die Wunder eines einzigen Dinges. Ad perpetranda miracula rei unius.)

Ez a művelet:

- 1. Az embert a dolgok fölött való hatalomhoz juttatja.
- 2. A világot is ilyen módon teremtették.
- 3. Tulajdonképpen nem egyéb, mint a Nap művelete.

Akármilyen nehéz is legyen megtanulni és gyakorolni, érdemes. A dolgok fölött való hatalmat ígéri (nem az önkényt!). A légnemű legyőzhetővé lesz (az ember repül!) és a nehéz anyag átlátszóvá (mint a röntgensugarakkal). Az arab szöveg azt mondja: olyan ez, mint a világ teremtése.

Hogyan kell kezdeni? Úgy, hogy az ember megkülönböztet. A könnyűt a nehéztől elválasztja. A példa mindjárt világosságot fog teremteni: Pál Apostol azt írja, hogy az ember élhet test szerint és szellem szerint. Ugyanő más helyen hármas megkülönböztetést tesz, testi, lelki és szellemi között. Szarkikosz, pszükhikosz, pneumatikosz. És ugyancsak PÁL a természeti és a szellemi ember megkülönböztetését tanította.

A Tabula Smaragdinában az elválasztást ilyen módon kell értelmezni. Ez a belső chemia alapművelete: megkülönböztetni. A dolgokat egymástól elválasztani és azokat külön tartani és azokat elnevezni és külön-külön azokat megismerni. Az első lépés a tüzes és a földes elemek megkülönböztetése. Testemben - mondja PÁL - más törvényt látok, amely ellen értelmem szembefordul.

Amit tehát a Tabula Smaragdina tanít, az a belső chemia analitikus módszere. Egyfajta beavatás, amely szerint az ember a dolgokat, de elsősorban önmagát, mint Paracelsus mondja, a tökéletesség állapotába helyezheti. Olyan transzmutáció (átváltozás), amely minden létezőre alkalmazható.

Mi ennek az átvalósulásnak ismertetője? Az, hogy pontosan olyan, mint amelyet a Nap végez, amikor világosságával és melegével és sugarainak egyéb életkeltő tulajdonságaival életet fakaszt és nevel. Senkinek se jusson eszébe ezt a hasonlatot elcsépeelt metaforának tartani. A szellem és a Nap műveletei között analógia van, s az analógia nem hasonlat, hanem egyfajta logika. Erről még éppen eleget lesz szó.

A Tabula Smaragdina azt mondja, hogy ugyanazt a sugárzó, életfakasztó meleg világosságot, amellyel a Nap a természetet elárasztja, az ember önmagában megvalósíthatja és azt a sugárzást életének tartalmává teheti. De ugyanezzel a sugárzással a dolgokat is áthathatja. Ez a művelet az, amit később alkímiának neveztek el. Aranycsinálásnak azért mondják, mert az arany a Napnak megfelelő fém és amikor az ember önmagát fénnel és meleggel itatja át, önmagát Nappá, vagyis arannyá változtatja.

Az alkímia azt mondja, hogy a lények és a dolgok meg- és átváltoztathatók. Annál is inkább, mert ahogy a lények és a dolgok itt a földön élnek, az nem is természetes, nem is tökéletes.

De van olyan eljárás, amellyel az ember önmagát a tökéletességbe helyezheti, és ez az eljárás ugyanaz, mint amellyel a dolgokat is tökéletessé teheti. Az alkímia az a tudás, mely a tulajdonságok és az elemek megváltoztathatóságát tanítja oly módon, hogy abból indul ki: a környező jelen világ nem az eredeti természet, hanem annak elrontott alakja. Ezt a romlást ki kell küszöbölni és az eredeti természetet helyre kell állítani. Az analógia nyelvén ezt úgy fejezték ki, hogy az elemeket arannyá lehet változtatni.

A Tabula Smaragdina ezek szerint nem egyéb, mint annak a műveletnek receptje, amely szerint a világ (ember, tulajdonság, dolog, elem, fém, stb.) eredeti és valódi állapotába visszahelyezhető. Ilyen művelet van. A művelet tulajdonképpen és végeredményben egyetlen mondatban kifejezhető. Esetleg egyetlen képletben. Ezt a képletet az alkímia az analógia

nyelvén a Bölcsék kövének nevezi. Kőnek nevezi azért, mert ez minden egyéb gondolat és művelet fundamentális alapja.

III. SORS ÉS ARITMOLÓGIA

Aki az újkori európai filozófiából indul ki, archaikus gondolkodást soha megérteni nem fog, nem tud és nem is tudhat. A filozófia Európában a létezés minden egyéb mozzanatát leválasztva egyedül az ismereteket kívánta rendezni és ezért végül is teljes egészében tudománnyá óhajtott lenni. Mivel azonban a realitással tevékeny kapcsolatban a tudomány állott, a filozófia az elő és az utótudomány sajátságos faja lett, éppen olyan önkényes, mint amilyen mulandó.

Az archaikus gondolkodás minden esetben beavatás. Ilyen a hindu szánehja, a kínai Ji king, a héber Kabala, a görög orfika, a kaldeus asztrológia és a bizonytalan, talán egyiptomi eredetű alkímia. Az a tény, hogy az archaikus gondolkodás beavatás, a következőt jelenti: olyan teoretikus praxis, illetve olyan praktikus teória, amely az ember számára a létezés alapkérdéseiben való elméleti beavatással gyakorlott élettervet nyújt. E kettő egymástól nem választható el. Az utolsó archaikus beavatás PLATÓNÉ, igen sápadtan azt az elrajzolt orfikát tanította, melyet később idealizmusnak neveztek, s amely oly számos khimérát nemzett. Az európai filozófiákat egyszer érdemes lenne oly módon megvizsgálni, hogy melyikben milyen tudattalan beavatási kísérlet rejtőzik. Valószínű, hogy az embernek BACONt, SPINOZÁt HUME-ot, KANTot, HEGELt, SPENCERt aszerint kellene értékelnie, hogy azok milyen beavatás alapján milyen élettervet kínálnak, az értelmetlenségek feneketlensége, főként azonban a tengernyi laposság fölött szégyenkeznie kellene.

Minden archaikus beavatás bázisa az aritmológia. Az európai filozófiák alapja is az, ha nem is tudnak róla. Aritmológiának nevezik nemcsak a számértelmezést, hanem az értelmezés összes következményeit is. Az archaikus aritmológiák közül Európa kettőt vett használatába. Az egyik az orfikus tízes, amelyet számrendszerének alapjává tett, a másik a kaldeus tizenkettes, amellyel az időt méri. A hagyomány ismerte a kínai (64-es), a szánehja (25-ös), a Kabala (22-es) aritmológiát. Egyebek között a különböző mitológiák, sőt a naptárak (tolték), a betűjelek bázisa is az aritmológia. A beavatás azért nyugszik az aritmológián, mert a dolgok megismerése, az életterv felépítése és megvalósítása is a számok rendje szerint történik.

Ha az ember csak rövid és futólagos szemlét tart azok fölött az aritmológiák fölött, amelyek Európában, természetesen ismét teljesen tudattalanul, a dolgok megismerését, az életterv felépítését és megvalósítását irányították, abból a reménytelen zűrzavarból, amelybe Európa végül is került, mert abba kerülnie kellett, sokat megért. Mindenekelőtt, a szcientifikus matematika számértelmezése. A matematika és kezdeményezésére az egész természettudomány megkísérelte a számot minőségétől megfosztani. Olyan kvalitástalan számot konstruált, amellyel tartalmától függetlenül, mint merő formális elemmel (tényezővel) lehet operálni. E percben az ember ne keresse a formai és tartalmi (kvalitás-kvantitás) elemek szétválaszthatatlanságának, mégis szétválaszthatóságából származó meg nem oldható bonyodalmakat. Semmi egyéb ne legyen tekintettel, csak arra, hogy a szcientifikus számértelmezés szükségképpen milyen módon vált az eldologiasodás bázisává, más szóval, hogy e steril szám, miképpen sterilizálta a gondolkodást, vagy ami ugyanaz, az életvezetést.

A szám értelmezése minden egyéb létezési mozzanat értelmezésének fundamentuma. A számkonceptió dönti el annak a világnak szerkezetét és képét, amelyben élek, s így annak az életnek alakját és értelmét és súlyát és értékét, amelyet élek. Az eldologiasodott

számkoncepció következménye az emberi létezés területén azt az irreális helyzetet teremtette, amelyben annak színtelenné és értelemüressé és absztrakttá és személytelenné kellett válnia.

A kvalitástalan számkoncepció megteremtette a kvalitástalan embert. Vagyis a kvalitástalan ember megvalósítása törvényes és hivatalos életterv lett. Ez az ember azonban természetesen nem realizálható. Nem volt és nem is lesz soha. A kvalitástalan ember az ember számára egyáltalán nem jelent olyan életterv-kísérletet, amelyet ha valamely mértékben megvalósít, annak arányában boldogul. Sőt éppen ellenkezőleg. És ez a dologban az elhihetetlen botorság. Minél inkább megvalósítja, annál üresebb és boldogtalanabb, mert annál személytelenebb és sterilebb. A kvalitástalan ember nem ember, hanem dolog (termelőeszköz), de még dolognak is tarthatatlan és absztrakt. A gondolkodók azt a mozzanatot, amikor az eltömegesedés megkezdődött, sokat keresték. Az eltömegesedés időpontja helyenként más. De forrása minden esetben egy: amikor az ember létezésére a minőségtelenséget alkalmazni kezdte. Abban a percben az ember eldologiasodása elkezdődött. Ami csak más kifejezés arra, hogy merő mennyiséggé kezdett lenni. Ez a minőségtelen, merőben mennyiségi ember, akit úgy ismerünk, hogy tömeg.

A matematika számértelmezése a másik oldalon természetesen szabad utat nyitott azoknak az éppen olyan önkényes, mint amilyen tarthatatlan számértelmezéseknek, amelyek az eldologiasodott tömegemberrel szemben az anarchikus és autarchikus egyén (én) élettervét kívánták megvalósítani. Az ilyen számkoncepciókkal az európai gondolkozás és irodalom és művészet tele van. Néhány ilyen számértelmezés: az idealista, a realista, a romantikus, a klasszikus, a szubjektív, az objektív, a pszichológiai, a szociológiai, a mágikus, a konkrét, az absztrakt, a mítikus, a történeti, a teológiai, az eszkatológiai, a konvencionális, a naiv, az egzisztenciális, a pragmatista, a pozitivistá.

A XX. században a számértelmezések jelentőségére rájöttek. Csaknem komikus, de mindenesetre botrányos körülmények között. A fasizmus azt kezdte tanítani, hogy az árja és nem árja fizika, kémia, technika, orvostudomány, stb. egymással nem azonos. Kezdetleges nyelven tehát a fasizmus kijelentette, hogy az árja és nem árja számértelmezés különbözik. Van árja és nem árja szám. Később a bolsevizmus is erre az alapra helyezkedett és különbséget kívánt tenni a kapitalista és kommunista szám között. Ez volt a XX. században a legnagyobb skandalum. Az ember megrökönyödve hallotta, és volt kénytelen tudomásul venni, hogy a fizikát és a kémiát és a biológiát és természetesen a matematikát világnézeti és hatalmi rendszerek függvényévé teszik. Nem egyéb ez, mint a szám egzisztencializálása, vagyis nem egyéb, mint a másodlagosan felépített ideológiának az alapokra való visszavetítése, illetve a sorrend megfordítása. Mert az értelem nem az ideológiából kerül a számba, hanem a számból az ideológiába. Ezen felül persze még gondjuk volt arra is, hogy ezt a fejreállást úgy nevezzék el, hogy: végre a talpunkra állottunk.

Ha az európai matematikát reális számértelmezésre építették volna, e skandalózus lépésre nem nyílt volna lehetőség és alkalom. A matematikai (szcientifikus) számértelmezés azonban önmagában olyan nonszens volt, hogy ahhoz képest még az egzisztencializált szám (szociologizált, fajelméleti, osztálytalan, stb.) is valósággal megkönnyebbülés. Ugyanakkor kitűnt, hogy a kvalitásától megfosztott, merőben mennyiségi szám (tömeg, eldologiasított) következtében az ember ha e számmal operál és ezt a számot alkalmazza, tud olyasmit csinálni, mint a technika, de viszont már nem tud különbséget tenni a létezésről való gondoskodás és az élet kiirtása között. A technika ugyanis semmi egyéb, mint az élet és az élet minősége és szépsége és gazdagsága és tenyésztete iránt tökéletesen közömbös

(személytelen) szám alkalmazása. A technika ugyanannyi életet pusztít el, mint amennyiről gondoskodik, hogy azt az életet, amelyet fenntart minőségtelessé és eldologiasítottá teszi.

Azzal, hogy a számkoncepcióból a szám kvalitását kihagyhatónak vélték, teret engedtek annak a jelenségnek, amit a leghelyesebb száminflációnak nevezni. Amit tartalmától megfosztanak, az ritkulni kezd. A száminfláció ilyen fogalmakat teremtett: végtelenség, végtelen számsor, végtelen hatalmas, végtelen világegyetem, határtalanság, határtalan haladás, korlátlan lehetőség, végtelen fejlődés. A száminfláció démoni természetét GOETHE a Faust második részében a papírpénzről írt jelenetében úgy ábrázolja, hogy azt egzaktabbul nem is lehet. HEGEL e jelenséget schlechte Unendlichkeiten-nek nevezte. A szám azzal, hogy lényegéhez tartozó minőségi (személyes, egyszeri, megismételhetetlen) jellegét az egyik oldalon leválasztották, a másik oldalon mennyiségben felhígult. Ez az egyre híguló túltengés az infláció. A szociológusok csodálkoznak, hogy Európa lakossága 1800 és 1900 között - holott azelőtt több mint ezer évig stabil számban élt - száz év alatt közel megtízszereződött. Miért?

Aki az előbbieket következményeit belátja, nem kérdez. Azt azonban már senkinek sem jut eszébe megkérdezni, hogy ez az eltömegesedés milyen mérvű élet-devalvációval járt együtt. Az európai aritmológia alkalmazásában ez a folyamat nyomról-nyomra követhető. A tömegkorszakában az emberi lény felhígulásával és rapid devalvációjával kell számolni. Az európai aritmológia nem vette észre, hogy az inflációs számsorban az, egyre nagyobb szám egyre kisebb, vagyis a devalváció nem egyéb, mint az egész számoktól való egyre nagyobb mérvű és gyorsabb távolodás. Minél kisebb a szám, az ember annál olcsóbb. A száminfláció (végtelen világegyetem, végtelen fejlődés, korlátlan lehetőség) a másik oldalon természetesen a devalvált egyénhez vezetett. A devalvált egyént, az eldologiasított tömegemberrel szemben az anarchikus (határtalan) szabadságtörekvés jellemzi, helyesebben: az egyéni önkény. Ugyanaz a felhígulás. Ugyanaz a határnélküli és formanélküli és túltengő és mértéktelen és elértéktelenedő túltombolás, amely nem egyéb mint enyészet.

Az, európai számértelmezés e futólagos elemzéséből az ember fogalmát szerezhethet arról, hogy mi az aritmológia és hogy minden gondolkodás bázisa a számkoncepció. Mert a dolgok megismerése, az egyéni és közös életterv felépítése és megvalósítása a számok rendje szerint történik. Az európai filozófiák is beavatások, csak nem tudnak róla. Az európai filozófia (szcientifikus) bázisa is aritmológia, csak nem tud róla.

A sors kérdése itt jelenik meg. A sors az életkerék forgása, de oly módon, hogy a kereket maga az ember forgatja és önmagán önmagát forgatja és a forgás aszerint kényszer, vagy szabadság, hogy az ember kényszerből forgatja a kényszer irányába, vagy szabadon, a felszabadulás irányába. A sors tulajdonképpen dráma. Végül is nemcsak a végzet, hanem a megszabadulás kiindulópontja is. Mert ha a kerék forgásában össze is lehet törni, ezt olyan irányban lehet forgatni, hogy a kerék önmagát felszámolhatja. A sors akkor göngyölíthető fel, ha az ember azt magára veszi és éber feloldja.

A sors felszámolása és az aritmológia között összefüggés van. Amit ez a kifejezés, hogy felszámolás, kitűnően jelez. Az életkerék forgatása a számok rendje szerint történik. A szám a végső gyök (gyökér, matrix, radix), az életképlet jelképe és hieroglifája, amelynek segítségével az ember minden lappangó sorscsíráját fel tudja bontani, át tudja világítani, és a megszabadulást eléri.

E kommentár elején futólagos utalás történt arra, hogy a Tabula Smaragdina hiteles hermetikus megértése lehetetlen. Lehetetlen azért, mert ki van zárva, hogy az ember a hagyományt a kereszténység bázisa nélkül autentikusan fogja fel. Mi a hagyományból többet értünk, mint amennyit a hagyomány gondolni vélt. Ez a megjegyzés most újból aktuálissá lett. Miért? Mert a sors és az aritmológia összefüggésével kapcsolatban most sorrendben az a döntő számelemzés következik, amely minden archaikus hagyományhoz és minden kereszténységhez tartozó gondolatot egymástól elválaszt.

Az archaikus szám minden esetben limes. Határ. törvény, ahogy PÁL apostol mondaná. Definitív. Olyan szám, amelynek alakja geometrikus. Minden hagyományos aritmológia példa rá, a kabalisztikus és az orfikus éppen úgy, mint a szánhja, a Ji king, vagy a tolték naptár. A keresztény szám pedig infinitezimális. Vagy ha így jobban tetszik: zenei. Meghatározhatatlan. Vagyis szabad. A szcientifizmus ezt az infinitezimális jelleget értette félre, amikor a végtelen számsor, a végtelen világegyetem, stb. rémképeiről beszélt. Nem végtelenségről, különösképpen pedig nem a rossz végtelenségről, hanem a meghatározhatatlan és szabad centrumról van szó. Ez az infinitezimális és szabad centrum a személy. A keresztény aritmológia számértelmezése a személyes, egyszeri, egyetlen, megismételhetetlen szám. Akadhatna valaki, aki talán HEGEL befolyására azt mondaná, hogy a keresztény szám par excellence történeti szám. Persze pont ellenkezőjét állítaná annak, mint ami a tényleges helyzet. Mert a szám nem a történet terméke, hanem éppen ez az egyszeri és megismételhetetlen szám teremtette és teremti folyton azt, amit történetnek hívunk. Mert a történet nem egyéb, mint az infinitezimális szám permanens realizálódása, a személy és a szám egységének folyamatos megvalósulása. Ez a szám a hagyomány definitív és geometrikus limesével nem áll ellentétben. Mint ahogy a hagyomány és a kereszténység sehol, egyetlen pontban sem áll ellentétben.

A kereszténység a hagyomány beteljesedése. A hagyományt a kereszténységtől nem azért kell óvatosan és minden pontban elválasztani, mert azok szemben állnak, hanem azért, nehogy az ellentétekből konfúzió támadjon. Csak a kettőt különválasztva lehet őket egyesíteni (*distinguer pour unir*). RUDOLF KASSNER (*Zahl und Gesichtjében, de egyebütt is*) a hagyományt a szám, a kereszténységet a személy (*arc*) jegyében érti meg, és e kettőt szembeállítja. E kísérlet hibás. Hibás, mert feltételezi, hogy aritmológiája csak a hagyománynak volt, a kereszténységnek nincs. Éppen ezért a személyes szám értelmét nem találhatta meg. KASSNER nem ismeri BÖHMÉ-t és a böhmei hagyományt. KASSNER az infinitezimális számnak a modern fizikában (PLANCK, HEISENBERG, EINSTEIN, BOHR, RUTHERFORD, DE BROGLIE, stb.) történt elementáris áttörését, a festészetet és zenét és költészetet (VAN GOGH, KLEE, CHAGALL, PICASSO, SZTRAVINSZKIJ, BARTÓK, PROUST, JOYCE, ELIOT, stb.) sem képes megközelíteni. E területeken az egész vonalon a személy és a szám egysége nyilatkozik meg. A modern társadalmi, politikai, gazdasági és államtörekvéseket úgy kell felfogni, mint desperát kísérleteket, hogy a személy és a szám e már megnyilatkozott egységét megbontsák (a kereszténység aritmológiáját hatálytalanítsák) és az emberiséget ismét a hagyomány limesébe (törvény) kényszerítsék vissza. Ez a terrorisztikus rémállamok és a kapitalisztikus bábeldemokráciák közös arcvonala. Sok reményük nincs a sikerre. A keresztény aritmológiát főként az orosz emigráció fejtette ki (BULGAKOV, BERGYAJEV, SESZTOV), amelynek SZOLOVJEVEN és BAADERen keresztül egyenes kapcsolata van BÖHMÉ-vel, az alkímiával és az archaikus hagyományokkal.

Ha most az ember e kétféle számértelmezés szerint a sorshoz nyúl, természetes, hogy más képletet kell felállítania, más műveleteket kell végrehajtania és más eredményhez jut, ha a

hagyomány számából és máshoz, ha a kereszténység számából indul ki. A dolgot rendkívül bonyolítja, hogy mi a történetben a hagyomány számából ténylegesen nem is tudunk kiindulni, mert hiszen létezésünk teljes egészében a kereszténységbe van ágyazva. Amit tudhatunk, legfeljebb annyi, hogy a hagyomány aritmológiáját nagy igyekezettel magunkra kívánjuk erőszakolni, de természetesen ebből eredmény sohasem lesz, csak stagnálás, és a helyzet fokozódó zavara. A hagyományos számértelmezés azzal, hogy történetben élünk, érvénytelenné lett. Tényleges életünk bázisa a személyes (infinitezimális) szám.

A hindu svadharna azt tanítja, hogy minden aktivitás forrása a minőség. Ha csak mennyiség lenne, nyugalom lenne.

A sors az életkerék forgásának képlete oly módon, hogy a kereket az ember maga forgatja és ezzel önmagát forgatja. A forgatás és a forgás egy. A hagyomány sem kívánt mást, mint a forgatás egy bizonyos módja segítségével a forgástól megszabadulni. A sorsképlet megoldása mindig a szabadság volt. De a hagyomány a megszabadulás minden műveletét a definitív (limes, határ, törvény) szám alapján végezte s ezért az eredmény, amit elért sem lehetett más, mint hogy ismét a törvényben és a határok között találta magát. A kereket hiába forgatta, a forgatásból (körforgásból) nem lehetett más, csak a határok közé való visszatérés. Ezért minden archaikus sorsmegoldás mögött az újratestetöltés (reinkarnáció) gondolata áll. A definitív aritmológia számértelmezése a határok (kényszer, szükség, ínség, törvény) közül nem vezet ki, hanem újra visszaforgat. A kereszténység azt a megszabadulást, amit a hagyomány óhajtott, úgy érte el, hogy más számértelmezés alapján más műveletet alkalmazott. A kereszténység azt a szabadságot, amelyet a hagyomány kívánt, meg tudja valósítani. Megvalósítani úgy, hogy a képletet másként állítja fel. Hogyan történik ez? Úgy, hogy a középpontba a személyes számot állítja. A személyes szám egyszeriségét és megismételhetetlenségét és infinitezimális voltát. E művelet értelme és jelentősége, a logika és a mathészisz, összefüggéséről szóló részben, főként azonban az Egy elemzésénél teljesen világossá fog válni.

Eddig be lehetett érni azzal a lazább Baader-féle fogalmazással, hogy a dolgok megismerése, az életterv felépítése és megvalósítása és a sors megoldása a számok rendje szerint történik. Most azonban már a helyzet szigorúbb és véglegesebb fogalmazást kíván. Az életterv felépítése és a szám között való kapcsolat sokkalta szorosabb. A szám eredetileg az élettervtől nem állott külön. A hagyományból ismert minden számértelmezés már minden valószínűség szerint a primordiális számértelmezés eléggé sápadt alakja. Sápadt és absztrakt, vagy ami ugyanaz, eredeti természetét elég világosan már nem jelzi. A szám eredeti természete konkrét és teljes egészében nemcsak az élettervbe volt beépítve, hanem azt meg is alapozta és tartotta és irányította, de nemcsak az élettervet, hanem mindazt, ami ezzel bármilyen kapcsolatban és vonatkozásban állt, a gondolkozást, a tapasztalatot, a morált, a törvényt, a társadalmat, a gazdaságot, a művészetet, a metafizikát és a vallást. A szám primordiális koncepciója hieratikus volt, ebből a jellegéből minden aritmológiában valamit meg is tartott, s ezt csak az európai szcientifizált aritmológiában vesztette el, vált profánná, szekularizálódott, s az európai szám eredetileg az élet (sors) megoldásának jelképrendszere. Az eredeti értelmet a szám a kereszténység aritmológiájában visszanyerte, s ezzel újra oly mértékben konkrétta lett, hogy az élet felépítésében és megoldásában középponti helyét ismét elfoglalta. Ebben az aritmológiában az arithmoszt (szám) és a logoszt (értelem) külön gondolni többé nem lehet. Az arithmosz és logosz közepe pedig a személy, aki a számoknak értelmet és az értelemnek a számot adja, és ezzel a mennyiséget és a minőséget (tartalmat és formát, szubjektumot és objektumot) ismét összeköti.

A sors és az aritmológia között levő összefüggés ezek szerint az, hogy a sors egyedül és csakis az aritmológia alapján és annak segítségével oldható meg. A sors megoldása nemcsak a számok rendje szerint történik, hanem a sorsot a számok vezetik. Minden sorshelyzetnek szám felel meg és a szám egyúttal a helyzet megoldását is jelzi. Még a legbonyolultabb esetekben is. Minden nyelv tudja, hogy amikor az ember számol, valakire számít, vagy nem számít, sőt ami számít, vagy nem számít, számot vet, leszámol, felszámol (likvidál), számon tart, számba vesz, elszámol, milyen műveleteket végez. A szám szó (arithmosz) számítás, számadás, beszámíthatóság, számbavétel, minden esetben az értelem (logosz) szó szinonimája. Ez már mind aritmológia, éppen úgy, mint költészet, zene, szobrászat, építészet, festészet, tánc. A világ létét a számok irányítják, mint PÜTHAGORASZ mondta. S ahogy, mint a régiek mondták, az ember számol, ha zenét hallgat, számol, ha gondolkodik, számol, ha cselekszik, ha emlékszik és az élet minden mozzanatának számértéke és számértelme van.

Az aritmológia sorsszámolás (sorsmathészis), amit az ember azért végez, hogy műveleteivel mátrixát felfedje, az abban levő feszültségeket feloldja és felszámolja, ezáltal önmagában az adósságszerűen számontartott drámák sorozatát a mátrixra visszavezesse (redukálja), vagyis ahogy mondják: felszabaduljon. Az ember, különösen a válságok jelen halmozódásában, sorstorlódásban él. A torlódás a sorsvonalak, életirányok, célok és kötelességek, végül is a drámák megsokszorozódását jelenti. A műveletekben az ismeretlenek száma rendkívül megnövekedett. Az ember egyszerre több, sőt sok dráma szereplője. Minden dráma egyenletrendszernek felel meg. Aki ennek tudatában nincs, azt az ismeretlenek felmorzsolják. A sors az, ami vagy az embert számolja fel, vagy azt az ember számolja fel. Az emberek hasonlíthatatlanul nagyobb része ma is ilyen egyre hatványozódó deficitben él. Aki azonban sors szövevényébe betekintést nyer, az ismeretleneket kiemelheti és a szövevényt rendezheti. Vigyázni kell arra, hogy az ember a műveletet minden esetben személyére, ne pedig eszközeire alkalmazza. Ha a műveleteket eszközökre alkalmazza és közben személye érintetlen marad, úgy jár, mint a modern ember, aki a civilizáció minden külső előnye ellenére a ragadozó dúvadtól nem sokat különbözik, vagy az a tudós, aki roppant ismereteket halmoz fel és maga idióta marad. A hagyomány, de a középkori gondolkodás is e veszélyre figyelmeztet. Elég, ha valaki LAO-CE, HÉRAKLEITOSZ, PLATÓN, CSUANG-CE intéseit olvassa. Az ismeretek halmozása veszély. Nem a dologi tudást kell növelni, hanem a személyes élet színvonalát kell emelni. Ha a dologi tudás nő, a személyes élet színvonala süllyed, de ha a személyes élet színvonala emelkedik, nem a dologi tudás csökken, hanem megvilágosodik és leegyszerűsödik az egész, de nem úgy, hogy szimplább lesz, hanem úgy, hogy az ember minél magasabbra lép annál mélyebbre és távolabbra lát. Egyetemes tájékozódás. Átlátszó egzisztencia.

A személyes élet színvonalának emelését az Upanisádok vidjának nevezték el. A vidja éberséget jelent. A vidja felső fokán (paravidja) az ember a világ teljes egészének látására képessé válik. Ez a visvarupa darsana, a nagy világlátomás, amelyet a Bhagavadgíta leír, s amelyben az ember a létezés teljes gazdagságában látja: lényével és tulajdonságaival, a kozmosz csillagaival és az óceánokkal és a hierarchiákkal és a kezdetekkel. Európában egyedül Böhme látta egyszerre az egészet. Újabb korban J. C. POWYS ezt a látomást komplex vízióknak nevezi. Nem az ismereteket halmozni. Az éberséget emelni. Mert életemet nem a dologi tudás, hanem látásom világossága dönti el. E látás oly mértékben fokozható, hogy az ember lényé gigantikus alakot ölthet. POWYS e lényt ichthyosaurus-ego-nak hívja. Ez az én-kolosszus a létező világot teljes egészében magába veheti, a baktériumok cikázásától, a kozmikus napokig, nem mint rajta kívülfekvő látványt, hanem mint lényén belül történő személyes tapasztalatot; a mikrobától az üstökösökig, a színek ízeit, a hangok illatát, a lények alakját és természetét, az értelem és az érzékek rezdülését, rég kihalt növények színét

és szagát, örökre elnémult nyelveket, a jövőben születő lényeket, városokat és ételeket, képeket és gondolatokat, és az ős fényörvény érzékfeletti ragyogását.

IV. AZ ELEMEEK

A Tabula Smaragdina kommentálása megkezdődhet. Nem azért, mert bevezetésül elég lényeges dolgok hangzottak el, hanem főként azért, mert az a nélkülözhetetlen atmoszféra, amely a Tabula Smaragdina mondatainak megértéséhez elemi előfeltétel a konkrét és a reális szám (sors) fogalmának meghatározásával megteremtődött. Az elemek egymáshoz hétféle művelettel kapcsolódnak. Ez a hét operáció a következő:

- a probléma,
- az axióma,
- a paradoxon,
- a hüpothézisz,
- a provizórium,
- az improvizáció,
- a doxa.

1. LOGIKA ÉS MATHÉSZISZ

A szám és a sors összefüggése nem egyéb, minthogy a sors megfejtése a számok rendje, irányítása és vezetése szerint történik. A sors megfejtője maga is a szám. Ebből a szám műveleteinek és a gondolkodás műveleteinek összefüggése magától értetődően következik. Az összefüggés a logika és mathézisz kapcsolatának nevéen ismeretes (matematikai logika). Tudjuk hogy a szám primordiális értelmében és alakjában a sors jele. A mathézisz eredetileg a sors képletét állította fel, vezette le és oldotta meg. Mindannak, amiről ma azt hisszük, hogy absztrakt, eredetileg konkrét természete volt, és az ember minél régebbre megy vissza, annál konkrétabb. Az a tény, hogy a szám a sors műveleteit vezette, nem jelenti a sorsnak sem egyéni, sem közösségi voltát. Sorsa volt mindannak, ami a sors kerekén forgott, egyénnek, népnek, királyságnak, földrésznek, családnak, csillagnak. A kerék forgását szám irányította. Éppen úgy, mint a dolognak a kerék körében való elhelyezkedését. Mint a forgás sebességét és irányát. Mint a periféria felé való távolodást, vagy a centrum felé való közeledést. Ezért kozmológia és asztrológia és asztronómia és fizika és alkímia és kémia és biológia és pszichológia alapja, ugyanaz a szám, mint amely a zene, a vers és az építészet alapja. Az imént háromféle aritmológiáról, vagyis a szám háromféle értelmezéséről volt szó.

- Az első a hagyomány körébe tartozó mindennemű aritmológia, mint amilyen a kabalisztikus, az orfikus, az egyiptomi, a tolték, a kínai, a többféle hindu, iráni, kaldeus és babiloni. Ezt az aritmológiát minden esetben a szám definitív volta jellemezte.

- A második a devalvált, merőben mennyiségi számértelmezésen alapuló aritmológia, amelyet az újkori szcientifizmus fogadott el.

- A harmadik a keresztény aritmológia, amely a kettészakadt szám és értelem közé a személyt helyezte, és ezzel a kettőt ismét összekötötte. A keresztény számértelmezés személyes aritmológiája pedig trinitárius. Hogy miért trinitárius, az még e fejezet folyamán szóba kerül.

A háromféle aritmológiának az emberiség három bázisa felel meg. A három bázis: az archaikus őskor, a történeti kor és a megváltás kora. Az archaikus őskor száma az aranykori szám, a történeti az apokaliptikus szám, a megváltásé a szabadság száma.

E helyen is, mint az imént, ismét hangsúlyozni kell, nem szabad abba a tévedésbe esni, hogy az ember a számot és annak értelmezését az, egyes korszakoktól függővé tegye, s így a számot meg nem engedett módon historizálja. Később a trinitásról szólva ez a hibalehetőség újra szóba kerül, s akkor végleges elintézést fog nyerni. A háromféle aritmológiának és az emberi létezés három bázisának (a három korszaknak) három logika felel meg. Az első az analógia, a második az azonosság (ellentét), a harmadik az egység logikája.

1. Doxa: Az aritmológia és a logika kapcsolata a számsor transzlogizálása (értelem teljesség tétele). Nem azért, mintha a számnak eredetileg értelme nem lenne. A szám értelme a szám alapján van (ld. 57. pont). Ez az alak mennyiségszerű minőség, vagyis minőségszerű mennyiség. Ez az alak a szám értelme. S ez az értelem a szám alakja. A transzlogizálás nem egyéb, mint az az értelmező művelet, amely a szám mennyiségében a minőséget, és így alakjában az értelmet konstatálja.

2. Hüpothézisz: A logika és a mathészisz egymással háromféle kapcsolatot vehet fel, aszerint, hogy a logika a számnak milyen értelmezést nyújt.

3. Axióma: A szám és értelem egymástól nem választható el. A háromféle értelem: a definitív, a számtömeg és az infinitezimális. A háromféle értelem három korszaknak felel meg: az archaikus őskorszak, a történeti korszak és a szabadság korszakának. A háromféle korszak háromféle logikának felel meg: az analógia, az azonosság (ellentét) és az egység logikájának.

4. Paradoxon: Az aritmológiából úgy látszik, hogy ez határozza meg a logikát és teremti meg a korszakokat is. A korszakból úgy látszik, hogy a történet teremti meg az aritmológiát is, a logikát is. A logikából úgy látszik, mintha a logika lenne az aritmológiának és a történeti korszaknak is a bázisa.

5. Probléma: A szám (arithmosz) és az értelem (logosz) és a személy egysége megfelel-e az aritmológia, a logika és a történet egységének? Mindenekelőtt a hagyomány logikája. A hagyomány számértelmezése definitív. Lezárt alakzat, mint az euklideszi geometria és a ptolemaioszi kozmosz. E lezárt rendszerben az értékfokozatok véglegesek. A rend ugyanakkor rendszer és a rendszer törvény. Az értékfokozatok létszférák, a lét (érték) szférák neve hierarchia. A hierarchiák egymás fölött vertikálisan helyezkednek el. A látható világ hierarchiái az ásványok, a fémek, a férgek, a rovarok, a halak, a madarak, az állatok, a növények, az emberek világa. Az emberek világában a hierarchiák a kasztok: a szellemi, a kormányzó, a gazdasági és a szolgáló kaszt. Hierarchia van a drágakövek között. Hierarchia van a túlvilág szférái és a túlvilági lények és a bolygók és a csillagok között.

6. Doxa: Minden hierarchiának száma van. Ez a tanítás az orfikus, kabalisztikus, védikus, iráni hagyományokból ellenőrizhető. A hagyományok azt tanítják, hogy a világot nem közvetlenül a teremtő alkotta, hanem kisugárzó hatalmai. E kisugárzó hatalmakat (emanációkat) nevezték a héberek szephiráknak, a hinduk pradsapatiknak, az irániak amsapadoknak. Ilyen kisugárzott hatalom tíz volt. A számsor első tíz egész számának értelme, hogy ez a tíz teremtő hatalom száma. Ez a legfelsőbb hierarchia.

7. Doxa: Az analógia nem egyéb, mint az egyes hierarchiák között levő megfelelés. A Tabula Smaragdina ezt a következőképpen mondja: ami fent van, az megfelel annak, ami lent van, s ami lent van, az megfelel annak, ami fent van. A hierarchiák, vagyis a létezési színvonalak (valóságnívók) egymásnak megfelelnek. A legközönségesebb példa erre a 7-es szám analógia sora. A naprendszer hét bolygójának a szivárvány hét színe a diatonikus hangsor hét hangja, a hét hét napja, a hét emberi alapjelleg, hét fém, hét drágakő, hét növény, hét állatfaj, a hét magánhangzó, stb. felel meg. E sor elemei egymásnak nagyobbára úgy felelnek meg, mint pl. valamely egész alapszám a 10-es, húszas, harmincas, stb. számsorban.

8. Axióma: A nyelv-színvonal valóság-színvonalnak és az érték-színvonalnak felel meg. E színvonalakat először az archaikus hierarchiáktól meg kell különböztetni és csak azután szabad azokat egyesíteni.

9. Axióma: Az aritmológia igénye, hogy benne a legmagasabb valóság-színvonal - és így a legmélyebb nyelv- és érték-színvonal érvényesüljön. Az aritmológia még szcientifikus mathészis alakjában is éppen úgy, mint akár a kabalista vagy Püthagoreus, a legmagasabb valóság-értelmezést kívánja nyújtani. Ez a létezés-művelet megfejtése. Ezért az aritmológia primordiális alakjában sors- (élet-) mathészis. Ezért a szám primordiális alakja és értelme, hogy sorskulcs.

10. Doxa: A szám mindig ábrázolható (mindig értelem és alak egysége). Az őskor hieratikus geometriája a számábrázolás tudománya. Az őskori orfikus hieratikus geometria kései, de még tiszta alakjában az ún. EUKLEIDÉSZ-féle geometria. Az EUKLEIDÉSZ-féle geometria ma (lásd EINSTEIN) nem érvénytelenebb, mint 2500 évvel ezelőtt volt, csak ma nem orfikus számértelmezésük van, s ennek a számnak más geometria felel meg.

11. Doxa: A nyelv-színvonalak, valóság-színvonalak, érték-színvonalak összefüggését és megfelelését újabban parallel-koordinációnak nevezték el (MAX WEBER, SCHELER, MANNHEIM, SOROKIN). E megfelelésekhez még a lélektani, szociológiai és világszemléleti (JASPERS) megfeleléseket is sikerült hozzákapcsolni. E megfelelések alapja az archaikus hieratikus analógia. A modern, főként társadalmi, ideológiai, lélektani, ismerettani parallel-koordináció azonban nem hierarchikus, hanem a modern számkoncepciónak megfelelően anarchikus (nem objektív, hanem személytelen) természetű. A szcientifizmus azt, hogy a társadalmi, lélektani, tudományos, ideológiai, stb. valóságsszínvonalak közül melyik a primer, eldönteni nem tudja. Ezért nem tudja az összes valóságsszínvonalakat egyszerre esedékessé tenni. A parallelkoordináció (párhuzamos egymásmellé rendelés) gondolata éppen olyan értékindifferens, mint a szcientifizmus kivétel nélkül minden gondolata. Az értékindifferencia a devalvált számkoncepció következménye.

12. Hüpothészis: A történetben egyre több értékmozzanat jelentkezik, vagyis szükségképpen egyre személyesebbé válik. Az örök egyszerűség és az örök ismétlődés között, az egyetlenség és az általánosság között, az Én és a közösség között egyre mélyül az egység. A személy. Ma ez még csak kifejlődőben van. A történet helyébe azonban majd az egység folyamatossága lép.

13. Improvizáció: Az analógia nem metafora. Ebbe a tévedésbe az újkori ember akkor esik, amikor feltételezi, hogy például a költészetben a jókedv és a szép idő megfelelésére való utalás önkényes. Ezért az újkori ember csak nehezen érti meg, hogy az asztrológia az év hónapjai és az emberi alapkarakterek között analógiát teremt. Az asztrológia abból indul ki, hogy van január (Bak) természetű, február (Vízöntő) természetű ember és ezt a természetet az

határozza meg hogy az ember születésének időpontjában az állatkör melyik jegye volt éppen felkelőben. De az állatkörnek az állatokról való elnevezését is csak az analógia alapján lehet megérteni.

Az alkímia az az analógia, amely az emberi tulajdonságok és a fémek (ásványok) megfeleléséből indul ki. Az egész újkori tudomány téved, amikor abban a hiszemben van, hogy az alkímia az ásványokkal, a fémekkel foglalkozik. Téved akkor is, ha azt hiszi, hogy a sal, a sulphur, a higany a markazit, az antimon, stb. elnevezések metaforák. Téved akkor is, ha azt hiszi, hogy az alkímista mondanivalóját feleslegesen misztifikálja. Az alkímia az analógiás logika alapján áll, és a fémek és az emberi tulajdonságok hierarchiájának (valóságnívóinak) megfeleléséből indul ki.

14. Axióma: Az analógiás logika alaptörvénye: "Ami fent van, az megfelel annak, ami lent van és ami lent van, az megfelel annak, ami fent van".

15. Axióma: Az analógiás logika valóságnívóinak végső alapja (gyöke) a szám. Ez a tétel a következőképp értendő: az emberi tulajdonság megfelel valamely fémnek, a fém megfelel valamely színnek, a szín a hangsor valamelyik hangjának, a hang megfelel az, egyik bolygónak, a bolygó valamely szellemi hatalomnak, a szellemi hatalom valamely számnak. Tovább nincs. A szám az analógia végső alapja.

16. Hüpothézisz: Az archaikus emberiség az analógiás logika szerint gondolkozott.

Az őskorban a gondolkozás alapművelete a megfelelések felismerése volt. (Ami fent van, az megfelel annak, ami lent van.)

Ami a csillagos égen van, az megfelel annak, ami az emberi természetben s ez annak, ami a föld mélyében s ez végül annak, ami a számban van. A kasztrendszer olyan hierarchia, amely a szellemvilágban levő hierarchiának, s ez végül a számok között levő rendnek felel meg.

17. Improvizáció: A világ zárt egész, amelynek minden eleme más és más elemnek felel meg. Az összes tudásszínvonal (asztronómia, asztrológia, kémia, alkímia, stb.) között megfelelés van. Az összes megfelelés alapja az aritmológia. A végső elem, amely minden más elem analógiáját tartja és irányítja, s amely a megfelelést az elemek között megteremti, a szám. Az analógiás logika megfelel az, analógiás aritmológiának. Az analógiás logika is és az analógiás aritmológia is zárt egész. Azért zárt egész, mert aritmológiájának számkonceptiója definitív szám.

E definitív számon nyugszik az őskor zárt kozmosza, zárt társadalma (kaszt), zárt hierarchiája, zárt metafizikája (Kabala, Ji king, szánhja, stb.)

AZ AZONOSSÁG (ELLENTÉT) LOGIKA

A történeti emberiség, amikor ARISZTOTELÉSZ az azonosság (ellentét) logikai törvényeit felállította, abban a hiszemben volt, hogy az egyedül lehetséges gondolkozás törvényeit ismerte fel. ARISZTOTELÉSZ előtt egy nemzedékkel PLATÓN még erőfeszítéseket tett, hogy az archaikus szám értelmezését stabilizálja. Tisztában volt azzal, hogy a gondolkozást s így az emberi sorsot a társadalom és az állam rendjét a szám vezeti (Timaios, Nomoi, stb.), látta azt is, hogy az őskorban a definitív szám az emberiségben definitív rendet teremtett. Öregkori nagy műveiben megkísérelte, a definitív (orfikus, püthagoreus) szám értelmezését helyreállítani. PLATÓN még az analógiás logikát részesítette előnyben, holott tulajdonképpen már az azonosság (ellentét) logikája szerint gondolkozott. PLATÓN Szókratésze volt az első gondolkozó, aki az azonosság (ellentét) logikát alkalmazta. E gondolkozás alapja már nem a törvény volt, hanem a dialektika.

18. Hüpotheszisz: Analógiás és azonosság (ellentét) logika egymáshoz úgy viszonylik, mint a törvény és a dialektika.

19. Axióma: Az analógiás logika egyetlen alaptörvénye: minden valóság (létezés) nívó között megfelelés van. Az azonosság (ellentét) logika egyetlen alaptörvénye: $A = A$

20. Probléma: Az azonosságlogika az azonosság megjelölésével megérinti az ellentétet. Minden azonosságtétel magába foglalja a vele nem azonossal való ellentétet.

21. Axióma: Az analógiás logika különbségekben, az azonosságlogika ellentétekben gondolkodik.

Az analógiás logika megkülönböztet, az azonosságlogika szembeállít. Ezért az analógiás gondolkozásból a rendszer (törvény) következik, az azonosság gondolkodásból dialektika.

22. Paradoxon: A végtelen dialektika egyenlő a végtelen számsorral. Infláció. Devalváció. Rossz végtelenség.

23. Provizórium: Az analógiás gondolkodás alakja a kijelentés (apodiktikus), az, azonosság gondolkodás alakja a dialógus.

24. Axióma: Az analógiás gondolkodás az Egy, az azonosság gondolkodás a Kettő jelében áll.

25. Axióma: Az analógiás gondolkodás hierarchikusan alá- és fölérendel, értékelve megkülönböztet és elválasztva összefoglal. Az azonosság logika egymással szembeállít.

26. Improvizáció: Az analógiás logika a látás logikája. Az azonosság logika a döntés logikája. Az előbbi epikus (lírikus), az utóbbi drámai.

A hagyomány azt tanítja, hogy minden analógia egyetlen lényeges és alapvető megfelelést világít meg és támaszt alá. Ez az egyetlen alapegyezés a tapasztalati (látható) és tapasztalaton túli (láthatatlan) világ között levő analógia. De a hagyomány azt tanítja, hogy a látható és láthatatlan világ között analógia van. Ami fent van, az megfelel annak, ami lent van. A látható és a láthatatlan valóság-szféra között az a szféra, amely a láthatót láthatatlanná, és a láthatatlant láthatóvá váltja át: ez az átváltó pont a szám.

Az analógiás logika azt mondja, hogy a látható és a láthatatlan világ egymásnak megfelel, és pedig a kezdemény minden esetben a láthatatlanban van, és e kezdeményt a valóság minden síkja követi. A kulcsa pedig a szám. Az azonosság (ellentét) logika azt mondja, hogy a látható és a láthatatlan világ azonos-ellentétes. Az azonosság-ellentét kulcsa a szám.

27. Improvizáció: Az analógia metafizikai koncepciója, hogy a primordiális világ a láthatatlan (szellemi) világ. A természet nem egyéb, mint a szellem kolosszális analogonja. Az azonosság metafizikai koncepciója, hogy a szellemvilág a természettel azonos (ellentétes), és azt a kérdést, hogy a kettő közül melyik a primordiális, kikapcsolja. Az azonosságlogika értékindifferens. Az azonosságlogika értékindifferenciája és a modern szám kvalitástalansága összefügg. De nem úgy hogy a logikus értelem iránt való közöny teremtette meg a minőségtelen számot. sem pedig úgy, hogy a történeti korszak teremtette meg a mennyiségi (minőségtelen) számot és logikai értékközönnyt. A számértelmezés teremtette meg a logikai értékindifferenciát és a történeti korszak jellegét.

Az értékközöny a mennyiségi szám logikai megfelelése. A mennyiségi (minőségtelen) szám logikai értékendifferencián keresztül teremtette meg a számtömeget (halmazt), illetve a tömegszámot, az eltömegesedést és eldologiasodást. Az azonosság-elv teremtette meg a társadalomban élő ember azonosságát, értékekre való tekintet nélkül az egyenlőséget.

28. Paradoxon: Nincs tény. Ami van, csak értelmezés (Nietzsche). Nincs szám. Ami van, csak értelmezés.

Nincs értelmezés. Ami van, csak szám.

Értelmetlen szám nincs.

Ha minden egyéb csak értelmezés, egy tény van, s ez a szám.

29. Doxa: Az analógiás logika alá és fölérendelő. Az azonosságlogika mellé és szembeállító. Az analógiás logika a kasztársadalom. Az azonosságlogika a demokrácia. Az ellentétlogika viszály.

30. Paradoxon: Az azonosság csak a kirakatban van. A dolog az ellentét kihívására megy ki.

31. Provizórium: Az analógiás logika elhelyezése: nagyobb, vagy kisebb (fölöttem, vagy alattam). Az azonosságlogika elhelyezése: velem, vagy ellenem.

32. Provizórium: Az analógiás logika folytonos átmenet a különbözőséből a hasonlóságba és a hasonlóságból a különbözőségebe. Az azonosságlogika vagy az azonosságot, vagy az ellentétet állapítja meg. Ami nem azonos, az ellentétes. Harmadik eset nincs.

33. Improvizáció: Az azonosságlogika konstrukciói: azonos-ellentétes, objektív-szubjektív, pozitív-negatív, konkrét-absztrakt. Az azonosságlogika bipoláris logika. Az azonosságlogika konfliktus-logika.

34. Paradoxon: Az azonosságlogika gondolkozása ugrás az elsőből az utolsóba. (Végletes). Csak ez a kettő van.

35. Doxa: Az azonosságlogika és matematikai jele az egyenlőség. Az egyenlőségjel teremt meg az emberiségben a társadalmi egyenlőség eszméjét.

36. Improvizáció: Ha a dolgok között - írja KASSNER - egyenlőség lenne, vagyis ha a test és a lélek ugyanaz lenne, a zene nem lenne más, mint rendszer.

37. Probléma: Vajon egyenlő-e az, ami azonos, és vajon azonos-e az, ami egyenlő?

38. Hüpothézisz: Az egyenlő száma és az azonos száma sem nem egyenlő, sem nem azonos.

39. Paradoxon: Az azonosság megállapítása ellentétet hív ki. Ez az ellentét az egyenlőség.

40. Doxa: Mindaz, ami a kettő jegyében áll, ellentétes.

41. Axióma: A kettő az a szám, amelynek nincs közepe.

42. Axióma: Aminek nincs közepe, merő periféria.

43. Doxa: A perifériális szám a minőségtelen, merőben mennyiségi szám.

44. Axióma: Az analógiás logika az Egy, az azonosság (ellentét) logika a Kettő, az egységlogika a Három jegyében áll.

AZ EGYSÉGLOGIKA

45. Provizórium: Platón az analógiás és az azonosság-ellentét gondolkodás határán áll. Oly módon, hogy bár az azonosságlogika szerint gondolkodik, de az analógiás logikát kívánja fenntartani. PLATÓN helyzetéhez hasonló HEGELÉ, aki azonban, bár az egységlogikát kívánja megteremteni az azonosságlogika szerint gondolkodik. HEGEL háromműtemű gondolkozása valójában szillogisztikus, és teljes egészében az azonosság (ellentét) logika világába tartozik. HEGEL logikája áltrinitárius, és tulajdonképpen csak két üteme van. Az egységlogika megteremtője BÖHME.

46. Doxa: Az egységlogika bázisa az inqualieren (közös áthatás) fogalma. Az inqualieren a következőket jelenti: a gondolkodás műveletében, amikor azonosítok, két elemet egymás felé közelítek egészen addig, amíg a kettő azonossá válik. Ez az

$A = A$

- De:

mielőtt az azonosulás (egyenlőség) megtörténik, mivel a két elemben mindig marad egyetlen pont, amely nem azonosítható, a pont ellenhatást vált ki. Az azonosulás helyett a két elem egymástól ismét távolodni kezd. A távolodás egészen addig halad, amíg a két elem az ellentét határát eléri.

- De:

ellentét nem válik, mert a két elemben mindig marad egyetlen pont, amely azonos marad. Az ellentét távolítás helyett a két elem közeledni kezd. A közeledés egészen addig halad, ameddig a két elem az azonosság határát eléri, de azonossá nem lesz. És így tovább. Az inqualieren fogalma azt jelenti, hogy minden azonosnak tartott minőség centrumában lappang egyetlen pont az ellentétes minőségből, és minden ellentétesnek tartott minőség centrumában egyetlen pont az azonos minőségből. E nehézség azzal a művelettel, amit a minőségtelen, merőben mennyiségi számkonceptió megkísérelt, nem küszöbölhető ki. Miért? Mert a mennyiségben is van egyetlen pont a minőségből. A szubjektumban az objektumból. A pozitívban a negatívból. A két elem soha sem ellentétes, sem azonossá nem tehető. Ha az elemek sem azonossá, sem ellentétes nem tehető, mi az, amit tenni lehet? Az elemek egyesíthetők. Az inqualieren az egyesítés művelete.

47. Improvizáció: HEGEL logikájában a tézis-antitézis-szintézis nem egyesítés, hanem azonosítási álzárlat. A szintézis nem egyesítés, mert semmi egyéb, mint az ellentétek kiküszöbölése, és az azonosság feltételeinek megteremtése. Az, egységlogikában azonban nem arról van szó, hogy az ember az azonosság és az ellentét körében megoldást teremtsen, hanem arról, hogy az egységet megvalósítsa. Az egység megvalósításának művelete az azonosság logikájából nem érthető.

48. Improvizáció: A Három-ban nem szintézisről, összetevésről van szó, mint HEGEL hitte. Az összetevés nem egyéb, mint a szétbontás ellentéte, vagyis a szétválasztott elemek összetevése. Ez a művelet a Kettő jegyében áll. HEGEL logikája nem trinitárius, hanem dialektikus. Nem a szabadság, hanem a konfliktus logikája, s éppen ezért történeti. A Háromban az Egy nem mint eredmény jelentkezik, hanem a Kettő között levő Közép, amely a Kettőt egyesíti. HEGEL bizonytalansága e téren feltűnő. HEGEL a logikát az aritmológiától nem különböztette meg, s ezért a kettőt összezavarta. HEGELnek nincs aritmológiája, vagy azt sehol sem fejtette ki. Valószínű, hogy Hegel nem is történeti, hanem romantikus

számértelmezéssel dolgozott. Ezt mindenesetre olyan megjegyzésnek kell tekinteni, amely további és behatóbb vizsgálatra szorul.

49. Paradoxon: Az egységlogika egységműveletében az azonosság az ellentétben, az ellentét az azonosságban van.

50. Probléma: Ha az egység nem az azonosságban (egyenlőségben) és nem az ellentétben van, akkor hol van?

51. Axióma: Az egység a sokaságban van. Az egységet a sokaságban levő megegyezés teremti. De nem teremti, mert az egység teremti a sokaságot, amely az egységet újra teremti s ez ismét a sokaságot.

A világ csak az egy (sok) és sok (egy) jegyében érthető.

A megsokszorozódás mindig lépést tart az egységesedéssel. Ami differenciálódik, az integrálódik.

52. Provizórium: Az egységlogika az analógiás- és az azonosságlogikát nem zárja ki, hanem azokat egyesíti.

53. Doxa: Az analógiás, az azonosság (ellentét) és az egységlogika nem áll külön. Mindhárom korban szimultán együtt állt. De a három korszak sem állt külön, hanem minden időben mindhárom jelen volt és jelen van. Nyilvánvaló azonban, hogy világossá és érthetővé ez csak az egységlogika bázisán válik, mert csak az egységben válik mindhárom szabaddá.

54. Provizórium: Misztifikáció (zűrzavar) akkor keletkezik, ha az ember egymáshoz nem tartozó logikákkal (aritmológiákkal) akar műveleteket végezni. Ha pl. az analógiás logika azonosság (ellentét) logika egy problémát analógiával kíván megfejteni. Ha az ember őskori gondolatot történeti gondolatokkal, történeti gondolatot archaikus gondolatokkal akar megérteni.

Az egységlogikában (aritmológiában) a három logikai művelet úgy helyezkedik el, mint a Háromban az Egy, a Kettő és a Három. A Három a Kettőt egyesíti. Ezért az egységlogikából mindhárom művelet megfejthető.

55. Axióma: Egyesíteni annyit tesz, mint a dolog (személy) minden tulajdonságát felszabadítani: minden számot realizálni.

56. Paradoxon: Egyesülni csak az egységben lehet.

57. Doxa: Csak aki az egységet látja, lát alakot. Az egység az alakhoz, az alak az egységhez van kötve. Ilyen értelemben mondja HEGEL, hogy csak az egész igaz. De az egység a szóhoz, a szó az egységhez van kötve. KASSNER azt mondja, hogy ez az Istenember aritmológiai értelme. Előtte a láthatatlan Egy törvénye volt érvényben, megjelenésével látható lett, a szabadság jegyében.

58. Improvizáció: Az azonosság (ellentét) logikájának történetileg és gondolatilag és aritmológiailag az egységlogikát meg kellett előznie, ahogy a Kettő mindig megelőzi a Hármat. Az őskori analógiás logika (aritmológia) az Egy jegyében áll. Az azonosság (ellentét) logika ezt az egyet dezintegrálja.

A műveletre koncentráltan figyelni kell: az azonosság (ellentét) logika nem differenciál, vagyis műveletét nem az egy sokszerűsítésével és a sok egyszerűsítésével végzi, hanem

differenciálás helyett dezintegrál, más szóval az egységet megbontja. Az analógiás logika számsora romolhatatlan számsor. Az azonosság (ellentét) logika számsora romlandó számsor. Ezért az örök élet az analógia világában nem probléma, az azonosság (ellentét) világában viszont elhíhetetlen. S éppen ezért a romolhatatlan (örök) számsor történetlen (időtlen), míg a romlandó (történeti) számsor az enyészet (mulandóság) jegyében áll. A két számsornak értelmet és végleges alakot egy harmadik, a szabad számsor ad.

Az azonosság (ellentét) logika dezintegrált, száma a Kettő. A Kettő tevékenysége, hogy kettévág. Kétkedik. Az egytől a legtávolabb a Kettő áll. A Kettő a maximális értékdeficit. A Kettő a legkisebb szám. Ezért mondja a hagyomány, hogy a Kettő a gonosz száma.

L' esprit mal (SAINT-MARTIN). A Kettő felez. SAINT-MARTIN döntő megállapítása, hogy a felezés sohasem az egyet éri, hanem minden esetben azt, aki felez. Ebből a gondolatból érthető meg, hogy a rossz sohasem a jót éri, hanem mindig azt, aki a rosszat elköveti.

Az azonosság (ellentét) logika azonosítása (megkettőzése, felezése) a rejtett dezintegrálás művelete, amely soha célt nem ér, mert az egységet nem tudja felbontani, hanem maga bomlik fel.

Ez a felbomlás a dezintegrálódás következménye az elértéktelenedés. A romlandóság, az enyészet az eltömegesedés, a devalváció, az infláció, az eldologiasodás. Ez a minőségtelen (merőben mennyiségi) szám. Ennek a dezintegrálódásnak el kellett következnie, hogy az ember az egységet meg tudja valósítani. BAADER azt mondja, hogy van eredetileg normális és későbbi abnormis dualitás. Tényleg van. De az eredetileg normális dualitás az analógia, s így a kettő két elemének megfelelése jegyében áll, s ezért soha kétség és kétkedés nem merül fel afelől, hogy a kettő különbségével hasonló és hasonlóságával különböző. A dualitás a definitív szám jegyében áll. Ettől élesen meg kell különböztetni azt a dualitást és dezintegrálást, amely egészen más művelet. A dezintegrálás nem a hasonlóság-különbözés, hanem az azonosság-ellentét jegyében áll. Képlete nem az, hogy ami fent van, az megfelel annak, ami lent van, hanem az, hogy $A = A$. Azt pedig tudjuk, hogy az azonosság száma és az, egyenlőség száma sem nem azonos, sem nem egyenlő.

Az azonosságlogika valódi értelme, hogy mivel a kettő jegyében áll, a kettőt mindenképpen fenn kell tartania, és fenn is tartja (dialógus, dialektika), még akkor is, ha az azonosságot megállapítja mert akkor is mindig kettő azonosításáról van szó. Így tehát akár azonosság, akár ellentét, a Kettő megmarad, sohasem lesz belőle Egy.

Az egységlogika (BÖHME) felismerte, hogy a Kettőből az út az Egyhez nem az, hogy visszamenni az Egybe, hanem hogy előre kell menni a Háromba. Ha két egymással ellentétes művelet egymással szemben áll, a harmadik közvetítésére van szükség. A Három mindenütt és minden esetben a közvetítő. Ha két vonalat a harmadikkal összekötök, középpont keletkezik. Két vonalnak nincs közepe s így nincs alakja. A Háromban a Kettő nem egymás ellen van, hanem egymás között (egymásban). Erről a dezintegrálódásról mondja SAINT-MARTIN, hogy ez nem az Egybe való visszatérés, hanem az Egy visszaadásának művelete.

59. Provizórium: A világban - mondja KASSNER - azonosság nincs. A világ amennyire realitás, ugyanannyira imagináció. Ebből következik, ha a világból az imaginációt ki lehetne szívni, a nirvána maradna.

60. Axióma: Minden számnak három alakja (értelme) van. Az első az előfordulás, a haladvány iránya. Extraverzió. Ez a pozitív. A hímnem. A második a visszafordulás, a metanoia iránya. Introverzió. Ez a negatív. A nőnem. A harmadik az egység transzmutált alakja. A centroverszió. Ez az androgün.

61. Axióma: A centrovertált szám művelete ismét háromféle. A vertikálisan fölfelé, a vertikálisan lefelé és a centrum körül keringés művelete. Az első pozitív, hímnemű, a második negatív, nőnemű, a harmadik androgün művelet.

62. Axióma: A centrum körül keringés művelete ismét háromféle: Az első folytonosan a centrum felé mozog. Ez a centripetális. A hímnem. A héber hagyományban neve geburah. A második a centrumtól távolodik. A centrifugális. A nőnem. A héber hagyományban a gedulah.

A harmadik a centrum körül köralakban mozog. Ez az androgün. A cirkuláris erő. A héber hagyományban ez a tiferet. Alexandriában ez a Trokhosz geneszeosz Ixion kereke.

63. Axióma: A számban alakot, értelmet és műveletet mindig meg kell különböztetni, hogy az alak és az értelem és a művelet a számban egy legyen.

64. Axióma: Az analógiás logika hierarchikusan alá és fölérendel, értékelve megkülönböztet és elválasztva összefoglal. Az azonosság-gondolkozás értékre való tekintet nélkül azonosítva ellentétet állít fel, és ellentétbe állítva azonosít. Az egység-gondolkozás egyszerűsít.

65. Axióma: Az egy tevékenysége az egyesítés. Eredménye az Egység.

66. Provizórium: Az egyesítés (egység megteremtése) műveletében minden dolog saját minőségét és mennyiségét intakt módon megtartja. Ha bármely dolog bármely tulajdonságában megcsorbulna, egység nem jöhetne létre.

67. Axióma: Az Egység egyszerű.

68. Improvizáció: Az egység egyesít, és pedig nem úgy, hogy a dolgokban levő egységet kiemelve, az azokban levő nemegységet elnyomja. Az Egység azáltal egyesít, hogy a dolgok között levő egységet állandóan teremti. Ez a megjegyzés igen fontos. Mert az Egység, ha a dolgokban levő nem egyesülő törekvést (tendenciát) elnyomná és ennek ellenére egységet akarna teremteni, az egység feltétlenül ál-egység lenne. Az ál-egység nem realizált egység, nem megvalósított, s így nem egység. A valódi egység a dolgokban levő minden tulajdonság számontartásával és fenntartásával teremti meg a dolgokban és a dolgok közt levő egységet. Az egyesítés kívülről egybeesik a belülről való egyesítéssel. Az egyesítés felszólításra, az egyesülés szabadon történik. Az egység megteremtésében a szabadság nem mellőzhető. E tétel következménye igen nagy. Elképzelhető hogy Egység felszólítás, vagy kívülről való beavatkozás nélkül, esetleg spontán megvalósuljon. Erre már példa volt és van elég, de teljesen ki van zárva, hogy egyesülés szabad elhatározás nélkül történhessék. Az egyesülés művelete személyes (szabad) művelet.

Az egység csak szabadon (személyesen) egyesülő elemek között valósulhat meg. Erre példa az ál-egységek megteremtésének számos kísérlete és valamennyi kísérlet számlalomra méltó kudarca. A kívülről való egységesítés belső (szabad, személyes) egyesülő művelet nélkül az elemeket egymással nem egyesíti, hanem azt a helyzetet teremti, amelyben az elemek az egymás ellen felizgatott elkülönülés állapotába kerülnek.

BAADER azt mondja, hogy az egymással szabadon egyesülő elemek haladványának (történetének) az evolúció, az egymással kényszerből egyesülő elemek haladványának (történetének) a revolúció felel meg. A külső kényszer által teremtett ál-egységben a felizgatott elkülönülésben levő elemek izgalma egy ponton felrobban, s ez a robbanás a forradalom. A forradalom minden esetben ál-egységet robbant fel és pusztít el.

Az Egység csak az elemek között levő egyetértés alapján teremthető meg. Ez az egyetértés

szabad művelet. A szabad műveletet az ember akkor végzi, ha integritása (egysége, egyszerűsége, egyetlensége) intakt marad és maradhat. Bármilyen beavatkozás, amely az ember integritását érinti, azonnal mint dezintegráló erő (szám) jelentkezik, és pedig az ember (egyén) és a közösség területén egyaránt. - Ezzel az azonosság és az analógiás és az egység logikájának és az aritmológiának egymással összefüggő tárgyalása befejeződött.

2. UNUS

A Tabula Smaragdina megértése szempontjából a szöveg következő eredményeiről lehet beszámolni:

A Tabula Smaragdina ide vonatkozó szavai:

rei unius - egyetlen dolognak
ab uno - egyből
meditatio unius - az egy gondolatából
ab hac una re - ebből az egy dologból
thelesma - théleszma (nap, mindenek apja)
fortitudnis fortitudo fortis - erőben ez az erő ereje.

Ezek a szavak valamely alakban mind az Egyre vonatkoznak. Ahhoz, hogy az Egy elég érthető legyen, szükség van az Egy aritmológiai (logikai) jelentőségét egész terjedelmében kifejtteni. Ezek után az Egy tárgyalásába nyugodtan bele lehet fogni.

69. Axióma: Az analógiás-, az azonosság- és az egységlogika nem áll külön. Az egységlogikában mindhárom logika egy. Az egységlogikának megfelelő személyiség-aritmológiában mindhárom aritmológia egy.

70. Axióma: Az Egység az összes lehetőségek (tulajdonságok) kibontakozásának feltétele.

71. Axióma: A számsor az Egy megnyilatkozása (kinyilatkoztatása, apokalipszise).

Az Egyben minden szám megvan.

Az Egyben minden szám, mint meg nem nyilatkozott sok van meg.

Az Egyben minden művelet megvan.

Az Egyben minden műveletet az egyesítés egyesít.

72. Paradoxon: Az Egy nem áll szemben a sokkal, hanem teremti azt. A személy nem áll szemben a közösséggel, hanem teremti azt.

73. Paradoxon: I contains multitudes (WHITMAN): Énem tartalma sokaság. Ez a paradoxon nem a demokrácia, hanem az Egyház mellett tanúskodik. Az Egyházat nem szabad összetéveszteni a klerikalizmussal.

74. Axióma: Az Egység a kezdet, amely minden más számot megért, de amelyet egyetlen más szám sem ért meg, amelyből minden más szám születik, de amely egyetlen más szám szülőtte nem lehet (BÖHME).

75. Axióma: A számok az Egy tevékeny és szenvedő alakjai (GOETHE nyomán: Leiden und Taten des Einen).

76. Axióma: A szám szignatúra, amely az Egyhez való viszonyt jelzi. Önmagában értelme (alakja) nincs. Az értelem (logosz) az Egyben van. Minden szám jele (kalkulus) nem önmagát, hanem az Egyhez való viszonyát (távolságát) jelzi. Az Egytől a legnagyobb távolságra a Kettő van. Ezért ez a legkisebb szám. A legnagyobb szám az Egybe ismét belép. BÖHME azt mondja, hogy a legnagyobb a világ száma.

77. Axióma: Az Egy minden számot oszt (felold), de az Egyet egy szám sem oldja (osztja) (SAINT-MARTIN).

78. Axióma: Az egyesülés (táplálkozás, megismerés, erősz) minden élet bázisa.

79. Axióma: Az Egység akciótótalitás (BAADER).

80. Axióma: Az Egységben minden igaz (BAADER).

81. Axióma: Csak az Egység igaz (HEGEL).

82. Axióma: Csak az egész szabad (SAINT-MARTIN).

83. Axióma: Az Egység lüsziosz akatalütosz (mindent feloldó feloldhatatlan) (PLÓTINOSZ).

84. Improvizáció: Az axiómák megértéséhez a következőket kell végiggondolni:

A szám nyelvnívó. A lét értelmezése. Erről már többször volt szó. A szám nyelvnívójának valóságnívó felel meg. Ezt is tudjuk. A szám az a nyelvnívó, amelyben a valóság értelme megfejthető. Éppen ezért a létezés csak számmal fejthető meg. Minden létezés-műveletnek számművelet felel meg. Éppen ezért az ember nemcsak akkor számol, ha énekel vagy verset mond vagy épít vagy fest, hanem akkor is, ha mozog és akkor is, ha gondolkodik, akkor is, ha táplálkozik vagy harcol vagy szenvedélyes vagy kísérletezik vagy utazik vagy alszik. Számkvalitást nem lehet megváltoztatni anélkül, hogy ezzel azonnal minden egyéb kvalitás meg ne változzék. De semmit sem lehet megváltoztatni anélkül, hogy az ember végül is ne számkvalitást változtasson meg.

A szám a valóság utolsó látható színvonala (alakja), lépés az okból az értelembe (logoszba). Amit számnak nevezünk, az minden esetben az Egy valamely transzfigurációja. Amit haladványsornak nevezünk, az az Egy olyan transzfigurációja, amely haladványsor tagjai között levő távolság minden esetben egy.

A haladványsorban a progressus (előrelépés) mindig regressusszal (hátralépéssel) jár együtt. Ami az Egyhez a legközelebb áll, az áll a legtávolabb, a Kettő. Ezen a műveleten alapszik a differenciálás és integrálás. A sokasodás ismét közeledik az Egyhez. A sokszerűség (minden lehetőség felszabadulása) teljesülése az Egységbe való visszatérés.

Az Egyen belül és kívül lévő számsor viszonya megfelel a látható és a láthatatlan világ viszonyának. A láthatatlan és a látható világ viszonya megfelel a természet és a szellem viszonyának. A szellem és a természet viszonya megfelel az emberi személy és a közösség viszonyának.

A megnyilatkozott szám, amely az Egyen kívül van (látható, természet, közösség) az Egytől sohasem szakad el, sőt, a haladványsorban amennyivel progresszívebb helyet foglal el, pontosan olyan regressziót hajt végre. Ezért a láthatóvá válás nem jelenti az Egy köréből való kilépést. Az Egy hatalma minden számban jelen van. Valamennyi szám együttes összege ezért

Egy. Ezért az Egy az összes tevékenységek (műveletek) összessége (akció-totalitás). Ebben a totalításban (egészben) minden szám a saját értékének megfelelő helyen van, s ezért értékének megfelelő tevékenységet fejthet és fejt ki. Erre céloz BAADER, amikor azt mondja, hogy az Egységben minden igaz, és HEGEL, amikor azt mondja, hogy, csak az egész az igaz. De erre céloz SAINT-MARTIN, amikor azt írja, csak az Egész szabad. A szám akkor szabad, ha helyén van, vagyis, ha értékének megfelelő tevékenységét teljesen és akadályozó mozzanat nélkül kifejtheti. Ez pedig a szabadság.

Újabban a legutóbbi gondolat körül alapvető félreértések egész serege támadt. Az Egység akció-totalításával tisztában voltak. Sőt, épp ez a gondolat volt az, amiből minden esetben kiindultak és mondjuk így, az akció-totalitás kellett nekik, de az Egység nem. Az Egységben minden szám megvan. Az álegységben a haladványsor nemcsak hiányos, hanem, és ez a legkülönösebb, a valódi számok (SAINT-MARTIN: nombre réel) helyett ál-számok jelentkeztek és homogén tér keletkezett, de álszámokból és végül kiderült, hogy a tér sem volt valódi tér. Mivel az ember itt nem reális, hanem ál-számokkal állott szemben, minden művelet tulajdonképpen ál-művelet lett. Így támadt az az ál-egység, amelyben semmi sem volt igaz. A legkevésbé persze nem volt egész és még kevésbé volt szabad, vagyis az egész nem volt egyéb, mint desperát erőszak. Azt az axiómát, hogy az Egység az összes lehetőségek (tulajdonságok) kibontakozásának feltétele, megkerülni nem lehet. Ahol csak egyetlen tulajdonságot is szabadságától megfosztanak, ott az Egység megvalósulásának lehetőségét kizárják. E művelet a létezés valamennyi színvonalán érvényes.

85. Paradoxon: Önmagát egyetlen szám sem mozgósíthatja, csak az Egy. De egy marad. A paradoxon úgy értendő, hogy egyetlen szám sem tehető meg a számsor alapjának.

86. Probléma: Több Egy van?

A kérdés a végtelenség kérdése. Végtelen Egy van? Egy végtelen van? Végtelen végtelen van?

Egy Egy van.

Minden esetben ugyanarról az Egyről van szó.

Ez egyszerismind a monoteizmus problémája. Bizonyítani fölösleges. HAMANN azt mondja: Isten létét tagadóknál csak azok botorabbak, akik isten létét bizonyítják.

Az, hogy egy Egy van, alapja a hindu advaitának (nem kettő). HÉRAKLEITOSZ írja: hen panta einai (minden egy). Jahve ehad.

87. Paradoxon: Az egyenlőség az Egység megrablása (MEISTER ECKEHART).

A teljes gondolat így hangzik: Ahol egyenlőség van, ott nincs egység, mert az egyenlőség az Egység megrablása (Gleichheit ist eine Beraubung der Einheit). És ahol Egység van, ott nincs egyenlőség, mert az egyenlőség a különbségek sokaságát elnyomja. Ahol a dolgok egyenlők, ott egység nem valósulhat meg. Önmagammal nem vagyok egyenlő, önmagammal egy vagyok.

Ez a gondolat minden demokratikus és szocialisztikus törekvés fejfájára írandó, mint a halál közvetlen okának megjelölése.

A kiindulópont a minőségtelen, merőben mennyiségi szám. E szám műveleteinél elég, ha az ember a számokat összeadja (kivonja, szorozza) és akkor a művelet elvégezhető és az eredmény kész. A művelethez tehát hozzáfognak, az egyenleteket megfejtik és a műveletek végén a képleteket megkapják. Amikor azonban a képletet realizálni akarják, kiderül, hogy az eredmény nem az egyenlőség, hanem a soha nem tapasztalt különféleség, és pedig a folytonos egyenlősítési művelettől fölheccelt különféleség magán kívül, böszülten védekezik mindennemű egyenlősítéssel szemben. Miért? Mert az aritmológiai műveleteket a merőben mennyiségi számmal végezték, a reális szám (SAINT-MARTIN: nombre réel) azonban saját

minőségéről semmiféleképpen nem volt hajlandó, de nem is tudott lemondani. Senki sem adja fel saját élete értelmes voltának gondolatát. Így az egyenlőség helyett az egymástól folyton távolodó elemek felizgatott sokadalma keletkezett. SAINT-MARTIN a számsornak ezt az állapotát szeriálisan divergens állapotnak nevezi. Éspedig azért, mert abban a hiszemben vannak, hogy a helyes aritmológiai művelet az egyenlősítés. Ha a számnak csak mennyisége lenne és minősége nem, az egyenlősítés tényleg a helyes eredményhez vezetne. Mivel azonban a számnak értelme (logosza) van, s az értelem a mennyiség és minőség egymástól el nem választható, egymást közösen átható egységben van, mindennemű egyenlősítési törekvés odavezet, hogy amennyiben egyenlősíték, az Egységet megrabolom, és amilyen mértékben egyenlőséget teremtek (ad extra), pontosan ilyen mértékben teszem az Egység megvalósulását lehetetlenné.

A demokratikus és szocialisztikus társadalmi koncepciók száma nem reális szám. E nem reális számra épül fel az aritmológia, erre az aritmológiára a logika, a logikára az élet értelmezése, az élet értelmezésére az egyéni és a társadalmi életrend.

Az életrendet hiába változtatom meg. Hiába változtatom meg az élet értelmezését. A logikát és az aritmológiát is hiába változtatom meg. A szám értelmezését kell megváltoztatnom. A szám reális értelmét fel kell ismernem. Ha a szám reális értelmét (mennyiség és minőség egyben) felismertem, azonnal látni fogom, hogy az egyenlősítés művelete hibás. Egységet kell teremtenem. Az Egység megvalósításához az út nem az elemek között egyenlőséget teremteni, hanem az összes tulajdonságok (elemek) kibontakozását elősegíteni (felszabadítani). Így érem el azt a rendet, amely totálisan akcióképes és amelyben minden igaz, mert szabad. Ez az Egység.

88. Doxa: Einbildungskraft gebunden an die Ungleichheit (KASSNER).

Azért vagyunk képesek imaginálni, mert nem vagyunk egyenlőek. Rációnk szerint egyenlőek vagyunk, de mivel egyenlőek, nem vagyunk egyek. Imaginációnk szerint különbözőek vagyunk, de mivel különbözünk, egyek vagyunk.

89. Doxa: BAADER: Im inneren Sinne ist die Vielheit der Einheit Subjekt, im äußeren Sinne die Einheit der Vielheit. - Ami nem egyéb, mint: külsőleg az egyes ember a közösség szubjektuma (szolgálója), belsőleg a közösség az egyes ember szolgálója (szubjektuma).

3. MIRACULUM

A Tabula Smaragdinában a következő szavak kerülnek sorra:

miracula - varázslat
meditatio - gondolat
omnes res natae - minden keletkezett dolog
Luna (mater) - Hold (anya)
mirabiles - varázslat
omnes res - minden dolog
omnis - minden

90. Axióma: Az Egyből egy van, a Kettőből kettő

91. Axióma: A Kettő két eleme között háromféle viszony van. Az egyik szerint a két elem analóg, a másik szerint a két elem azonos (ellentétes), a harmadik szerint a két elem egy. Aszerint, hogy melyik logika (aritmológia) szerint látom, a Kettő két elemének egymáshoz

való viszonya más. De a három logika (aritmológia) az egységlogikában egy. Ezért a Kettő két tagja egymáshoz való viszonyának mindhárom lehetősége is Egy.

92. Axióma: Az inqualieren fogalma a Kettőt az Egyből kivezeti és az Egybe újra visszavezeti.

Hogyan történik ez? Ez az, amit a Tabula Smaragdina varázslatnak, gondolatnak, keletkezett dolognak, stb. nevez. A kivezetés nincsen visszavezetés, a visszavezetés nincsen kivezetés nélkül. A Kettő mindig Kettő marad, mert a Kettőben az Egyhez, való viszony is kettős, az egyik, hogy az Egyből kilép, a másik, hogy az Egybe belép. Ezért van a Kettőből kettő. És ez a miraculum.

A hagyomány a Kettőt tükörnek is nevezi. El lehet nevezni másnak másolatnak, képnek, utáztatnak, hasonmásnak, lenyomatnak, szignatúrának, bélyegnek, párnak, ellentétnek, azonosságnak. El lehet nevezni másiknak, fátyolnak, felületnek, látszatnak, káprázatnak. Mindezt meg lehet tenni, mert a haladványban a Kettő áll az Egyhez a legközelebb - vagyis a legtávolabb.

93. Probléma: Van-e a Kettőből közvetlen út az Egybe?

94. Doxa: A hagyományban az Egy minden esetben a hímnemű. a Kettő a nőnemű szám.

95. Doxa: A Kettő a meg hasonlítás száma, de ugyanakkor a hasonlóság száma.

96. Doxa: Az őskori aritmológiák szerint a Kettő az anathema (antitézis, Sátán) száma.

97. Axióma: A Kettőnek nincs közepe.

Ezért a Kettő felület, fátyol, test, burok, anya, tükör, Hold, káprázat, varázslat, szignatúra, képmás.

98. Doxa: Dualité est une négation de l'unité supreme (GUÉNON): a kettősség a legfelsőbb egység tagadása.

99. Paradoxon: Az erkölcstelen kettősség.

Az erkölcstelen nem igaz.

A nem igaz nem szép.

Negatív logika, etika és esztétika.

Negatív teológia.

Ateizmus.

100. Axióma: Nem két világ van, hanem egy.

101. Provizórium: Az azonosság (ellentét) logika a Kettő jelében áll. Ezért nem jut túl azon a kérdésen, hogy a létezés és a gondolkozás egymással azonos vagy ellentétes (HEGEL).

KASSNER azt mondja, hogy a gondolkozás és a létezés identitásának kérdése az egyéniség nélkül megoldhatatlan. Az egyéniség (személy, egység) szerepe a világban az, mint ami a szellemi világban a transzcendentális számé. Más szóval, az egyenlőség csak abban az esetben lenne megvalósítható, ha a személy (egység) nem lenne. Csak akkor lenne megvalósítható az utópia és a rémálm.

102. Provizórium: Aki a létezést és a látszatot egymástól elválasztja, még az azonosságlogika alapján áll (KASSNER nyomán).

103. Doxa: A Kettő az Egy első varázslata.

Az első haladvány. Ha az Egy minden szám fundamentuma, akkor a Kettő az első szám.

104. Paradoxon: Ha a Kettőt, mint az Egyet fogom fel, akkor keletkezik a dualitás. Ha a dualitást kettőnek fogom fel, keletkezik az ellentét. Ha az ellentétet kiküszöbölöm, a Kettő két eleme azonosul. Az azonosság (ellentét) logikát úgy is fel lehet fogni, mint kísérletet minden ellentét kiküszöbölésére és a Kettő két elemének azonosítására. De mivel az azonosítás nem egyesítés, hanem egyenlősítés, az azonosságlogika nem teremtett egységet, hanem csak egyenlőséget és ezzel az egységet megrabolta.

105. Hüpothézisz: A Kettő két eleme vagy egymás mellett, vagy egymás után, vagy egymás fölött áll.

106. Paradoxon: A Kettő választja el a teret és az időt.

107. Paradoxon: A Kettő két eleme sohasem azonos, mert akkor a Kettő Egy lenne. Tehát a két elem ellentétes. A két elem különbözik?

108. Paradoxon: A Kettő két eleme soha sincs együtt.

109. Doxa: A Kettő a dialógus (dialektika) száma. Éppen ezért a viszály száma.

110. Paradoxon: A Kettő nem két Egy, hanem Kettő.

111. Axióma: A Kettő művelete a kettéválasztás. - Ilyen kettéválasztás: azonos-ellentétes, homogén-heterogén, kvalitás-kvantitás, szubjektum-objektum, stb., stb.

112. Hüpotézisz: A Kettő terminus mediusa hiányzik.

113. Paradoxon: A Kettő a differenciális első, az integrálás utolsó előtti foka.

114. Paradoxon: Minél mélyebbre mész, a varázs annál intenzívebb.

115. Hüpothézisz: A Kettő két eleme egymáshoz van kapcsolva anélkül, hogy egyesítve lenne. Ebből mi következik? Az, hogy a két elem azonos? ellentétes? egyenlő? Mindenesetre: nem Egy.

116. Probléma: SAINT-MARTIN azt mondja hogy az égi számsorban a számok egymástól nincsenek elválasztva és megkülönböztetve, hanem egyesítve vannak. A szellemi számsorban a számok el vannak választva, de nincsenek megkülönböztetve. A természet számsorában el vannak választva és meg vannak különböztetve. Vajon milyen szám a Kettő a szellemi és az égi számsorban?

117. Probléma: Ha nem lenne szám, Egység lenne. Mi lenne, ha csak a Kettő lenne?

118. Provizórium: A negatív Kettő az anathema, a pozitív Kettő az arány.

119. Doxa: Amit a Tabula Smaragdina varázslat, gondolat, keletkezett dolog, Hold, minden dolog névvel jelöl, a Kettő jelében áll. Ami azt jelenti, hogy az Egy első haladványa. Az első megnyilatkozás. Ugyanakkor az Egy tükörképe és hasonmása. A hindu metafizika szerint ez a

májá, nem a valóság, mert a valóság az Egy, hanem a valóság káprázata. Varázslat. A héber hagyomány szerint a Kettő a Hohma száma. Ez a második szefira, a tükör, vagyis a bölcsesség. Az első látvány. Az első látomás. A kínai hagyományban az Egy a jang, a férfi, a szoláris, a spirituális princípium, a Kettő a jin, a női, a lunáris, a testi és anyagi Princípium. A hermetikus hagyományban van hindu, héber és kínai analógia. A hermetikában az Egy jelképe a Nap, a Kettőé a Hold. A Nap féme az arany, a Hold féme az ezüst. Minden született és keletkezett dolog a gondolatból születik és varázslat.

4. TRINITAS UNIFICAT DUALITATEM

Ez a megfogalmazás BAADERÉ, s annyit jelent, hogy a Három a Kettőt egyesíti.

120. Axióma: A Három a Kettőt egyesíti (BAADER).

Ezt az axiómát a következőképpen kell érteni:

Az Egynek nincs művelete. Miért? Mert az Egy minden műveletet (és számot) magában foglal. Magába foglalja pedig mint meg nem nyilvánult műveleteket (számokat).

A Kettő az első haladvány, és ezért az első művelet. A Kettő megkettőz, vagy ami ugyanaz, megfelel. A Kettő az első megnyilvánulás. A világ megfelezése (megkettőzése: valóság-káprázat). A Genézis szerint az Úr a világosságot elválasztotta a sötétstől. Ettől kezdve az egy világosságban két világ van, a világosság és a sötétség világa. A két világ az egyhez úgy viszonylik, mint az Egy két fele. A Kettő az első operáció, amelyen az Egy önmagát önmagával úgy állítja szembe, polarizálja, hogy önmagát megfelezve megkettőződik és önmagát megkettőzve megfeleződik. A Kettő megnyilvánulásával megnyilvánul a polaritás: a szubjektum-objektum, én-te, arc-tükör, kvalitás-kvantitás, hím-nő, igen-nem, látható-láthatatlan.

A Kettő problémája nem az, hogy kettő, hanem az, hogy a Kettőből mindig kettő van, vagyis, hogy van pozitív és negatív Kettő. A pozitív (normális) Kettőt nevezi BAADER dualitásnak. Ez a produktív Kettő. A pozitív Kettővel szemben áll a negatív (abnormis) Kettő. Ez a destruktív Kettő. A pozitív és produktív Kettő erőnövekedés. A negatív és destruktív Kettő erőcsökkenés.

Az alexandriai és gnosztikus gondolkozásban a Kettő két alakját jól ismerték. A produktív és pozitív Kettő az Egy megkettőződése, s ez a Szó (logosz), világosság, értelem, fény, tudás, éberség. A destruktív és negatív Kettő a gonosz, a sötétség, a tudatlanság, a halál.

Hogyan keletkezik a Kettőből Három? Más szóval: mi a Három operációjának értelme? A Három művelete közvetlenül az Egyen nyugszik, vagyis a Három közvetlenül az Egyből keletkezik? Vagy pedig a Kettőből? Vagy pedig az Egyből a Kettőn keresztül?

A Három művelete nem egyéb, mint az Egy második művelete. E műveletet először Böhme értette meg a maga teljességében és fejtette ki. A művelet elnevezése inqualieren (közös áthatás). A művelet egyébként az alkímia alapművelete.

121. Doxa: Inqualieren szabad fordításban annyit jelent, mint: közös áthatás.

122. Improvizáció: Fel kellett tételezni, hogy amikor az egyből Kettő lett, a Kettő mindkét elemében maradt valami az Egyből. Vagyis, amikor a kvalitás és a kvantitás kettévált, a kvalitásban maradt valami a kvantitásból és fordítva. A hímekben valami a nőből, a nőben valami a híméből. Úgy látszik, a Kettő sohasem válhat abszolút Kettővé, hiszen akkor végleg és örökké kettő maradna, le is zárulna, és megállna. Se előre, se vissza. Azért, nehogy a Kettő két eleme végleg kettéválják mind a két elemekben maradt valami a másiktól (minden számban maradt valami az, Egyből), s így a Kettő útja az Egy felé nyílt maradjon és a Kettő egyesülése ismét helyreállhasson.

A dolog azonban, bár így is van, ezzel még nincs kimerítve. Az inqualieren Böhme futólagos megértéséből mindössze annyi, hogy soha a Kettő a maga kettősségében meg nem valósulhat, mert az egyik elem magja a másikban, a másik magja az egyikben minden körülmények között megmarad. A Kettő két eleme egymástól soha ketté nem válhat. És mivel ketté nem válhat, az inqualieren lehetősége mindig megmarad. A világosságból a sötétségbe az út nyitva áll.

De a dolog, ismételten, még nincs kimerítve. Miért? Azért, mert ha így lenne, a Kettő merő látszat lenne, olyan látszat, amely soha meg nem valósulhat, s ezek szerint nincs. Kettő pedig van. Az inqualieren kimerítő értelmezése a következő:

A Kettőben az Egy ténylegesen és valóságosan kettéválik, és pedig úgy, hogy a Kettőben a két elem valóságosan nem egy, hanem kettő. A minőség csak minőség, és a kvantitástól teljesen elválik. A pozitív csak pozitív és a negatív csak negatív. Út egyikből a másikba nincs. Ez éppen a Kettő. Mert nincs közép. A Kettő két eleme között levő mindennemű kapcsolat megszűnt, és a két elem között levő viszony az, hogy ez a viszony megszakadt.

De abban az extrém mozzanatban, amikor a Kettő művelete valóban realizálódik, vagyis amikor a Kettő megvalósul, más szóval, amikor a két pólus egymástól a legnagyobb távolságra ér, s e mozzanatban mindkét elem csak önmaga, a másik teljes kizárásával, abszolút és zárt és homogén, ebben az extrém poláris viszonyban mind a két elemben keletkezik és a centrumból kipattan a vele szemben álló elem minősége. Ez az inqualieren mozzanata. Lehet átminősülésnek is nevezni. Ezért lehet hozzávetőlegesen közös áthatásnak fordítani. Az inqualieren fogalma tehát nem azt jelenti, hogy a Kettő két eleme közül az egyikben mindig van és marad valami a másikkól, hanem azt jelenti, hogy a Kettő két eleme közül az egyikben a másik mindig keletkezik, vagyis abban kipattan és abban megszületik. A minőség abszolút minőség, amelyben a kvantitásból egyetlen porszem sincs. De a minőség abban a végső mozzanatban, amikor a kvantitással szemtől szembe (oppozícióba, poláris viszonyba, Kettőbe) kerül (amikor a Kettő művelete realizálódik), akkor a minőség centrumában megszületik a kvantitás, és így a Kettő két eleme egybeminősül.

A két elem egymást közösen áthatja.

Az elemek - mondja ARISZTOTELÉSZ (Metaph. 1.3.) - kölcsönösen egymásból keletkeznek. Ez az inqualieren konkrét és egzakt megfogalmazása. S ez egyszersmind az alkímia alap gondolata. Ha az elemek nem egymásból keletkeznének, az alkímiának semmi értelme sem lenne. Az újkori természettudomány e gondolatra száját félrehúzta. Ma, az atombontás felfedezése után tudjuk, hogy, e tudomány fölényével komikussá vált. Az elemek kölcsönösen egymásból keletkeznek. Az egyik elem a másikkól keletkezik (Kettő, mindig Kettő).

A Kettőben egymással szemben két elem áll úgy, hogy az egyikben keletkezik a másik, a másikban az egyik. Ez a keletkezés az át- (egybe-)minősülés mozzanata: a Három.

A Három az Egy második operációja. A Három a közös áthatás művelete. Az Egy önmagában nem megnyilvánult művelet. Az Egy megnyilvánult művelete az egyesítés, a Három.

Így kell érteni azt az axiómát, hogy a Három a Kettőt egyesíti.

123. Axióma: A Három a realizált unió. Az Egység alapállása trinitárius.

124. Improvizáció: E két axiómának jelentősége a lélektanban és a társadalomtanban igen nagy. Mivel az elemek (számok) nem egymástól elvágott külön világban élnek, hanem egymással állandó átminősülő viszonyban vannak (egymásból keletkeznek), az elemeket (számokat), mint szeparált és izolált tagokat felfogni téves. Az egymástól szeparált és izolált szám az, amit az újabb korban Én-nek neveznek. Az Én-ek számsora a jellegzetesen diszkontinuitás-számsor, amelyben az egyik elemből a másikba átmenet nincs. Az imént, mint probléma SAINT-MARTINnek az a gondolata merült fel, amely azt mondja, hogy az égi

számsorban a számok nincsenek egymástól elválasztva és megkülönböztetve, a természet számsorában a számok el vannak választva és meg vannak különböztetve. Ezek az egymástól elválasztott és megkülönböztetett számok az Én-ek. Az Én-ekkel való számolás annyit jelent, mint a diszkontinuitás számsorával számolni. De ha a diszkontinuitás számsorával számolok, minden esetben újra diszkontinuitásos számot nyerek. Az Én ál-szám, amelyből út a másikba nem vezet. Az Én nem inqualálható (közösen nem áthatható). Az Én nem dialogizálható. Az Én nem dialektizálható. Az Én olyan ál-Egy, amelyből soha Kettő nem lesz, s így abban a másik nem születhet meg, s így nem lehet Három.

Az egymástól nem izolált szám (a kontinuitás számsorának száma) nem az Én, hanem: a személy. A személy a Három jegyében áll. A személy trinitárius fogalom. A személy száma az Egy, amely megkettőződik, a Kettőben pedig keletkezik a harmadik. Ezért Három. A személyben a dialogizált (dialektizált) Egy a közösségben (Háromban). Amíg a lélektan és a társadalomtan Én-ekben (egymástól szeparált elemekben) gondolkozik, nincs is módja, hogy a lélektan és a társadalomtan területén kielégítő rendet (egységet) teremthessen. Az unió feltétele minden esetben a számok között levő átminősülés (közös áthatás) lehetőségének megteremtése.

125. Doxa: A hindu hagyomány azt tanítja, hogy a Trimurti a matematikára redukált igazhitűség.

Ez a tanítás háromfélélt jelent:

- Trimurti annyi, mint trinitas,
- a matematika és a vallás affinitásban áll,
- az igazhitűség a mathéziszben kezdődik.

126. Axióma: A személy száma a Három.

A személy trinitárius fogalom. A személy realizált unió. Minden szám önmagában három mozzanatot (műveletet) rejt: az első művelet önmagának lezárása (fenntartása), amely lezárásban keletkezik a következő haladvány (szám), amely nem egyéb, mint az előbbi számra való bázisszerű visszautalás. A három művelet megfelel a szám esszenciájának (lényegének), operációjának és produktivitásának.

A Három úgy keletkezik, hogy a Kettő önmagát fenntartva (manifesztálva) megnyilatkozik, e megnyilatkozás lezárásával önmagában létrehozza a Hármat, amely nem egyéb, mint az Egy bázisára való visszatérés. Minden szám esszenciája hogy operációjával produktív lesz.

Önmagát megkülönböztetve integrálódik, vagyis egységesül.

A Három a Kettőből úgy keletkezik, hogy a Kettő előrelépve visszalép, és a középen áll az Egy.

A személyre vonatkoztatva ugyanez: az embernek (Egy) önmagából ki kell lépnie (Kettő) és önmagát meg kell különböztetnie (átminősülnie), hogy az egységet tevékeny tegye (a Háromban) a közösségben. Ha két egymást szerető lény, írja BAADER, saját személyes intaktságát nem tartaná fenn, önmagát nem tudná odaadni, s így, ha a különbözős eltűnne, eltűnne vele együtt az egyesülés szenvedélye, igénye és akarata. Nem lenne egység, csak különbség.

127. Paradoxon: Istenszeretet eldologiasítása a bálványimádás.

Amikor az archaikus és primitív népek a természetet megszemélyesítik (animalizálják), fordított bálványimádást követnek el.

128. Provizórium: A matematikai tényekkel szemben, mondja KIERKEGAARD, az embernek nem lehet meggyőződése. Ma már tudjuk, hogy mindaz, amit az ember gondol, az

ember léthelyezkedésének ízét felszívja és életének minden mozzanatát kvalifikálja. Minden gondolat, s így a mathészis gondolata mellett is új minősítő tényező szerepel. Ez a szám egzisztenciáléja.

Minden jel arra vall, hogy a szám minőségtelenségére vonatkozó szcientifikus feltevést fel kell adni. A számértelmezés, amellyel a szcientifizmus dolgozik, nem objektív volt, hanem személytelen. A deperszonalizált (objektív) szám a szcientifista szám egzisztenciáléja. Ezzel szemben állott és áll a keresztény szám-egzisztenciálé, amely a monoteista dialektizált trinitárius szám.

129. Paradoxon: A Háromban a Kettő hiányzó közepe az Egy.

130. Paradoxon: A Kettőből az Egybe nem úgy jutok, ha visszafordulok, hanem, ha előrelépek a Háromba.

131. Axióma: A Három a Kettő által transzmutált Egy (SAINT-MARTIN).

A transzmutáció tulajdonképpen nem egyéb, mint az átminősülés. E műveletet PÁL apostol metanoiának hívja. Metanoia visszafordulást (megfordulást) jelent. A Kettő egyesülni akarva visszafordul, s eléri a Hármat, amelyben az Egység megvalósul.

Az inqualieren (közös áthatás, átminősülés, transmutatio, metanoia, metamorphosis, transfiguratio) a létezés alapléte. Ez a fogalom az alkímista kutatás centrumában áll, hogyan tudom magamat átminősíteni (a világot transzmutálni)?

132. Doxa: A Három művelete így is megfogalmazható: a Három az Egynek az a transzmutált alakja, amelyben az elemek megosztva, vagyis egyben állnak (BAADER: Geteilt, das heißt geeint).

133. Paradoxon: Kettőt egyesíteni a harmadik nélkül lehetetlen.

PLATÓN: "Igaz és változatlan beszélgetés kezdődik a más és az azonos felől".

134. Doxa: A következő fogalmi meghatározást kell tenni:

megkülönböztetés - szétválasztás.

A megkülönböztetés eredménye az egység, a szétválasztás eredménye a zűrzavar.

Az első művelet eredménye az unió, a második eredménye a konfúzió.

Mit jelent megkülönböztetni? A Kettő műveletét korrekt módon végrehajtani, vagyis minden minőséget a másiktól külön (minden személyt a másiktól külön), mint önálló egységet (szabadon) megérteni és felfogni. Csak egzakt módon megkülönböztetett minőségek inqualálhatnak (minősülhetnek egybe). Ez az unió.

A szétválasztott, de nem megkülönböztetett minőségek (személyek) összezavarodnak. Ez a konfúzió.

A tulajdonságok (minőségek) pontos megkülönböztetése magában hordja azok egyesülését. Ez a művelet az egységlogika alaplóművelete.

(Jegyzet: RENÉ GUÉNON, a tradicionális gondolkodás mestere az infinitezimális kalkulusról írt könyvében azt a hibát követi el, hogy a kereszténységet a hagyományok egyikének fogja fel, s így a kereszténységet valamely archaikus rendszerrel konfundálja. GUÉNON csak tradicionális és nem tradicionális gondolkodást (logikát) ismer, s így számára csak két aritmológia van, az Egy-(analógiás) és a Kettő-(azonosság-ellentét) logika aritmológiája. Éppen ezért számára az infinitezimális szám valódi értelme rejtve marad.

GUÉNON másik műve, amelynek gondolatvilága e kommentáréval rokon, az időről szól. GUÉNON a valódi (üdv-) időt a történeti (devalvált) időtől nem különbözteti meg, s így nem tudja, hogy a valódi idő a vertikális számsornak felel meg. Ezért az orfikában az idő jelképe az oszlop. Az oszlop később a gótikában csúcsívvé (háromszöggé) alakul át, de vertikális jellegét megtartja. A devalvált idő természetesen, mint a modern fizika tartja, lehet a tér negyedik dimenziója is, amelyben a tér meggömbül. A reális és devalvált idő meg nem különböztetéséből (konfúziójából) következik, hogy GUÉNON nem látja a valódi és a történeti Egyház között levő különbséget, s azt, hogy azt, amit általában ún. keresztény vallásnak neveznek, minden esetben el kell választani a reális (evangéliumi) kereszténységtől. Devalvált idő, történet, történeti Egyház (klerikalizmus) és keresztény vallás összetartozik és megkülönböztetendő a reális (üdv-) időtől, az üdvtörténettől, a valódi Egyháztól és az Evangéliumtól.)

135. Doxa: Az Egy hímnemű, a Kettő nőnemű, a Három androgün.

A nyelvekben a hímnem és a nőnem megkülönböztetése megvan. Az androgünt a semleges "nem" helyettesíti azért, mert az ember önmagában tudatosan az androgünt realizálni nem tudja. A semlegesnem elrontott androgün.

Az elektromosság a hímnemnek, a magnetizmus a nőnemnek felel meg. Az androgün helyettesítője az úgynevezett neutron (elektromos töltés nélkül) ugyanaz, ami a nyelvekben a semlegesnem, elrontott vonzó sugárzás, illetve sugárzó vonzás.

A személy trinitárius volta abban nyilvánul meg, hogy a megnyilvánult nemiséget önmagában ellenpontozza az ellenkező nemiséggel, de a kettő közepében az androgün áll. Ezt az androgünt nevezik szellemnek (pneuma). A személyben a hímnem (lélek, Egy, elektromos, sugárzás, aktív, teremtő, stb.) és a nőnem (test, Kettő, magnetikus, vonzás, passzív, befogadó, stb.) közepe az androgün (szellem, Három). A hindu hagyomány szerint az Egy neve radzsasz, a Kettőé tamasz, a Háromé szattva. A görög hagyományban a pszükhé, a szarx, a pneuma. Az alkímiában a sulphur, a sal (az arsenik), a higany. Európában e fogalmak a léleknek, a testnek és a szellemnek felelnek meg. A megnyilvánult világban nincs lélek test és szellem nélkül, test szellem és lélek nélkül, szellem test és lélek nélkül. A létezés bázisa trinitárius.

136. Doxa: Spiritus est qui unificat: a szellem az, aki egyesít (Rosarium Philosophorum). Más szóval: Quia omnia sunt ex uno et de uno et cum uno quod est radix ipsium. A Rosarium itt ugyanazt mondja, mint a Tabula Smaragdina, vagyis, hogy mindenek az Egyből, az Egy által és az Egy szerint keletkeztek: omnes res fuerunt ab uno (minden dolog az Egyből lett). Ez azoknak a gyökere.

137. Doxa: A Háromban az Egység három alakja nyilatkozik meg. Ez a három alak a Y a 0 és az 1. A Y jel értelme, hogy az Egyben valamennyi szám és művelet együtt van meg nem nyilvánultan. A 0 jel értelme, hogy a Kettőnek nincs közepe, csak perifériája (a Kettő a burok, a fátyol, a máj, a nő, a fogyasztó, a vonzás, a test). Az 1 jel értelme, hogy a Háromban az Egy aktívvá lett, és tevékenysége (az egyesítés) megvalósult.

138. Doxa: A Háromban az Egy az integrátor (BAADER).

Az integrátor (az egyesítő) mindig a közép. Ebből következik, hogy az Egy sohasem nyilvánul meg, mindig közép (integrátor) marad.

139. Doxa: A 0 meg nem nyilvánult trinitás (SAINT-MARTIN).

Ezt a tanítást a következőképpen kell értelmezni: A megnyilvánult világban Egy, Kettő és Három, Kettő Egy és Három, Három Egy és Kettő nélkül nincs. Éppen ezért nincs 1, Y és 0 nélkül. Ha a 0-át szeparáltan (Kettőben) nézem, akkor nem egyéb, mint a nem sikerült (megvalósulatlan) egyesítés kísérletének jele, vagyis a realizálatlan Három.

140. Improvizáció: Az arány befejezetlen hármasság. A szívverés kétüteműsége befejezetlen ütem. A kínai hagyományban a jang (hímnemű, pozitív, világos) és a jin (nő-ütem, negatív, sötét) harmadik üteme a jen, az androgün, a befejezés. Az arány tendenciája, hogy a síkból a térbe menjen át, mert minden arány csak két-dimenzionális. A szívverés, ha az ember önmagában az androgünt helyreállítja, háromütemű lesz. A zene ezt úgy mondaná, hogy a kétütemű táncból (folyamatos előre-hátra lépés, jobbra-balra lépés), háromütemű tánc (keringő) lesz. A harmadik ütemben a tánc befejeződik (egy lesz).

141. Axióma: A közösség száma a Három.

142. Axióma: A szabadság száma a Három.

143. Axióma: A Három az Egyház száma.

Ez a három axióma szorosan összefügg. Kiegészítésül még hozzá lehetne tenni, hogy a Három az alapítás száma. Éppen ezért az építése is.

A Három a realizált Egy. Mindaz, ami az Egyben Egy, egység, egyesítés, egyesülés, egyezés, megegyezés, egyéniség, egyenesség, egyszerűség, egyetlenség, egyszerűség, az a Háromban (a Kettőn keresztül) megvalósul. Éppen ezért az Egyház a Három jegyében áll. Az Egyház az emberiség egységének megvalósulása. Az Egyház nem vallásos (történeti) konstrukció, és ilyesmi, hogy egyházi állam, nonsens. Az Egyház az emberiség állam fölötti, nép fölötti, osztály fölötti, vallás fölötti egysége a szabadság jegyében. Ezért a szabadság száma is a Három. A szabadság bázisa a személy, és a személy bázisa a szabadság, és szabad személy csak az Egyházban, az egész emberiség közösségében (a Három jegyében) valósítható meg.

Aritmológiailag a gondolat kifejtése a következő: A szám akkor valósul meg (akkor válik produktívvá), ha önmagát manifesztálva megnyilatkozik, és minden más szám felé önmagát lezárja. Mert csak a lezáródás lehetősége teremtheti meg számára a kommunikáció feltételeit. Vagyis, ha nem zárná le magát, nem tudna megnyílni, és ha nem különítené el magát (Kettő), nem tudna egyesülni (Három).

E gondolat körül újabban az elképzelhető legnagyobb zavar uralkodik. Abban a hiszemben vannak, hogy a szám minőségét likvidálni kell, mert az egység csak a minőségtelen számokból teremthető meg. A számot mérő mennyiséggé kell tenni. A szcientifizmus természetesen hamis számkoncepciójával erre a tévedésre alapot és tápot nyújt, s akik ilyesmire kívánnak berendezkedni, a szcientifizmusra hivatkoznak. Ez az úgynevezett tudományra épített társadalom.

De ha a számot mérő mennyiséggé teszik, abban a minőség azonnal életre kel (mivel az elemek egymásból keletkeznek). Minél erősebb az a törekvés, hogy a számot mérő mennyiséggé tegyék, a számban lévő és kitörő minőség is annál erősebbé válik.

Mindenekelőtt tehát a szám realitását (SAINT-MARTIN: nombre réel) kell helyreállítani, és a szám minőségének likvidálásra való törekvését fel kell adni. Ami annyit jelent, hogy a szabadságot meg kell adni.

A szabadság megvalósítása a következőképpen történik:

Minden számot egymástól a lehető legegzaktabban meg kell különböztetni (személyes szabadság), és a különbséget (minőség) fenn kell tartani. Csak ha a számok különbsége fennáll, történhet meg az egyesülés. BAADER azt mondja: megkülönböztetés nélkül nincs egység. Ha az ember megkülönböztetve nem egyesít (unterscheidend eint), akkor elválasztva feltétlenül összezavar (trennend konfundiert). E zavar ma valamennyi társadalomban tapasztalatilag látható. Distinguer pour unir, mondja SAINT MARTIN. Ahhoz, hogy az ember az Egységet elérje, az elemeket egymástól meg kell különböztetni, és a megkülönböztetés (munkamegosztás) minél egzaktabb és korrektebb, vagyis a szabadság minél nagyobb, az Egység annál szilárdabb. Csak a differenciált számsor integrálható. Ez a gondolat csak változata az előbbinek, amely szerint a Három (a közösség) a realizált unió (személy), más szóval az unió (a közösség) nem egyéb, mint a megvalósult Három (személy).

Megvalósulás csak szigorúan megtartott disztinkció segítségével keletkezhet. Verwirklichung durch Vereinzelnung, mondja BAADER. Olyan lélektani és társadalomtani művelet ez, amelynek alapja a logikában (aritmológiában) van. A műveletről az aritmológiában kiderült, hogy korrekt. Meg kell valósítani. Annál is inkább, mert az összes többi műveletről kiderült, hogy inkorrekt. Az Egység feltétele az Egységen belül levő összes elem megkülönböztetése, és az elemeknek, mint külön elemeknek fenntartása. Csak a külön tartott (szabad) és önálló (személyes) elemeket nem kell egységesíteni kívülről (kényszer, erőszak), mert azok önmaguktól (mivel szabadok) szabadon inqualálnak (egyesülnek, integrálódnak, egymást közösen áthatják).

A személy, a szabadság és az egész emberiség közössége, az Egyház, egymástól el nem választható. A személy a Három művelete az emberi lényben, a szabadság a Három művelete a társadalomban, az Egyház a Három művelete az emberiségben. Ez az egységlogika trinitárius bázisából következik.

144. Improvizáció: A személy száma a megnyilatkozott Három. Az Én száma a meg nem nyilatkozott Három, vagyis a 0. Ezért az Én a személy démona (kísértete). A realizálatlan személy. A nem szabad személy.

A személy alpművelete az egységesítés. Az egész megvalósítása Az Én alpművelete a kizárás. Az Én mindig az ellentét. Az abszolút én, hogy én lehessen, mindent kizár. Annak a számnak, amely mindent kizár, egyetlen művelete a kizárás. Ez a művelet a 0 művelete.

A 0 (az Én) történeti (pszichológiai) szám. A 0 egyetlen pozitív művelete negatív. A 0 a negatívban (a kizárásban) egyesít.

Az analógiás logika a kizárás műveletét nem ismerte. Itt minden létező szükségképpen megfelel valamely más létezőnek. Ezért az őskorban nem ismerték a 0-át. Az egységlogika ismeri a kizárást, de azért egyesít, nehogy ki kelljen zárnia. Ebből a szempontból az egységlogika a 0 likvidálása (a semmi megsemmisítése - a nulla nullifikálása). A kizárást (harmadik eset kizárva: vagyis az egységesítés műveletét kizárva!) csak az azonosság (-ellentét) logika ismeri és alkalmazza. Jellemző, hogy éppen a harmadik esetet, a reintegrált Egy esetét zárja ki. A történeti folyamatot egzaktabban jellemezni nem lehet.

Minden immoralitás (démonizmus) alapja, hogy bázisa nem az egész. Minden emberi életterv immorális, amely saját élettervéből akár Egyetlen más embert is kizár (Én marad). Minden közösség immorális, amely önmagából bárkit bármiért kizár. Ezért nép, osztály, vallás stb. immorális közösség. Egyetlen közösség van, amelynek bázisa az egész emberiség, és ez az Egyház.

145. Paradoxon: A történeti emberiségnek dupla adóssága van, a primordiális rend (aranykor) kamataiból és a végső rend (megváltás) előlegéből él.

146. Doxa: A káosz a Kettő jelében áll. Tohu vabohu, mondja a Genézis - űr és felfordult kietlenség. Ez a konfúzió, amikor a két elemet nem különböztetik meg, hanem összetévesztik. Ez a zűrzavar. A zűrzavar művelete az elemeknek kölcsönös felemésztése. A konfúzióban a két elem egymást elnyeli.

A felemésztés eredménye a 0.

A 0 a számok klozettje. Az emésztőgödör.

Ahogy a produktív haladványban az Egyből a megkülönböztetés, a Kettő, s ebből az Egység transzmutált alakja, a Három következik, úgy az improduktív haladványban a Kettő a zűrzavar, a Három pedig a megfeneklés, a csőd és az enyészet a 0.

A történet (apokalipszis) állandóan affinitásban áll a felfordult kietlenséggel, s ezért szüntelenül az elemek kölcsönös felemésztésének veszélye fenyegeti. A felfordult kietlenség a démonok köre. A démonok azok a lények, akik nem a produktív, hanem az improduktív (devalváló, nullifikáló) haladvány irányában realizálódnak, vagyis derealizálódnak, mert a démoni realizálódás eredménye a 0, vagyis az örök enyészet. A 0-át összezavarják a semmivel. A 0 nem semmi, hanem az örök halál. Ahogy a Háromban, mint az Egy transzmutált alakjában az egész együtt (egyben) van, a 0-ban semmi sincs együtt, az egész felosztott és az enyészetben áll.

147. Doxa: A par excellence apokaliptikus 0-filozófia a huszadik század egzisztencializmusa. Heidegger megfogalmazásában, azzal a megjegyzéssel, hogy ez az egzisztencializmus a 0-át és a semmit azonosítja (konfundálja). Ez a morbid és démoni gondolkozás a létezés nem a produktív haladványok, vagyis az Egy transzmutációi felé vezet, hanem a felbomlás felé

nihilizálja. Az egzisztencializmusban a szám teljes devalválását (dekvalifikálását) csaknem elérték. Az egzisztencializmus után már csak a rémállatok számértelmezési kísérlete következhetett, amely az, összes számot megpróbálta a fiktív közösségbe, vagyis a nemlétezőbe (0) feloldani.

148. Paradoxon: Ha a Három az androgün szám, akkor a 0 a nemtelen (hermafrodita). A Három a Kettő törvényes gyermeke. A 0 a fattyú. A Három a helyesen megosztott Kettő produktivitása. A 0 az összekevert Kettő improduktivitása. A Három a Kettő diadala. A 0 a Kettő csődje. A Három a Kettőt összekötő szó. A 0 a Kettő elnémulása.

A Három jegyében áll az isteni androgün. A 0 jegyében áll a nemét vesztett munkás rovar (hangya).

149. Doxa: A szám a mérték és a súly, egysége. Vico azt mondja: a szám az akció és a reakció meghatározása. A mérték a kiegyenlítés. A súly az egyesítés. A világ szám, súly és mérték szerint keletkezett.

150. Axióma: Az Egység- (trinitárius-) logika alpművelete megkülönböztetve egyesíteni és egyesítve megkülönböztetni. Ez a művelet BÖHME inqualieren fogalmán nyugszik.

E művelet helyessége megelőzi azt, hogy az ember szétválasztva összezavarjon és összezavarva szétválasszon.

151. Doxa: BAADER azt mondja, hogy minden unio ascensio és expansio, minden desunio descensio és compressio.

E tétel a pszichológia és a szociológia minden mozzanatára érvényes.

Ha az ember (lélek), vagy a társadalom az unió jegyében áll, minden egyes eleme szükségképpen az emelkedés és kitágulás jegyében kell álljon, és áll is.

Ha az ember (lélek) vagy a társadalom a desunio (egy-felbomlás) jegyében áll, minden egyes elem szükségképpen a süllyedés és a zsugorodás jegyében kell álljon, és áll is.

Amire példa a modern ember (lélek) és társadalom.

Az ember itt a descensio (süllyedés) és a compressio (zsugorodás) jegyében áll. Az egyenlőségről pedig már tudjuk, hogy ahol egyenlőség van, ott nincs egység, mert az egyenlőség az egység megrablása. Ahol egyenlőség van, ott az egység ki van zárva. Önmagammal nem egyenlő vagyok, hanem egy. A fiú az atyával nem egyenlő, hanem egy. (Wo Gleichheit ist, da ist nicht Einheit, denn Gleichheit ist eine Beraubung der Einheit. - Wo es ein Gleichsein gibt, da kann es kein Einssein geben. Ich bin nicht gleich mit mir, ich bin eins - der Sohn ist mit dem Vater nicht gleich, sondern eins. ECKEHARDT: Vom Schauen Gottes.)

Ez a SZÓKRATÉSZi és minden racionalista (azonosság-ellentét) logika alaptévedése. SZÓKRATÉSZ mindig egyenleteket keresett. Más szóval bizonyítást keresett (az ész meggyőzését). Azonosságot és egyenlőséget és ellentétet. SZÓKRATÉSZ az azonosság (ellentét) dualisztikus logikájának alapján állt. SZÓKRATÉSZ és a demokrácia és a racionalizmus egymásnak megfelelőnek. Ezen az alapon egység nincs, csak egyenlőség

(egyenlet) van. SZÓKRATÉSZ a közös áthatás (inqualieren) műveletét nem ismerte. A gondolkozás és a létezés nála azonos (egyenlő). Ezért minden racionalizmus alaptétele: cogito ergo sum.

A gondolkozás és a létezés nem azonos, hanem Egy (közös áthatás). A kettőt meg kell különböztetni, hogy egyesíteni lehessen, nem összezavarni, mert abból konfúzió támad. Így az eredmény nem az Egység, hanem a 0.

Ilyen módon a SZÓKRATÉSZTől számított egész racionalista (felvilágosult, szcientifikus, arisztoteliai) aritmológia (sorselmélet) konfúzus. Az ember és a társadalom az egyenlőség irányában mozog, de az egyenlőséget minél jobban eléri, természetesen annál dezintegráltabb lesz, más szóval annál jobban lesüllyed (descensio) és összezugszorodik (compressio), ahelyett, hogy fölemelkedne (ascensio) és kitágulna (expansio). Miért? Mert az egyenlőség nem egyéb, mint az Egység megrablása.

Csak, ahol a tágulás és az emelkedés jelenségével találkozom, ott tételezhetem fel az uniót (egyesülést), vagyis csakis ahol az elemek szabadságát tapasztalom, állapíthatom meg az egység közös áthatásának (inqualieren) műveletét.

A modern pszichológia és szociológia iránya tökéletesen rossz. BAADER azt mondja: az elsőnek ki kell lépni a másodikból és a harmadikból, a másodiknak ki kell lépni az elsőből és a harmadikból, a harmadiknak ki kell lépni az elsőből és a másodikból és azokat magába kell vennie (inqualieren), hogy a három elem megkülönböztetve, mint vita propria (sajátos, megkülönböztetett, szabad létezés), az egységbe beléphessen. Ki van zárva, hogy meg nem különböztetett elem a másikkal egységbe tudjon lépni. Legfeljebb vele összezavarodik. Ki van zárva, hogy az ember, aki nem teljesen szabad, a másikkal közösséget alkosson. Ki van zárva, hogy az emberben egység támadhasson az összes tulajdonságok és képességek tökéletes önállósága nélkül. Ha az elemek között egyenlőség van, az egység lehetetlen, mert az egyenlőség az egység megrablása. Minden demokrácia az emberi testvériség közösségének megrablása. Minden azonosság- (ellentét-) logika az egyetlen helyes emberi gondolkozás (közös áthatás) megrablása. Ezért a racionalista logika és a neki megfelelő demokrácia és szcientifizmus hiba és bűn. Ezért van minden racionalizmusnak és demokráciának rossz lelkiismerete. Nem lehetetlen, hogy a bizonyítási eljárás (ész meggyőzése) nem egyéb, mint a rossz lelkiismeret kompenzációja. Mert bizonyítási eljárás csak azóta van, amióta racionalista logika van.

Az egységlogika nem a bizonyításon, hanem a meggyőződésen (tudás és hit egysége) alapszik.

152. Doxa: Az unió az intenzitásban határozza meg a folyamatosságot, vagyis a külsőben való igazi összefüggést (BAADER).

Döntő tanítás az előbbiekhöz. Azt mondja hogy egyedül az unió teszi lehetővé az élet valódi folyamatosságát. Az összes elemek teljes szabadsága (nem egyenlősége!) teszi lehetővé a valódi történetet, más szóval a fejlődést, és küszöbölheti ki a válságot és a katasztrófát (háború, forradalom, ínség stb.). Csak ez küszöbölheti ki az erőszakos töréseket és zökkenőket.

Pszichológiára érve: csak minden tulajdonság felszabadítása (PÁL apostol: panta moi exesztin!) teremtheti meg az emberben az egységet, vagyis teremtheti meg a személyiséget.

Egység az emberben: személy.

Egység az emberiségben: Egyház.

Ez az uni-verzalitás (egyetemesség) az emberiség valódi (zökkenőmentes) fejlődési iránya.

153. Axióma: Egymást átható és egymástól megkülönböztetett összhang (BAADER).

154. Paradoxon: L'état d'intégrité exercice de la liberté (BATAILLE): az egység állapota a szabadság által gyakorolva.

155. Provizórium: Az egységlogika alapművelete aritmológiai művelet. Az egységlogika bázisa az inqualált szám. Az a szám, amely közös áthatásra kész (produktív). Az inqualált szám természetesen a szabad szám, amely minden más számtól korrekten meg van különböztetve és produktivitásának (önállóságának) egésze helyre van állítva. E szabad szám a személynek felel meg. Mert a személy a közösségben úgy helyezkedik el, mint a szám a számsorban. A személy száma és a közösség száma is Egy (Három), és ezért a személy a közösséggel egységben van. Ha ez az egység az egész emberiségre kiterjed, megvalósul az Egyház. Az Egyházon belül az "életszámolás" alapja: megkülönböztetve egyesíteni és egyesítve megkülönböztetni.

156. Doxa: Az egységlogika az azonosság és az analógiás logikát nem helyezi hatályon kívül, hanem azt önmagában megkülönböztetve úgy egyesíti, ahogy a Háromban az Egy és a Kettő egyesül.

Az analógiás logikának a történet előtti őskor felel meg. Az azonosság (ellentét) logikának a történeti kor felel meg. Az egységlogikának a megváltás (szabadság) kora felel meg. A szabadság kora a történeti kort és az archaikus kort nem helyezi hatályon kívül, hanem azokat önmagában úgy egyesíti, ahogy a Három egyesíti az Egyet és a Kettőt.

157. Doxa: Az egységlogikában kiderül, hogy minden aritmológia végső értelme az Egy.

SAINT-MARTIN ezt a következőképpen mondja: Minden aritmológiában a számok összege az egész. Ami úgy értendő, hogy a Kabala 22-es aritmológiájában a 22 szám mint az egységen belül levő 22 elem él, és a 22 elem végső összege (értelme) az, hogy Egy. A helyzet a számkhja 25-ös, az orfikus 10-es, a kínai 64-es, a káldeus 12-es aritmológiákban is ugyanaz. Minden esetben az Egyről van szó. A különböző aritmológiákban a 10, 12, 22, 25, 64 stb. szám, mint az Egységen belül levő (intern) elemek sora képzelhető el.

Az egységlogika (aritmológia) az őskori aritmológiákat, illetve a számértelmezéseket nem helyezi hatályon kívül, hanem azokat, mint az Egy megnyilatkozásait fogja fel.

158. Doxa: A Tabula Smaragdina szövegében a Három jegyében állnak a következő szavak:

perpetranda

adaptatio

creatus est

adaptationes

Értelmezendő pedig minden esetben, mint az Egy realizálása. Ez a Három művelete, átvitele, végrehajtása.

Ezt kiegészíti:

omnes res fuerunt ab uno - minden dolog az Egyből származik,

omnes res natae fuerunt ab hac una re - a természetben minden az Egyből keletkezik.

159. Doxa: Az egységlogika keletkezését az inqualieren fogalmának megszületésétől kell számítani.

BÖHME minden művében tulajdonképpen Genezis-kommentárt írt. Ezért kerülte el figyelmét még a legélesebb szeműeknek is, hogy e kommentár alapján logika, illetve aritmológia is van. Egyedül HEGEL próbálta BÖHME gondolatait kiaknázni, de eredménytelenül. Az inqualieren fogalmának megteremtésétől lehet számítani a "dekvalifikált" szám (számtömeg, tömegszám) "rekvalifikálását". Ez a minőség-visszavétel természetesen már nem az analógiás logikába való visszatérés (az Egy felé, ahogy ezt a tradicionalisták hiszik), hanem a keresztény, személyes (infinitezimális) logika felé való előrelépéssel (a Három felé) történik. A három logika egymáshoz úgy viszonylik, mint az Egy, Kettő és Három. SPINOZA etikájában - moral geometrico (mathematico) - a dekvalifikált (minőségtelen, merőben mennyiségi) számot megkísérelte újra minősíteni, és pedig látszatra az Egység jelében. SPINOZA azonban az egységlogikát (kereszténységet) a hagyománnyal (Kabalával) nem elkülönítve egyesítette, hanem kettészelve összezavarta.

160. Hüpothézisz: Az egységlogika alapművelete a pneumatikus gyakorlatokban mindig szerepel. Az európai meditációk és kontemplációk minden esetben az unió (pneuma realizálása) jegyében folytak le. Unió egyesülést jelent, éppen úgy, mint jóga. A jóga egyesülési gyakorlatainak több fajtáját különböztették meg. Az egyik fajta az ún. dnyána-jóga, amely az uniót a megismerésben kívánta elérni. A megismerés-jógát Alexandriában gnószisz néven ismerték. Gnószisz és dnyána ugyanaz a szótó. Az egyesülésnek igen nagy szerepe van PLÓTINOSZ monasz-teóriájában, amely teória a kései orfika leglényegesebb mozzanata. E monasz (egység) szemlélet a leghatalmasabb arányokban a hindu advaitában bontakozik ki. Európában a Minden-Egy gondolatát az egész történet alatt HÉRAKLEITOSZ jelentette.

161. Improvizáció: L. C. SAINT-MARTIN BÖHME tanítványa volt az első újabb korban élt gondolkozó, aki az emberi személyes és társadalmi életrend felől egyrészt, a gondolkozás és a mathészis felől másrészt, összefüggést teremtett. SAINT-MARTIN a francia forradalom idején élt, s ezért arra, hogy a téves aritmológia és logika milyen történeti tévedéseket idéz és milyen konfúziót támaszt, éppen elég példája volt. Ma természetesen erre még sokkal frappánsabb és keservesebb példáink vannak. SAINT-MARTIN azonban az aritmológiát a társadalommal közvetlenül összekapcsolta, és így az analógiásorból a logikát és a személyes életrendet kihagyhatónak vélte. Körülbelül ugyanezt a hibát követi el ma RENÉ GUÉNON.

SAINT-MARTIN elemzése (megkülönböztető egységesítése) alapján már világos volt, hogy az újkori szcientifizált számot azért dekvalifikálták, hogy a minőség állandóan zavaró (meghatározhatatlan) mozzanatának kiküszöbölésével a számban az abszolút objektum

megvalósítását megkíséreljék. Amit azonban elértek, természetesen nem az abszolút objektív volt, hanem a személytelen.

Erre természetesen a személy kiküszöbölése is megkezdődött, és a deperszonalizáció eredménye lett a pseudo-persona (ál-személy), vagyis az Én megjelenése. Az Én a par excellence ál-személy, ál-egység, kvalitás-szurrogátum. A konfúzió teljes lett, amikor néhányan, különösen szocialista teoretikusok megsejtették, hogy az Én és a realizálatlan trinitás, vagyis a 0 között valamely összefüggés van. Rögtön azt hitték, hogy mivel az ember "csak" Én, és az $\text{Én} = 0$, a számításból kihagyható, sőt azt a számításból ki is kell hagyni. A XIX. században minden társadalmi mozgalom erre a tévedésre épül fel. A szabadság fogalma ekkor már nem úgy kerül szóba, hogy miként lehet megvalósítani, hanem, hogy miként lehet elsüllyeszteni.

A zsarnokok nem a szabadság megadását nem bírják ki, hanem saját félelmüket. A nép pedig nem a terrort nem bírja ki, hanem a szabadság hiányát.

A zsarnok attól retteg, hogy a szabadság megadása anarchikus felbomlás lesz. Mi lesz, ha mindenki szabad lesz? Mindenki harca mindenki ellen. A nép pedig attól retteg, hogy szabadságának kis töredékét is elveszti, s hogy ezt megvédje, bűncselekményekre is képes.

A zsarnok erre egyenlőséget akar teremteni (hogy az egységet megrabolja). A nép az egyenlőséggel visszaél, és megrabolja a szabadságot.

162. Doxa: PLATÓN ksátrija volt és korlátolt. Legtöbb tanításában, de különösen abban, hogy a terrort nem merete elvetni. Ezért PLATÓN Politeiája minden európai rémállam kezdete. PLATÓN nem tudott hinni abban, hogy a szabadság az egyetlen lehetséges közösségteremtő tény. PLATÓN csak az állam gondolatát ismerte, az Egyházét nem. Az Egyház az egyetlen egyetemes egyesülés, amelyben minden egyes személy egyszerűen egymással megegyezik az egységben. Ennek feltétele a szabadság. Efölött a tudás fölött ksátrija sohasem rendelkezett. Ez a brahman számára fenntartott tudás.

163. Doxa: A latin unio, a görög henószisz, a héber jehud, a szanszkrit jóga egyesülést jelent. Egyesülést nem a végtelen minőségtelenségbe való beleolvadás árán (mint ezt nagy rémülettel Európában hitték), hanem a tökéletesen és minden ponton megkülönböztetett személyek egysége révén. Ezt az Egységet hívja az, Evangélium Isten országának.

164. Axióma: Megvalósulás csak az egyéniséggé való válás árán lehetséges (SAINT-MARTIN).

165. Doxa: A személyben a lehetőségek száma nem korlátolt. Más szóval a személyben nem határolt számú sorscsíra lappang, mint ahogy azt ma főként a teozofizmus elgondolja. E sorscsírák, alexandriai nyelven szpermata tész palingenesziasz, oly rejtett magok, amelyekből új testetöltés bontakozik ki. A személy, mivel benne a lehetőség száma nem korlátolt, nem is likvidálható, vagyis nem nirvanizálható. A lehetőségek (sorscsírák) száma a személy termékenységének fokozása arányában nő, csökkenése arányában fogy. A fokozás és csökkentés művelete pedig személyes vagyis szabad. Ebbe a műveletbe külső befolyásnak érvényesülési lehetősége nincs. Éppen ezért a személy nem körforgás, vagyis az örök változás, hanem a fejlődés jegyében áll. A fejlődés bázisa pedig nem örök visszatérés, hanem az egyszeri és egyetlen elhatározás. Ez a különbség a hagyomány és a megváltás világa között.

166. Paradoxon: A mathézisz nívója minél magasabb, annál konkrétabb. Minél magasabb műveletet végez, a műveletek annál elemibbek.

167. Paradoxon: A legelemibb művelet a sorsmatézisz. A sorsmatézisz nívója a legmagasabb (legkonkrétabb).

168. Paradoxon: Minél elemibb műveletről van szó, a kérdés annál magasabb, a megoldás annál bonyolultabb, az eredmény annál egyszerűbb.

169. Paradoxon: A személyben levő súly a személy könnyűsége. A súlytalanság teszi nehezzé. Ezért a személyben tudásból és műveltségéből minél több van, az ember annál könnyebben él. Minél teltebb, annál transzparensabb.

Kínában nem volt bölcs, aki nem volt gyengéd és finom, nem mozgott könnyedén, és akinek nem volt humora.

170. Provizórium: A személy és a szabadság infinitezimális (meghatározhatatlan) jegyétől való félelem indokolt, mert az embert a logika (aritmológia) nem világosította fel arról, hogy a személy és a szabadság infinitezimális jegye az Egység megteremtésének nélkülözhetetlen előfeltétele. Az ál-szám az egész vonalon ál-bizonyosságot, ál-definitívumot, egyenlőséget, azonosságot ígért. E körből a meghatározhatatlan és szabad személyek egysége nem is volt elképzelhető, csak az infinitezimalitás látszott, de az annál ijesztőbbben.

Az infinitezimális szám a modern XX. századi művészetben és tudományban áttört, az inqualieren fogalma egyre nagyobb teret nyer, a személy, a szabadság, az egység és az Egyház megvalósításának lehetősége megnyílt. A Három korszaka küszöbön áll.

5. OPERATIO SOLIS

A Tabula Smaragdina operatio solis (a nap művelete) kifejezésének kommentárja a következő:

171. Axióma: A Nap a kozmoszban az Egy.

Ugyanakkor természetesen a Kettő által reintegrált Egy is, vagyis a Három. A Nap művelete az Egy művelete annyiban, hogy önmagában valamennyi elem (szám) és valamennyi művelet együtt van meg nem nyilatkozva. A Kettő művelete annyiban, hogy önmagát megfeleztve megkétszerezi (megnyilatkozik). Ha valakit e művelet, érdekel, fizikai síkon megtalálja, csak olvasson el olyan könyvet, amelyben a Napban a hidrogén (1) atom permanens transzmutációját hélium (2) atommá kimerítően leírja. E permanens atom átminősülés permanens fény és hő stb. kisugárzással jár.

Régebben, amikor az elemek (számok) kontinuitását, vagyis az elemek egymásból való keletkezését alkimista babonának tartották, sokan azt hitték, hogy a Nap végül is csak el fog égni, s akkor mi, emberek a Földön fájni fogunk. Voltak olyanok is, akik az ellenkezőjét tanították. Ez volt az ún. entrópia-rémület. A tudósok a békés polgárokat azzal rémítették, hogy mindnyájan fény- és hőhalálban fogunk elpusztulni, szerencsére csak sok billió év múlva.

172. Axióma: A Nap művelete a meg nem nyilatkozottból a megnyilatkozottba való permanens átminősülés.

A láthatatlanból a láthatóba való transzfiguráció.

173. Axióma: A legelső megnyilatkozás a fény.

Fiat lux. A fény megnyilatkozása az első szó.

A fény sugárzása az első nyelv.

A fény megnyilatkozása a számok rendje szerint történik. A számok rendje: 1 - 2 - 3. Ez a fénymegnyilatkozás alapja.

A megnyilatkozott világban, amelyben élünk, soha az Egy Kettő és Három nélkül nincs. Ez a megjegyzés BÖHMÉből ellenőrizhető. BÖHME nyelvéen az Egy az Ungrund, a létezés meg nem nyilatkozott örvénye, a Kezdetlen (Én Szoph). Az Én Szoph az első szefira, vagyis a legelső emanáció előtt van, amelyben minden elem még meg nem nyilatkozva együtt áll. A görögök apeironnak nevezték. Eredeti orfikus megfogalmazásáról nem tudunk. BÖHME szerint a Kettő a sötétség hidegen izzó tüze. A Három a sötét jégpokolból kicsapó (transzmutált) meleg fény. A meleg és a sugárzó fény a jéghideg éjszakából keletkezik, mert az elemek egymásból keletkeznek (inqualieren).

Az első alakzat az Egy, a második a széttörés a harmadik az egységesítés (inqualieren). Az első alakzat az archaikus őskornak, a második az apokalipszisnek (történetnek), a harmadik az egység (szabadság) korának felel meg. Ezért van három aritmológia és három logika.

174. Axióma: A Nap művelete permanens fénymegnyilatkozás.

175. Doxa: Ha a Nap az Egy, akkor a kozmoszban (Kettő) a Nap tevékenysége a naposítás (Három).

Naposításnak lehet nevezni a kozmosznak fénnel és meleggel való telítését. A Nap átminősítő aktivitása, hogy az összes elemeket saját fényének és melegének jegyében egyesítse. A létezésnek azt a transzmutációját, amikor az elemek meleggé és fényessé válnak, nevezzük életnek. A Nap tevékenysége az életre keltés.

Élet, fény, világosság, meleg, sugárzás analóg fogalmak.

176. Doxa: A Nap a kozmosz sulphurja.

A sulphur az alkímia három alapfogalma (minősége, vagy gunája, mint a hindu metafizika mondja) közül az egyik. Az imént már futólag volt róla szó, mint a hímnem, a lélek, az elektromosság, az aktivitás, a radzsasz megfelelőjéről. Később az alkimista műveletekkel kapcsolatban ismét kimerítőbben tárgyalásra kerül. Ezúttal csak annyit, hogy a sulphur a gyúlékony minőség, annak kigyulladás és intenzív tüze együtt. Analógiája az emberi testben a vér, amely önmagát gyűjtja és saját tüzeiben ég. Az emberi lélekben a szenvedély. Az emberi szellemben az éberség (vidja). A sulphurizálás a Nap aktivitása. Vért, életet fakasztani, szenvedélyeket kelteni és a szellemet felébreszteni. A három soha sincs egymástól külön. A sulphurizálás az élőlény centrális művelete. E műveletet az emberi testben a szív végzi. Ezért a Napnak az élő testben a szív felel meg. A szív a szoláris princípium helye. Az archaikus korban és ma is a hagyomány jegyében élő népeknél a Nap ünnepét augusztus 8-10 körül

tartják, amikor a Nap saját asztrológiai jegyében az Oroszlánban kulminál és sulphurizációja a legmagasabb.

177. Doxa: A sulphurizálás minden pozitív tevékenység ősalakzata (meleg fényvel átsugározni).

178. Doxa: A mag (sperma) napszerű.

Ezért mondja a Tabula Smaragdina, hogy a Nap a nemző. A Nap a kozmosz hímje, a kozmoszt fényspermával termékenyíti meg.

179. Improvizáció: A Nap tevékenysége a fény jegyében való unió megteremtése. A fény száma a Három. Ez az életteljesség, a fényteljesség, a szabadság, a személy, az Egyház száma.

180. Doxa: A tűz tulajdonsága, írja HELMONT, nem az, hogy a rosszat elkülöníti, hanem, hogy az elemek egymás közt való viszonyát hatalmával megváltoztatja és az elemeket átminősíti.

181. Doxa: A Nap művelete az összes életminőségek kiművelése. Ezért a Nap fénye és melege a szellem fényével és melegével analóg. A szellem az aranyat műveli ki. Az arany az öröklétnek felel meg. Az arany a romolhatatlan fém. A Nap szabadságteremtő műveletet végez. Ez a Nap operációja.

182. Hüpothézisz: Az élőlények egymás között ugyanazt a műveletet igyekeznek végezni mint amit a Nap velünk végez. A Nap a kozmoszban, mint az alkímia tanítja, égi sulphurt sugároz. E sugárzással a kozmoszt saját minőségére átminősíti. A lények is egymás lényét sugározzák egymásra, és mindegyik igyekszik minden más lényt a maga minőségére transzfigurálni.

183. Doxa: A kínai hagyományban a Napnak, a hímnek, a fénynek, a magnak, a spermának neve jang. Az arany neve tao. A tao megvalósítása nem egyéb, mint az aranykészítés, vagyis a Nap művelete.

184. Hüpothézisz: Ha a színek a fény műveletei, mint GOETHE mondja, vagyis a fény haladványai, akkor az első művelet, vagyis az első szám a piros. A piros a sulphur, a radzsasz, a lélek, a vér, az élet színe. A piros a Nap színe. Aki piros ruhát ölt, az a benne levő sulphur (szenvedély tűz) felől tesz vallomást. A nők száján a Piros festék a sulphur megjelenése. A sulphur hímnemű, és a piros hím-szín. A piros fényé és meleggé transzmutál.

185. Provizórium: A Nap fényé transzmutál. Ez a fény a test síkján az élet, a lélek síkján a sulphur (szenvedély), a szellem síkján az éberség (vidja). A három együtt a fény teljessége.

186. Doxa: Az étellel teli test, a tűzzel telt lélek és a világossággal telt szellem egységét az alkímia aranyak hívja. Az aranyak megfelelő égi test a Nap.

Az, analógiás gondolkozást nem ismerő újkori európai tudomány abban a hiszemben volt, hogy az alkímia aranya az a fém, amelyből az ékszer és a pénzt csinálják. Az alkímia nem tesz különbséget az egészséges test, a tüzes lélek és a világossággal telt szellem megvalósítása és az arany között. A fém transzmutációja más analógiás síkon ugyanaz a művelet mint pl. a

szellemet tökéletesen átvilágítani. Minden esetben a Nap műveletéről van szó: fény és meleggé való transzmutálásról.

187. Doxa: Az arany (aurum) nyelvbeli gyökere (aur = fény) jelzi, hogy a világosság és a ragyogás féme (latin, görög, héber, szanszkrit).

188. Doxa: Az emberiség gazdasági értékelésének alapja mindig az arany volt, és az is lesz. Az emberiségnek fény-valutája van. A legfőbb érték a világosság. Ez minden gazdaság Nap-alapja.

6. A LEGNAGYOBB SZÁM

A végtelen számsor tévedése abból a hibás műveletből keletkezett, hogy a gondolkozók az infinitezimális számot (meghatározhatatlan, személyes, szabad számot) összezavarták az indefinitív (befejezhetetlen, vég- és határnélküli, alakatlan) számmal. E számértelmezés következménye lett legelsősorban a hibás logika. E hibás logikából következtek az összes hibás gondolatműveletek. E gondolatműveletek eredménye lett a személyes és a közösségi életrend tökéletes megzavarodása.

BÖHME volt az, aki a végtelen (alakatlan) számot a gondolkozásból kizárta és ezzel a számalak-értelem (mennység-minőség) egységét helyreállította. BÖHME azt mondja, hogy végtelen számsor nincs. A legnagyobb szám van, és ez a világ száma. E szám fölött lehet ugyan gondolni nagyobb számot, de ez már fiktív és nem érvényes. A világ nem végtelen, hanem alakzat és mivel alakzat, van formája és ezért van száma. A XX. század tudománya ezt a gondolatot ismét fölfedte.

189. Provizórium: A történet a két oldalon, az elején és a végén nyílt végtelen fogalmával dolgozott. Ez a fogalom magának a történetnek ellentmond. Történet csak akkor lehetséges, ha a vég fixálva van. De ha a vég fix, akkor a kezdetnek is annak kell lennie. A történet nem nyílt, hanem zárt végtelen. Ugyanez vonatkozik a kozmoszra is. A kozmosz és a történet zárt végtelenje forma, s ezért száma is zárt szám. Ez a legnagyobb szám.

190. Improvizáció: Az analógia kora a hit és a tudás analógiája.

Az azonosság kora a hit és a tudás azonossága-ellentéte.

Az egység kora a hit és a tudás egysége.

191. Improvizáció: A történet korában a hit és a tudás lappangó azonossága nyílt ellentét és nyílt azonossága rejtett ellentét. Ez a pascali szituáció, amikor nem tudom tudni azt, amit hiszek és nem hiszem, amit tudok, vagyis hitem és tudásom sem nem azonos, sem nem ellentétes.

192. Improvizáció: A szabadságot az a tudás (hit) teszi lehetővé, hogy az személyes, vagyis egyszeri. Egyetlenegyszer. Mindig csak egyszer. Örökké egyszer és soha többé.

E témához az eszkatológiai kitérés a következő:

Az analógia korának eszkatológiája a reinkarnáció jegyében áll. A lélek a hasonlóságban való különbözőség és a különbözőségben való hasonlóság jelében örökké visszatér.

A történet (azonosság) kora a léleknek a testtel való elmúlása jegyében áll. A lélek a testtel azonos és a halállal elenyészik (tudomány, felvilágosodás, hitetlenség, ateizmus).

A szabadság kora az élet egyszerisége. Egyszer. Mindenki egyszer és soha többé.

A szabadság korában sem a reinkarnációnak, sem a hitetlenségnek nincs értelme.

Az, hogy egyetlenegyszer és soha többé, tette lehetővé a történetet.

A történet az őskorban az örök ismétlődés volt.

A történet az azonosság (ellentét) korában a szcientifikus-racionalista törvények dialektikája volt.

A történet valódivá akkor vált, amikor az egymásból következő (egymást közösen átható) aktusok egyszerisége és megismételhetetlensége, mint egyetlen folyamat (egységfolyamatosság) jelentkezett.

Az analógia őskora az örök körforgás harmóniája.

Az azonosság (ellentét) a dialektikus fejlődés.

Az egység (szabadság) az üdvtörténet.

Mindenki egyszer van, megismételhetetlenül és pótolhatatlanul és helyettesíthetetlenül. A személy étosza csak így képzelhető el. Csak így képzelhető el a szabadság műve: az Egyház.

A történet értelmét csak a szabadságban (egyszeriségben) érheti el.

A személy egyszerisége, a történeti esemény megismételhetetlensége és az Egyház egymástól elválaszthatatlan.

A megismételhetetlen és egyszeri személy számunkra nem a történetben nyilatkozik meg, mert a történelem számunkra tudomány volt, és a tudomány szcientifizmus. A személy egyszerisége (szakrális pótolhatatlansága) a regényben van CERVANTES-től kezdve. CERVANTES BÖHME kortársa. Üdvtörténetünk csírája nem a történelemben, hanem STERNE-ben, DICKENS-ben, DOSZTOJEVSZKIJ-ben, PROUST-ban, JOYCE-ban van.

A szabadság korában a regény fel fogja szívni a történettudományt.

193. Axióma: Az üdvtörténet aritmológiája trinitárius aritmológia (az 1, a 0 és a Y egysége). Ez a kvalitás, a kvantitás és az alak egysége.

194. Axióma: A legnagyobb szám a világ száma.

E számról csak annyit tudunk, hogy az Egynek legmagasabb transzmutált alakja. Más nem.

195. Axióma: A világ száma az Egy-en belül levő legmagasabb számnak (legmagasabb műveletnek) felel meg.

196. Axióma: A legmagasabb szám (számunkra) meghatározhatatlan (infinitezimális).

197. Axióma: A legmagasabb (legnagyobb) szám a szabadság száma. Ugyanakkor a személy és az Egyház száma.

198. Probléma: Hogyan lehetséges, hogy a személy, a szabadság és az Egyház száma a Három és ugyanakkor a meghatározhatatlan?

Úgy lehetséges, hogy az egység aritmológia bázisa az infinitezimális (személyes, minőségi, kvalifikált, aktív) szám. Ebben az aritmológiában minden szám alapjellege, hogy meghatározhatatlan. E meghatározhatatlanság jele, hogy egy, vagyis egyetlen, egyszeri és megismételhetetlen. Éppen ezért alak, vagyis forma, vagyis értelem, végül is szám. A Három is éppen olyan alak és értelem, vagyis éppen olyan egyszeri és egyetlen mint minden szám, vagyis végül, mint az Egy. Mert a Három is az Egy transzmutált egyszeri és egyetlen alakja (értelme). Az Egyben minden szám együtt van.

199. Axióma: Az Egy a legnagyobb számban válik teljessé.

A teljesség fogalma a hindu és az alexandriai hagyományban a Kettővel analóg. Indiában prakritinek, Alexandriában plérómának hívják. Amikor az Egy teljessé lesz, Kettővé válik, vagyis megnyilatkozik.

200. Paradoxon: A teljesség van az Egységhez a legközelebb és a legtávolabb.

201. Doxa: A teljességet a hagyományban mindenütt nőalakban gondolják el. A prakriti is, a pléróma is nő. Az Egy kiteljesedése. Éppen úgy, mint a bőség. Ez a héber hagyományban a Bölcsesség (Hohma), a kínai hagyományban a jin, Indiában Kali, a görögöknél Déméter. Az asztrológiában a Hold. Az alkímiában az ezüst.

Az aranyat a legkönnyebben és a legnehezebben az ezüsből lehet készíteni.

202. Provizórium: A teljességet nem szabad összetéveszteni a Mindennel és az Összessel. A Minden is, az Összes is az Egynek egészen más művelete.

203. Doxa: BÖHME azt mondja, hogy a világ száma betelik. A teljesség megvalósul. Ha az Egy teljessé lesz, (Kettő), megvalósul az Egész (Három).

Jelenleg a Három korába léptünk. Ez a személy, a szabadság és az Egyház kora. A megvalósulás kora.

204. Paradoxon: Kérdés: mikor valósul meg a legnagyobb szám? Válasz: a legnagyobb szám is szám, és ezért meghatározhatatlan. Ezért a világ beteljesülésének időpontja ismeretlen.

7. A MÉRTÉK ÉS A KÖZÉP

205. Doxa: A kínai hagyományban a Napnak az arany, a Holdnak az ezüst felel meg. Az arany a hím, a jang. Az ezüst a nő, a jin. Egy jang és egy jin teremti a középet: ez a jen.

A hindu hagyományban a radzsasz a hím, a tűz, a Nap. A tamasz a nő, a víz, a Hold. Radzsasz plusz tamasz egyenlő szattva. A szattva a közép.

Az alkímiában a sulphur a gyúlékony aktivitás, a hím, a sperma. A sal a passzív test, a nő, szülő. Sulphur megszorozva sallal adja a higanyt. A higany a közép.

A Tabula Smaragdinára vonatkozólag, ezek alapján most már tisztábban látni. A szöveg azt mondja: A Nap műveletéről van szó.

Minden dolog átvitel (transzmutáció) az Egyből keletkezik.

Az átvitel (adaptatio, meditatio) művelete úgy történik, hogy az apa (Sol) és az, anya (Luna) egyesül. Ez az Egy-Kettő-Három művelete. Egy jang, egy jin: a jen. Radzsasz plusz tamasz egyenlő szattva. Sulphur megszorozva Sal-lal adja a higanyt.

Ez az "...átvitel (adaptatio) varázslat (miraculum) és ennek ez a módja".

Ez az alaplóművelet.

A közép a Kettőből keletkezik egymásba való átminősülés (közös áthatás, inqualieren) útján.

A Tabula Smaragdinában a közép neve théleszma.

206. Axióma: Aritmológiailag (logikailag) a közép fogalmának bázisa a Három.

207. Axióma: Ahhoz, hogy közép keletkezhessék, három elemre van szükség, amelyek közül kettő külön áll, a harmadik a kettőt egyesíti.

208. Axióma: A közép a Három művelete.

209. Axióma: A közép egyesítés.

210. Axióma: A középben a Három, mint az Egy transzmutált alakja az egységesítés műveletét végzi.

211. Axióma: A középben (Háromban) a Kettő Egy.

212. Axióma: A közép mindig Egy.

213. Doxa: Ezért mondja BAADER, hogy az Egy Soha meg nem nyilatkozik (nem ölt manifeszt alakot), hanem mindig közép marad.

214. Axióma: Minden közép Egy.

A kozmosz közepe a Nap. Az emberi test közepe a szív. A jang és a jin közepe a jen. A sulphur és a sal közepe a higany. A test és a lélek közepe a szellem. A látható és a láthatatlan világ közepe az ember. Az ember közepe a személy. A személy közepe a szabadság. A szabadság közepe az Egyház. A világ közepe az Egy.

215. Doxa: Ezzel az ember a Tabula Smaragdina megértéséhez még egy lépéssel közelebb érkezett. A közép, a théleszma nem egyéb, mint a jen, illetve a szattva, vagyis a higany analógiája. Ez mindjárt nyilvánvalóvá lesz, ha az ember a szöveget tovább olvassa. Hogyan keletkezik a théleszma?

A théleszma úgy keletkezik, ha az ember a tüzet (sulphur) a földtől elválasztja (distinguer pour unir - elválasztva egyesíteni). Elválasztani a könnyűt a nehézről. Megkülönböztetni és nem összezavarni. A művelet nem egyéb, mint a Nap művelete. Mindig a Nap műveletéről van szó, mert az aranyat a Nap (szellem) készíti úgy, hogy a kozmoszt saját lényére átminősíti. Most az aranycsinálásról beszélünk. Az ember, amikor a tüzet a földtől elválasztotta, tüzzé válik (égbe emelkedik, transzmutálódik), aztán ismét a földre leszáll (földdé transzmutálódik), és a felső és az alsó erőket magába szívja. Vagyis a Kettő műveletét végzi (jang-jin, sulphur-sal), hogy az elemek egymásban keletkezhesse, vagyis egyik a másik minőségével telítődjék és a kettő között az egység megteremtődő legyen. Ha az egység megteremtődött, ez az Egy az, amely a felső és az alsó erőket magába szívta. Ez a harmadik. Ez a jen, illetve a szattva, vagyis a higany. Ez a közép. Ez a théleszma.

"Az uralmat az egész világ fölött így nyered el", mondja a Tabula Smaragdina.

"Minden erőben ez az erő ereje".

A finomat legyőzi (a jangot), a nehezet (jin) áthatja.

A különös azonban most következik: a közép vagyis a théleszma nem a Kettő produktuma, hanem a Kettő teremtője. Vagyis a Kettő között levő közép nem a Harmadik, hanem az Egy. BAADER: az Egy mindig a közép marad. Az Egy tevékenysége, hogy egyesít, egyeztet, egységesít, megegyeztet. Ez a jen, a szattva, a szellem a higany. A közép, a théleszma a Kettőből úgy keletkezik, hogy a Kettőben újra megnyilatkozik az, ami a Kettőben akkor volt, amikor a Kettő Egy volt. Ez az Egy a Háromban, mint közép ismét megjelenik és minden erőben ez az, erő ereje. Ez a szellem, a szattva, a higany. Ez a théleszma.

A théleszma, és e szónak megfelelő minden egyéb szó: androgün. E fogalom megértése e helyen már nem ütközik nehézségbe. Eléggé hangsúlyos volt annak kiemelése, hogy a sulphur hímnemű, a sal nőnemű, a higany semlegesnemű, mert a semlegeség nem egyéb, mint az androgün megvalósításának kolosszális nehézsége. Eddig az androgün realizálására lehetetlen volt. Miért? Mert a történet (a Kettő) korában az ember a polaritás, vagyis a kétneműség korszakában élt. Amilyen mértékben a szabadság megvalósul, megvalósul a személy, vagyis az androgün. Nem úgy valósul meg, hogy a kettő között a harmadik lesz, hanem úgy, hogy a Kettő között levő közép (Egy) ismét megnyilatkozik.

A théleszma androgün. Mint a Tabula Smaragdina mondja: magában az alsó és a felső erőket egyesíti.

216. Paradoxon: A zene és a mathészis az a tér, amelyben a szellem eredeti androgün voltát megtartja.

217. Provizórium: A muzsikusz és a matematikus, mondhatná KASSNER, a határokat keresi. S éppen ezért számukra semleges terület nincs.

218. Axióma: A közép a mérték.

A mérték az, amikor viszonyítok. Amivel mérek. Szükségképpen nem mérhetek mással, mint az Egyvel, mert a mérték nem egyéb, mint az Egy transzmutált alakja. Akármilyen mértékkel mérek, minden esetben az Egyhez viszonyítok. Ezért mondja SAINT-MARTIN, hogy minden aritmológiában az összes számok összege (értelme) mindig Egy.

219. Axióma: Amikor mérek és amivel mérek; mindig a közép.

Ezért van és ezért lesz mindig aranyvaluta, vagyis Nap-valuta. Ezért a mérés mindig szellemi művelet.

220. Doxa: Hénoch, amikor a mennybe emelkedett, angyalokkal találkozott, akik kezükben szalagokkal és pálcákkal jöttek. Arra a kérdésre, hogy mi szándékuk van, és hová mennek, a válasz ez volt: elmennek, hogy mérjenek.

221. Doxa: Az élő hagyomány, mondja BAADER, az időben való távolságot felfüggeszti. Ha pedig a hagyománynak ez az időt felfüggesztő jelenléte megszűnik, a távolság azonnal előtérbe lép.

A hagyomány a szellem történetfölötti jelenléte.

Példa: amennyiben valaki a hagyományban áll, az örök jelenben áll. LAO-CE és SAINT-MARTIN között levő kétezer négyszáz évnyi távolság eltűnik. De KANT és HEGEL között levő harminc évnyi távolság fennáll.

222. Axióma: A mérték a szabadság.

223. Axióma: A mérték a személy.

224. Axióma: A mérték az Egyház.

225. Axióma: A mérték a meghatározhatatlan (infinitezimális).

A meghatározhatatlan az egyszeri, s az egyetlen. A személy mértéke ez az egyszerisége és megismételhetetlen (nem azonosítható) egyetlensége. Ezen az egyszeriségen nyugszik a személy szabadsága. E szabadságon nyugszik a szabad egyesülés. E szabad egyesülésen nyugszik az Egyház.

226. Doxa: A Tabula Smaragdina azt mondja: a világegyetem tudásának mindhárom része az enyém. E három rész: a testi, a lelki, és a szellemi. E három rész: az ember, a közösség és az életrend. Vagyis: a személy, az Egyház és a szabadság.

Ez a trinitárius logika befejezése.

Ez a nevek helyes használatához visszavezető úton a legelső lépés.

V. MŰVELETEK

A hermetikus (alkimista) elemek: a sulphur, a sal és a higany, már hozzávetőlegesen többször szóba kerültek. Az elemek archaikus analógiáiról is történt említés. A hermetika elemeit azonban sem a kínai, sem a görög, sem a hindu elemekkel azonosítani, vagyis összezavarni nem lehet és nem szabad. A sal soha a jinnel és a tamasszal illetve a sarx-szal nem tévesztendő össze, mint ahogy nem szabad összezavarni a sulphurt a pszichével, a radzsasszal, a higanyt a pneumával és a szattvával.

A három princípiumot (kezdetet) leginkább a görög hagyományban választották el. E három kezdet a test, a lélek, a szellem (szarx, pszükhé, pneuma). A kezdetekor oly mértékben elválasztották, hogy a három kezdet egysége (uniója) később teljesen elhomályosult. A három közül mindegyiket külön is elgondolták, sőt, amikor egyesek a szellemi, mások a testi vagy a lelki kezdet gondolata mellett szállottak síkra, e három kezdet körül az egyik vagy a másik primátusa felől is vitatkoztak.

Az alkímia három princípiumában az eredeti egymást közös áthatás (inqualieren) annyira fennáll és megvan, hogy az, egyiknek a másik kettő nélkül való elgondolása mindig nehézségekbe ütközik, s végül is lehetetlen. Az elemek megkülönböztetendők, de nem elválaszthatók. Sal nincs sulphur és higany, higany nincs sal és sulphur stb. nélkül, mert az elemek egymásban és egymásból keletkeznek és csak megkülönböztetve egyesíthetők, illetve egymással egyesítve különböztethetők meg. Erre a gondolatra egyébként a XX. században a fizika is rájött. A fölfedezés alapja azonban az alkímiában igen régen megvolt. Az összefüggést minden esetben az elemek egymást átminősítő alaptulajdonsága teremti meg. Az egymást átminősítő alaptulajdonság bázisa pedig az, hogy minden elem az Egy transzmutált alakja. Ezt tanítja a hindu advaita és HÉRAKLEITOSZ, amikor azt mondja, hogy minden Egy (hen panta einai). Ez az egységlogika és aritmológia fundamentuma.

Az a tény, hogy a három elem, ebben az esetben a sal, a sulphur és a higany mindig egy, közvetlenül az alkímia egyik legfontosabb fogalmára utal. Ez a fogalom a proté hülé (latinul a prima materia), vagyis az őanyag. Az őanyagban minden együtt van, pontosan úgy, ahogy az Egyben minden szám együtt van. A prima materia azonban, mint az Egyben levő minden szám, nem nyilatkozott meg. E nem megnyilatkozott Prima materia a sal, a sulphur és a higany hármassal egysége. A három szimultán kezdet. Amely azt a tényt jelzi, hogy az Egység, ha meg nem nyilvánult alakjában Három, akkor a megnyilvánult Egy bázisa is a Három.

A filozófiák és a metafizikák, különösen a görögöktől kezdve igen sokat vitatkoztak, hogy a prima materiából először melyik anyag lépett ki. Alkímista nyelven szólva, hogy a prima materiában melyik az úgynevezett qualitas secundaria, vagyis az első másodlagos minőség. A preszókratikus görögök a prima materiát (proté hülé) általában phüszisznak, vagyis első természetnek nevezték. A kérdés az volt, hogy e phüszisben melyik anyag nyilatkozott meg először. Volt, aki a víz primátusát tanította, más a levegőét. Az alkímia a három szimultán kezdetből indul ki. Ezért, ha a következőkben elemekről (kezetekről, princípiumokról) külön lesz szó, a másik kettő aktív jelenlétével minden esetben számolni kell. A sal nem egyéb, mint sulphurális higany, a sulphur nem egyéb, mint higanyos sal, a higany nem egyéb, mint sós sulphur.

BÖHME a mózesi könyvek Genézis-kommentárjában mindenkor az Ungrundból, vagyis a meghatározhatatlan (infinitezimális) Egyből indul ki. Ez az Ungrund a prima materia. Ez az őanyag, amelyből az anyag önmagát megvalósította. Ez az őanyag a sal, a sulphur és a higany egysége.

A salt tüzes víznek, vizes tűznek nevezik. A kabalában ez az és (tűz) és a májim (víz) egysége a samajimban. HÉRAKLEITOSZnál a présztér, a forró lehelet, a tüzes pára, a lángoló tűz. A sal egyik jele az alkímiában a kör, középen kettéválasztva. A felső félkör a tűz, az alsó a víz. A felső a sulphur, az alsó a sal, az elválasztó vonal pedig a higany. A felső a világosság, az alsó a sötétség, az elválasztó vonal a szó, amely a kettőt elosztja. A felső a hím, az alsó a nő, az elválasztóvonal az androgün, amely a kettőt elosztja és összetartja. A felső az Egy, az alsó a Kettő, az elválasztó vonal a Három, mint az Egy transzmutált alakja, a Mérték és a Közép.

A sal természete, hogy forró vízszerű. Ez a só. A só éget, ezért vizet iszik, akiben sok só van - vizet kell innia, nehogy elégjen. A sóban a víz és a tűz olyan arányban áll, pontosan annyi víz van benne, amely a benne levő tüzet úgy oltja, hogy az tovább égjen. A salban levő víz, vagyis a cseppfolyós elem, a higany. Ez az, ami ég, a salban levő tűz pedig a sulphur, amely a higanyt hevíti.

A sal színe fehér. Alakja a négyzet. Azért a négyzet, mert a sal a világbázis. A szilárd fundamentum, a négyzet, mert ez a megmozdíthatatlanság jele. A sókristály kockaalakú. A só anyasónak is nevezik, mert a világ a só kockájában oly szilárdan nyugszik, mint az anyaságon. Ezért sós az óceán, sós a vér és minden életnedv. Az alkímia azt mondja, hogy a világegyetemben egyetlen porszem sincs, amelyben szubtilis só ne lenne. Minél több benne az és (tűz), annál több benne a víz (májim). Az óceán vize az Egyenlítőnél sósabb mint a sarkokon, mert forróbb. A só áthat, szárít, konzervál, frissen tart, a benne levő tűznél fogva hűt. Ami az élet sója, az az élet fenntartója, az, ami hevítve hűt, vagyis tüzelve olt. Az alkímisták azt tanítják, hogy az atomok anyaga a sal, elementáris robbanó tűz, olyan oltott állapotban, hogy az oltott tűzben a víz lángol. HÉRAKLEITOSZ szerint a világ tűz, amely mértékre fellobban, és mértékre kialszik.

A sulphur (kén) nem egyéb, mint sós, vagyis égő higany, amelyben a só tüze (vize) a higanyt megnyugtatja (eloltja). A só a tűz és a víz elválasztásának felel meg. A kén a világosság és a sötétség elválasztásának felel meg. Ha az ember a sulphurt a lélekkel analógiába állítja, a világosság a nappali, a sötétség az éjszakai tudatnak felel meg. A világosság és a sötétség megkülönböztetésével a világban kettévált a Lux és a Tenebrum birodalma, a Mennyország és a Pokol. Az alkímia ezek szerint mindig megkülönbözteti az égi és az alvilági sulphurt. Az égi sulphur anyaga volt kezdetben a Fényangyal, Lucifer, de éppen Lucifer lett a sötétség anyaga, a Sátán. Az égi sulphurnak a Nap felel meg, az alvilági sulphurnak a vulkánikus tűz. Az égi kén a szellem tüze. A sötét kén a pokol tüze, ezért a Sátánt kénszagáról lehet felismerni. A romlásnak és a rothadásnak kénszaga van. Ezt a sötét sulphurt nevezi BÖHME Isten haragjának. A sötét sulphur (megromlott lélek) tulajdonsága a sötét bűnök, a fősვნység, az irigység, a kapzsiság, a pokollal korrespondálnak. Minden bűn ismertetőjele, hogy elrejtőzik, éjszakába vonul, és a pokolban érzi magát otthon. Az égi fény-sulphurt az alkímia balzsamnak is nevezi. A balzsam lángra illatos. A balzsam az élet frissességét megőrzi. A balzsam a só.

A sulphur jele az alkímiában a csúcsával fölfelé álló háromszög (tűzháromszög) és alatta a kereszt. A kén is a tűz egy neme, de mint az alkímisták mondják, a kénben nem a víz ég, hanem az olaj. Az olaj a tüzet nem oltja, hanem a tűz anyaga, és a tüzet táplálja. A pokoli sulphurban ez az olaj a zsír, az égi sulphurban pedig a balzsam. A sulphur színe a vörös.

A higany jele a kör, fölötte félkör, alatta kereszt. A higany is tűz. A sóban a természet ég, a sulphurban a test ég, a higanyban a lélek ég. Ezért lehet a szellemmel analógiába állítani. A higany sulphurizált sal. A szellem a lélek tüzeiben égő test. A higany fém is, cseppfolyós is. Van szilárd és van cseppfolyós természete. A higany száraz víz. Azért száraz, mert nem nyirkosít. A higany tüze abban nyilatkozik meg, hogy old. A higany tüzeiben azonban az elemek nem semmisülnek meg, hanem épen fennmaradnak és megnyilvánulnak. Ahogy a Háromban az Egy és a Kettő nem semmisül meg, hanem megnyilatkozik és szilárd alakot ölt. Ez a szilárd alakzat minél tűnékenyebb és illanóbb, annál szolidabb és szilárdabb. A higany jelében három jel van együtt: a kör, a Nap, a félkör, a Hold, és a kereszt (földi ember). Ha valamit a higany felold, azt magába veszi, de nem hogy eleméssze, hanem hogy manifesztálja. Az alkímia szerint a sóban a víz ég, a sulphurban az olaj ég, a higanyban a szesz ég. Ez a

szesz a spiritus (pneuma) szelíd, de olthatatlan tüze, világoskék lángja és világossága. A higany azért old, hogy közvetítsen és egységet teremtsen. A higanyt az alkímia egyetemes menstruumnak is nevezi. Menstruum annyi, mint oldó oldat. Old azért, mert a benne levő spiritus minden anyagot old, oldat azért, mert nem egyéb, mint a sal és a sulphur oldata. A spiritus nem egyéb, mint feloldott víz és olaj: a szeszben a víz és az olaj feloldódik.

Egészen természetes, hogy ez az elemekről nyújtott vázlat az alkímia sokszerűen gazdag értelmezéseit távolról sem meríti ki. Ez egyébként sem lehetséges. Miért? Mert az alkímia minden esetben és fokozottabb mértékben, mint bármely más, személyes tudás. Minden alkímiának személyesnek kell lennie, csak akkor jó. Ez főként a következőkben, a műveletek leírásában tűnik ki. A műveletek folyamán persze egész sereg újabb és újabb elem keletkezik. A leggyakoribb elemek elnevezése az alkímiában a vitriol, a cinnober, a salétrom, az antimon, a markazit, a tutia, a méz. Az elemek a három alapminőség más és más arányokban való transzmutációja (alakja).

Sokáig abban a hiszemben voltak, hogy az alkímia csak két alapelemmel dolgozott, és pedig a sulphurral és a higannyal, és PARACELTUSUS volt az, aki a sal fogalmát és elemét az alkímiába bevezette. Ez a felfogás téves. A korrekt alkímia mindig három alapelemmel dolgozott, legfeljebb, mint a középkori alkímiák esetében, más elnevezés alatt. GEBER (egyesek szerint AL DZSABIR, mások szerint alexandriai szerző) a salt arsenicusnak nevezi. GEBER könyvei pedig, főként a Summa perfectionis, a XII. századtól kezdve Európa legolvasottabb alkimista kézikönyvei voltak. A három alapelem bázisa az archaikus kor legrégebbi idejére megy vissza. A héber hagyományban a legmagasabb egységjel, a Dávid pajzsa sem egyéb, mint az alkimista hármasság jele. A jelben a csúcsával lefelé álló háromszög a vízháromszög, a fölfelé álló a tűzháromszög, a közepén lévő pont a higany jele. E jelkép azonban az elemeknek külön-külön is megfelel, és megfejtését adja külön a salnak, a sulphurnak és a higanynak. A Dávid pajzsa egyébként jelzi az Egyet (tűz), a Kettőt (víz) és a Hármast is, mint a transzmutált Egy alakját a középpontban.

A Dávid pajzsában levő centrum (pont) az alkimista műveletek bázisa. Az alkimista úgy gondolja el, hogy a két egymásba rajzolt háromszöget a pont körül forgatni kell, és minden elem e forgatásból keletkezik. A Dávid pajzsa a hagyományban mindenütt a mozgás, mozdulat (primum movens) és mozgatás jele. A primum movens a Hetes szám jegyében áll. Amikor az imént az analógiás gondolkodásáról volt szó, a hetes szám analógiásora említésre került. Ezek az analógiák a többi között: a szívérvány hét színe, a diatonikus hangsor hét hangja, a hét bolygó stb. Dávid pajzsának jelképe úgy értendő, hogy a hatágú csillag minden ágában áll egy a bolygók közül, s a közepén a hetedik, a Nap. Ami viszont azt jelenti, hogy a hét bolygónak és a hét színnek hét alapszín felel meg. Hétféle alkimista operáció van, s ezek:

a sublimatio,
a solutio,
a separatio,
a preparatio,
a calcinatio,
a reductio és
a coagulatio.

A sublimatio (a finomítás) megfelelője a Nap. A solutio (az oldás) megfelelője a Hold. A separatio (az elkülönítés) megfelelője a Merkur. A preparatio, a műveletek számára alkalmas

állapot megteremtésének megfelelője a Vénusz. A calcinatio, vagyis a fölösleges és tisztátalan anyagok eltávolításának és kiégetésének megfelelője a Mars. A reductio, vagyis az aktív és tiszta gyökre való visszavezetés megfelelője a Jupiter. A coagulatio, vagyis minden felbontó nedvesség eltávolításának, a szilárd és végleges helyzetet megteremtő művelet megfelelője a Szaturnusz. Minden más alkímista művelet (descensio, projectio, multiplicatio, ceratio, fixatio, volatilisatio stb.) e hét művelet valamelyik változata.

A hét bolygónak, illetve a hétféle alkímista operációnak felel meg a hét hang és a hét szín. A hét operációnak azonban hét fém (elem) is megfelel, és pedig az arany, az ezüst, a higany, a réz, a vas, az ón, az ólom. A hét elem közül mindegyik a prima materia három alapelemének valamely szám, és pedig a bolygó száma arányában való egysége, vagyis a bolygók száma szerint való transzmutáció eredménye. A hét fém úgy keletkezett, hogy a bolygó számának megfelelő operáció következményeképpen a három alapelem egységéből kilépett. A hét fém e hét műveletnek felel meg. Így tehát, ha a prima materiára (sal-sulphur-higany) a sublimatio számát alkalmazom, akkor azon azt a műveletet végzem, amely műveletből a Nap keletkezett. A sublimatio műveletének tehát a Nap, a fémek közül az arany felel meg. Ha a Prima materiára a solutio műveletét alkalmazom, keletkezik a Hold, amelynek megfelelője az ezüst. Így keletkezik a Merkúr, a Vénusz, a Mars, a Jupiter, a Szaturnusz, vagyis a higany, a réz, a vas, az ón és az ólom.

Az elemek nem izoláltak, hanem kontinuitásban állnak. Ha a megfelelő műveletet alkalmazzák, az egyik elem a másikká átalakítható. Az alkímia azt a fundamentális műveletet keresi amelynek segítségével az elemek mind arannyá alakíthatók át. Ilyen transzmutációs művelet van. A dolgot egészen rendkívüli módon az nehezíti meg, hogy minden újabb elemnek mindig újabb műveletével kell számolni, s hogy a transzmutáció, úgy látszik, valamennyi műveletnek szimultán alkalmazásával kezdődik, amíg végülis csak a hét főelem marad. De a hét főelemre is egyszerre kell alkalmazni a coagulatio, a reductio, a calcinatio, a preparatio, a separatio, a solutio, a sublimatio műveleteit. Ezek a műveletek fokozatosan szeparálódnak a Merkurban, feloldódnak a Holdban, szublimálódnak a Napban. Ez a fémek világában ugyanaz a folyamat és művelet, mint amit a sors területén reintegrálódásnak, vagyis az Egyben való egyesülésnek neveznek.

A sublimatio eljárása (GEBER Summa perfectionis-a szerint) a következő: az elemek egyesítése (reintegrációja) reménytelen kísérlet marad, ha az ember azokat előzőleg nem szublimálja, vagyis nem finomítja. Finomításnak nevezik minden földszerű anyag eltávolítását (válaszd el a földet a tüztől, a könnyűt a nehézről). A fémek ugyanis fölös mértékben tartalmaznak port, homokot, agyagot, egyéb földes szemcsét. Ha ezt az analógiás nyelvet az ember lefordítja, a következőképpen hangzik: az ember tulajdonságainak rendezéséhez hiába fog, amíg azokat a kapzsiság, a hírvágy, a becsvágy, hiúság, mohóság, alacsony szenvedélyek seregétől nem tisztítja meg, vagyis az ember azokat nem szublimálja. Az ember tulajdonságai nyers állapotban eléggé tele vannak Porral, sárral és szeméttel. Persze nagyon óvatosnak kell lenni. Mindenekelőtt elvetendő fém nincs. Gyakran az igen káros és veszedelmes elemekről derül ki, hogy milyen nemesek. A sók közül ilyen a markazit (becsvágy), vagy a tutia (gyönyörvágy). E durva analógiának természetesen nem jó felülni. A markazitot csak így, becsvággal, a tutiát gyönyörvággyal azonosítani durvaság. E pillanatban azonban nem egzakt analógiáról van szó, hanem hozzávetőleges értelmezésről. A sublimatio művelete tökéletesen személyes. A finomítást mindenkinek magának kell végeznie, rendelkezésre álló szublimáló képességével.

A finomítással szimultán a solutio (oldás) művelete. Az egyesítés megköveteli, hogy az ember a túl száraz fémeket feloldja, főként, hogy a bennük levő kártékony anyagokat és mérgeket kimossa, és a szennytől megtisztítsa. Az oldás vízzel vagy savakkal, vagy más maró folyadékokkal történik. Közkeletű oldóanyag a vitriol. A vitriol igen goromba analógiája az ún. kritikus intellektus lehetne. Ez a maró és cinikus, hideg és elemző képesség, amely oly sok esetben kitűnő oldóeszköz, főként, ha az ember önmagára következetesen alkalmazza.

A separatio nem egyéb, mint a fémek (tulajdonságok) között a leltár és a katalógus készítése, és az egyes elemek korrekt megkülönböztetése. Ez a merkuriális művelet. A separatio természetesen nem választható el a sublimatiótól, sem a solutiótól, hiszen, ha az ember a fémeket fel akarja ismerni és azokat meg akarja különböztetni, azokat finomítani és oldani kell (akár a kémiában bizonyos reaktív módszerekkel). De nem választható el a preparatio műveletétől sem. Preparatio éppen annyit jelent, mint a fémet a transzmutáció művelete számára alkalmassá tenni. Annyit jelent, mint megformálás, kikészítés, preparálás, a megjelenésre való előkészítés. E művelettel szimultán a calcinatio. Calcinálni annyit jelent, mint mészkezelésben részesíteni, vagyis, a fölösleges és romlandó, bomlasztó és tisztátalan sulphurt mész segítségével kivonni és elégetni. Ilyen esetekben mindig a sötét, sátáni kénről (a pokoli sulphurról) van szó. Alvilági sulphur mindenkiben bőven akad. A legegyszerűbb és legbeváltabb módszer az, ha az ember ezekhez, az elemekhez, oltatlan meszet kever, aztán alaposan kiégeti. A művelet nem fájdalommentes. Különösen a calcinatio nem az. A művelet irányítója a Mars bolygó, a szélviharok, a háborúk, a forradalmak, a tűzvész, a vérontás, az erőszak bolygója. De a Mars ugyanakkor a március, a tavasz bolygója is. Calcinatio nélkül a transzmutáció művelete nem sikerülhet.

A reductio, amely művelet variánsa a descensio és a reverberatio, az eredeti gyökre való visszavezetés. A reductio alapja is a tisztítás, az oldás, a megkülönböztetés, de a cél az, hogy az ember a fémet eredeti lényére vonja vissza, nehogy a fém hatalmi túlkapásból saját erejét máson terrorisztikusan éreztesse. A coagulatio a reductio szolgálatában áll, és viszont. A fémek nyers állapotban el vannak iszaposodva, romlasztó nedvekkel átitatva, sárosak, moslékban úsznak. Ezt a sok rothasztó és posványosító nedvességet el kell távolítani. A fémet meg kell szilárdítani, megkeményíteni és a formálás számára alkalmassá tenni. Természetesen azért, hogy az ember ismét feloldja, szeparálja, volatilizálja, calcinálja és szublimálja. A coagulatio művelete a Szaturnusz jegyében áll. A Szaturnusz a keménység és a szilárdság bolygója. Az az, ember, aki önmagán a coagulatio műveletét sohasem alkalmazza, elpuhul és elhízik, elnehezedik és elaljasodik. A túlságosan coagulált ember viszont csontvázzá szárad. A nem coagulált ember gondolkozása álmos és tunya, nedvekkel való telítettségében puha, szétfolyó, alakatlan és nehézkes. A mértéktelenül coagulált ember viszont absztrakt és merev, szigorú és szegényes és szürke, és meggyőzhetetlenül monomániás és egyhangú.

Ha most az ember a műveletekről mondottakat a Tabula Smaragdina szövegére alkalmazza, a következő képet nyeri:

Mit jelent a varázslat műveletének végrehajtása?

A varázslat műveletének végrehajtása a reintegráció. Reintegráció annyi, mint a haladványsorban a haladvány irányában haladni, ami csak más kifejezés arra, hogy az Egy transzmutált alakjain végigmenni. Ha az ember az Egy transzmutációit mind megvalósította (a varázslatot végrehajtotta), megérkezik az Egyhez. Az Egy kibontása (differenciálás) mindenkor lépést tart az Egybe való visszatéréssel (reintegrációval). A differenciálódó integrálás a varázslat művelete, ami nem egyéb, mint a realizálás.

Hogyan keletkezik minden dolog átvitelével az Egyből?

Transzmutációval. Más szóval: átminősüléssel. Az elemek egymásban és egymásból keletkeznek. Minden elem egyetlen alapelem változása. Minden anyag az egyetlen első anyag, prima materia, változása. Minden szám az Egy transzmutált alakja. Az elemek nem izoláltak, hanem kontinuitásban vannak. Minden elem minden elemmé átváltoztatható. Az átváltoztatás művelete a számok rendje szerint történik. Az átváltoztatás varázslat (miraculum).

Hogyan történik a tűz és a föld (a könnyű és a nehéz) elválasztása?

Olyan műveletekkel, mint a finomítás, az oldás, a megkülönböztetés, az előkészítés, a kiégetés, a gyökökre való visszavezetés és a megszilárdítás.

Aki ezeket a műveleteket ismeri, és azokat végre tudja hajtani, minden fémet arannyá tud változtatni. Az az ember az uralmat a világ fölött elnyeri, s e perctől kezdve előle minden sötétség kitér.

VI.A NAGY NÉGYSZERES RAGYOGÁS

A Tabula Smaragdinában eddig még alig érintett hely a negyedik mondat, amely azt mondja: "Apja a Nap, anyja a Hold, a Szél hordozta méhében, a Föld táplálja". Ez a mondat nem egyéb, mint a négy elem, a tűz, a víz, a levegő és a föld négyességének megfogalmazása. Eddig állandóan a hármasság alakú megfogalmazásokról volt szó. Ez itt most a négyes. Megijedni ettől sem kell. A Négyben levő négy elem egymáshoz való viszonya pontosan ugyanolyan, mint a Háromban levő három elem egymáshoz való viszonya. A Négy is az Egy transzmutált alakja. A Négyben levő négy elem végső értelme is az Egy egész. A Négy esetében azonban egészen máshonnan kell elindulni.

BÖHME kisebb értekezései között van egy, a címe a Négy komplexió. Ez az értekezés a hagyománynak abból a gondolatából indul ki, amelyet mi a HIPPOKRATÉSZ-féle négy vérmérséklet neve alatt ismerünk. A négy vérmérséklet a kolerikus, a szangvinikus, a flegmatikus és a melankolikus, vagyis a tűzszerű, a levegőszerű, a vízszerű és a földszzerű. BÖHME szerint a négy vérmérséklet az embernek nem primordiális tulajdonsága. A temperamentum qualitas secundaria, vagyis másodlagos minőség. Eredetileg az emberi létezés fundamentális koncepciójában a négy tulajdonképpen egy volt. Ez az egy most is visszanyerhető. A négy vérmérséklet egysége a temperamentumok prima materiájában nem szétvált és nem széttört alakban eredetileg együtt élt. A széttörés a bűnbeesés következménye volt. Az ősi és elsődleges vérmérséklet (az emberi vér primordiális hőfoka) négy darabra tört, és pedig a négy elem (négy égtáj) szerint. Ezért lett a kolerikus fragmentum a tűz (dél), a szangvinikus a levegő (kelet), a flegmatikus a víz (nyugat), a melankolikus a föld (észak) jegye.

A tűz mindazt, amit megérint, fölperzseli. Végül elégeti önmagát. A tűz felemészt. Ez a mértéket vesztett szenvedély, a kevélység és elbizakodottság, a hatalmi ösztön, az önhietség, a nagyizálás hóbortja, a gőg. A kolerikus ebben a tűzben ég. Szikár, tele méreggel és türelmetlenséggel.

A levegő állhatatlan, könnyen változik, de soha önmagától és önmagából, hanem mindig külső hatásra. Ezért hol kellemes szellő, hol tépő vihar. De a következő pillanatban megáll.

Többször is poshad, magába szed port és búzt. Éthosza, kitartása, szilárdsága nincs. Ha szomorú, ha vidám, mindig külső hatásra az. Nem tud gyűlölni, de szeretni sem.

A vízről a kínaiak azt mondják, hogy mindig a mélységet keresi, azt a helyet, amely a legalul van. Ott elfekszik, és arról álmodozik, hogyan juthat még mélyebbre. A víznek az a tulajdonsága, hogy felold, ennek a törekvésnek szolgálatában áll. Azért oldja fel az alatta levőt, hogy helyét elfoglalja, és még lejjebb jusson. A víztermészet alázatos és gyáva és síkos, és meg nem fogható.

A föld a mozdulatlan. BÖHME azt mondja, hogy a föld a félelemtől dermedt meg. A félelem a földben a súly. Inkább az, hogy nehéz. Ezért sötét. S ezért oly szomorúan barna. A föld tökéletesen elfelejtette, hogy szabad. És mert elfelejtette, azt hiszi, fogságban van Ez a börtön saját tehetetlen búskomorsága.

Amikor a Tabula Smaragdina azt mondja, hogy apja a tűz, anyja a víz, a levegő hordozta méhében és a föld táplálta, tulajdonképpen azt mondja, hogy a négy elemet (a négy temperamentumot) az embernek önmagában reintegrálni kell. A négy égtájat egyesíteni kell. Hol? Természetesen a Középben. Az Egyben. Mert a Közép mindig az Egy. De az Egy a prima materia, az őanyag, amelyből a négy elem keletkezett. Retrográd mozgással az Egységet helyreállítani nem lehet. Mi a teendő? Az alkímia azt mondja, hogy a négy elem egysége helyreállítható a Középben. A Négy közepe azonban az Öt. Az Öt természetesen mint az Egy transzmutált alakja. A négy elemet addig kell szublimálni, oldani, calcinálni redukálni, amíg a négy között a középen megjelenik a középpont. Ez a középpont a négy elem tiszta és tömény kivonata. Az alkímia quinta essentiának hívja. A quinta essentia, vagyis az ötödik esszencia a négy elem tömény kivonata.

A művelet a következő: a földet a vízben fel kell oldani, hogy dermedt merevségét elveszítse, alakíthatóvá és gyúrhatóvá kell tenni. A melankóliába annyi flegmát kell bevezetni, hogy a föld saját dermedtségével szemben flegmatikussá váljék. A víz közönye így a földben pozitívvá lesz, e közönnyel a föld saját félelmét is közömbösen fogja tudni nézni, és saját félelmétől sem ijed meg. Most a föld már észreveszi, hogy nem tehetetlen, hanem szabad.

A vízben feloldott földet a tűzben melegíteni kell, vagyis a flegmába kevert melankóliába be kell vezetni a kolerikus vérmérsékletet. A víz azonnal párologni kezd. A víz a tűz hatására álmoosságát elveszti, már nem a mélységeket keresi, hanem felszáll és a levegővel egyesül. De a vízpára a földet is magával ragadja, s a levegőben a tüzes párás föld szállni kezd.

Most a szublimálás és oldás műveletét tovább folytatva alkalmazni kell a szeparálás, a redukálás műveleteit. Vigyázni kell arra, hogy a föld mindig föld, a víz mindig víz, a tűz tűz, a levegő levegő maradjon. Ha az egyik elem kiesik, a művelet azonnal megáll. Ezért kell szüntelenül szeparálni. Minden elem meg kell tartsa saját jellegét. Az ötödik elem, vagyis a tömény kivonat előnye éppen az, hogy abban megvan a föld szilárdsága, a levegő illanékonyasága, a víz folyékonyasága és a tűz heve. Ez a quinta essentia. Az ötödik elemben tulajdonképpen a négy elem egysége valósul meg úgy, hogy mind a négy elem tökéletesen szabadabbá válik.

Ezért mondja a Tabula Smaragdina, hogy e műveletben az apa a tűz, az anya a víz, a szülő méhe a levegő és a táplálék a föld. A nemző vérmérséklet a kolerikus. A tűz és a Nap analógiájával kapcsolatban már volt szó arról, hogy a sperma tűztermészetű. A tűz a hím. Az anya a víz, vagyis a flegma. A flegma a nyugalmat keresi, ezért keresi a mélységet, s ezért

tartózkodik mindig lent. A tűz és a víz egyesülése azonban a forró víz, a gőz, a HÉRAKLEITOSZI présztér, ez a samajim, vagyis az alkimista sal. A tüzes víz a levegőbe emelkedik, vagyis szangvinikus lesz, illanó és tűnékeny és könnyű. De állhatatlan lenne, ha nem a földdel, a nehéz és dermedt melankóliával táplálkozna. Így most a földdel táplálkozó levegő egyesül a tüzes vízzel. A négy temperamentumban kiegyenlítődik, és egyesül a könnyű a nehézkel, a folyékony a tüzessel.

Most mind a négy elem átveszi mind a négy elem tulajdonságait. Földes lesz, vagyis szilárd és megbízható és fundamentális. Légnemű lesz, vagyis könnyű és a legkisebb érintésre is érzékeny. Folyékony lesz, vagyis felold, és megfoghatatlan, és forró lesz és tüzes és ragyog. Ez a Nagy Négyes Ragyogás.

BÖHME négy komplexiója a négy vérmérséklet, a négy elem analógiájára. A négy komplexió nem egyéb, mint az egyetlen őstemperamentum (prima materia) négy részre való szétbomlása. E szétbomlásban a négy elem közül mindegyik retrográd műveletet fejtett ki. Ezért mindegyik elem önmagában merev, mint a föld, álmos és tehetetlen, mint a víz, állhatatlan, mint a levegő és emésztő, mint a tűz. Nem a négy elemet kell megváltoztatni, hanem a négyből ki kell művelni az ötödiket, és az ötödikből, a centrumból kell a négyet, mind a négyet tulajdonságának teljes épségben tartásával egybefoglalni úgy, hogy az ember azokat egyesítve megossa és megosztva egyesítse. Ebben a műveletben a coagulationak, a solutionak, a reductionak, a separationak igen nagy szerepe van. A temperamentumokat meg kell tisztítani, a szemetet belőlük calcinálni kell azokat saját természetükre redukálni, és a művelet számára azokat preparálni. A Tabula Smaragdina azt mondja: válaszd el a tüzet a földtől, a könnyűt a neheztől. Vagyis szeparáld a kolerikust a flegmatikustól és a szangvinikust a melankólikustól. Mindegyiket önmagában ismerd meg (redukció). Most, mint a Tabula Smaragdina mondja, a földről az égbe emelkedik (szublimáció), aztán ismét a földre leszáll (coaguláció). A felső és az alsó erőket magába szívja (solutio). Éspedig mindezt tudással és szenvedéllyel kell tenni, vagyis tüzesen és józanul egyszerre, teljes világossággal, mégis szilárd bázison, a tűz és a föld természete szerint. Ilyen módon az ember a finomat (levegőt) legyőzi és a nehezet (földet) áthatja. Más szóval a levegőt coagulálja (megszilárdítja) és a földet szublimálja (légiesíti). Ez az átvitel varázslat (operatio), és ennek ez a módja.

A Tabula Smaragdina ezen felül még a következőket is mondja: ereje tökéletes, ha a földre visszafordul. Ez a gondolat azt jelenti, hogy a transzmutáció műveletének kulminációs pontja van, és ez az a pont, amikor a könnyű a nehezet eléri, s onnan visszafordul, de már a nehezet magával emeli. Ez az egybeminősülés mozzanata, amikor az egység az elemek között a centrumban realizálódik. Nun inqualieren allen Seelen miteinander, írja BÖHME: Íme, minden lélek egymást közösen áthatja. Az egymással való egyesülés nem egymásban történik. Mindig a Középben. Ahogy a négy nem egymásban egyesül, hanem a quinta essentiában, az ötben, mint az Egy transzmutált alakjában. A Közép mindig az Egy. Egyesülni csak az Egy jelében lehet. Amikor a művelet a közepet eléri, kulminál: ekkor ereje tökéletessé lesz. A maximumot a tevékenységben éri el. Minden erőben ez az erő ereje, írja a Tabula Smaragdina (fortitudinis fortitudo fortis). A világot így teremtették.

A quinta essentia nem egyéb, mint a théleszma analógiája. Ezért a théleszma egyik neve a Nagy Négyes Ragyogás. BÖHME Glanz der Majestätnek nevezi: a Tündöklő Fenség. A théleszma pedig nem egyéb, mint amit az egyiptomiak sahnak neveztek, az örök romolhatatlan test, amely az égi sulphur tüzeiben ég és önmagában minden elemet felold, mint

a higany. Ez a sahu pedig a görög szóma, nem a földi anyagtest (szarx), hanem az ember pszichikus-pneumatikus alakja.

VII. A TAROT

A tarot huszonkét képből álló sorozat, amelyhez még négy színben tíz-tíz, esetleg tizenkét (vagy tizennégy) lap csatlakozik.

A huszonkét lap első pillanatra is azonnal analógnak látszik a kaldeus asztrológia zodikuszának tizenkét képével, a kínai Ji king hatvannégy ábrájával, a mexikói tolték naptár képeivel. A különbség az archaikus rendszerek között csak az, hogy mindegyiknek más aritmológiája van. A tarot aritmológiája huszonkettes, ami azt jelenti, hogy a huszonkét szám közül egyik a másik nélkül értelmetlen, és hogy a huszonkét szám együttes összege az egész. Az aritmológiáról (arithmosz - szám, logosz - értelem) tudjuk, hogy ez a szám értelmezéséről szóló tanítás. A számértelmezés minden esetben az egység jegyében történik.

PÜTHAGORASZ (ORPHEUSZ) egysége a tizes. Az asztrológia egysége a tizenkettes. A számkhja egysége a huszonötös. A Kabala (és a tarot) egysége a huszonkettes. Ami azt jelenti, hogy a Kabala a huszonkettőt tekinti egy egésznek. A hagyomány aritmológiái definitív természetűek. A modern szcientifista aritmológiában a szám értelmét elvesztette. Miért? Mert úgynevezett végtelen számsorral kalkulál. Tudjuk, hogy ez hibás és hamis. Nincs végtelen számsor. Legnagyobb szám van (BÖHME), és e legnagyobb szám a világ száma. Minderről már többször volt szó.

A tarot kétségen kívül hermetikus, valószínűleg egyiptomi eredetű, bár mai alakjában kabalisztikus megfogalmazásban maradt ránk. A tarot huszonkét ábráját a héber huszonkét betűvel is a Kabala látta el, minden bizonnyal még Alexandriában. A tarot a hagyomány szerint HERMÉSZ TRISZMEGISZTOSZ műve. ELIPHAS LÉVY azt mondja, hogy a hermetikának az az eljárása, amelynek segítségével az úgynevezett nagy arkánumot meg lehet valósítani, itt rejtőzik. A nagy arkánum a tökéletesen felszabadított emberi személy, aki a világalom és a béke megteremtője. Amint látszik, egyáltalán nem kis igényű dolgról volt szó.

A tarot használatának egyik módja - mint a kínai Ji kingé, az asztrológiáé és a mexikói naptaré - sorselemzés volt. Később ezt a sorselemzést devalvált alakjában jóslásnak nevezték. A csillagokból, a kártyából, a tenyérből való jóslás alapja az archaikus aritmológia, amelynek segítségével az ember sorsának tényezőit bizonyos helyzetben és időpontban számba tudja venni, vagyis az azokkal való reális számolás lehetőségét megismeri. Később, amikor a tarot kártyajátékká vált, az eredeti sorselemzés értelmét veszítette, a jóslás a merő primitív intuíció eszközeivel teljesen megbízhatatlan.

A tarot huszonkét képe közül huszonegy számozott, a huszonkettedik számozatlan. A huszonegy számozott kép a háromszor hétnek felel meg. Nem egyéb ez, mint az alkímia hét-hét-hét művelete a három princípium (kezdet) jegyében. Az első hét művelet a sal kezdetében, a második hét a sulphur kezdetében, a harmadik hét a merkur kezdetében folyik le. Természetesen mindig úgy, hogy a három kezdet is, a hét művelet is állandóan szimultán, mint ahogy a nyelvben is a huszonkét hang állandóan szimultán. Mind a huszonkét kép ábra, de nem szimbólum és nem típus, hanem úgynevezett mátrix. BÖHME a mátrixot szignatúrának is nevezi. A mátrixnak csak meghatározott (definitív) aritmológiában van jelentése és értelme. Más aritmológiába áthelyezve is csak zavarra ad okot. Az egyes mátrixok az aritmológiai alapértelmezés (az Egy) műveletei és transzmutációi. Értelmük csak az

Egyhez viszonyítva van. A mátrixokat minden valószínűség szerint eredetileg sem látták el semmiféle szöveggel. Ebben az esetben kép-látásról és képtudás elsajátításáról van szó. A képet nem lehet megcáfolni. A kép nem bizonyítható, hanem van. Az ember legfeljebb más képet állít melléje vagy szembe, de ez az előbbit nem teszi fölöslegessé. A kép az, amiben az alak és az értelem egybeesik. Ezért nincs szám szemléletesség nélkül.

A tarot huszonnégy képfogalmazása a fogalmazások megcáfolhatatlanságát jelzi. HERMÉSZ TRISZEGISZTOSZ egyébként is apodiktikusan fogalmazott. A Tabula Smaragdina is úgy kezdődik, hogy az, amit mond biztos, hazugság nélkül való és igaz, és úgy végződik, hogy mindhárom tudás birtokában van. A látványokban való fogalmazás hatása közvetlenebb. Ezért a művészet az embert mélyebben érinti, mint a tudomány. S ezért az archaikus szentkönyvek, ha döntő mondanivalójuk van, példázatokat mondanak. A példázat (analógia) egzaktabb, mint a racionális fogalom.

A tarot nem kész életterv. Más szóval a tarot nem filozófia és nem világnézet. Kész világnézetet nyújtani annyi, mint az embert eldologiasítani és elszemélyteleníteni. Amire szükség van, nem kész élettervet, hanem eszközöket nyújtani, hogy minden ember minden személyes képességét felszabadíthassa. Nem kész rendszereket kell adni, hanem az ébresztő mozzanatok folyamatos lehetőségét biztosítani. A tarot mátrixai ezért nem típusok, vagyis nem meghatározások és maradéktalan jelentések, amelyek az embert kész helyzet elé állítják, hanem meghatározhatatlan (infinitezimális) értelmek.

GOETHE szavával a mátrixok ősertermek (Urworte), vagyis ősképek, vagyis éppen mátrixok amik nem egyebek, mint anyák, anyajegyek, bélyegek, szignatúrák, amelyek az ember eredetének bázisát tárják fel. Az ember sorsa ilyen ősképek és ősertermek szüntelen átminősülésének és elváltozásának jegyében folyik le. Az asztrológia és a Ji king és a mexikói naptár pontosan ugyanezzel a módszerrel dolgozik.

A tarot-nak különösen a sors olyan helyzeteiben van jelentősége, amikor az ember sorshaladványában megakad, több mátrix egyszerre aktuálissá válik, zavar és komplikáció támad, és a sors stagnál. Hindu analógiával azt lehet mondani, hogy karmatorlódás keletkezik. Egyszerre több karma (sors) válik esedékkessé. Ilyesmi az emberek, de a népek életében is elég gyakori. Modern szóval az ember vagy a nép válságban van. Sajátságos többszólamúság és poliritmia és sokértelműség aktualizálódik, olyan szövevény, amelyben az ember bele is zavarodhat és el is kallódhat.

Példa volt már erre is éppen elég. Ma minden civilizált ember sorsa és az egész emberiség sorsa már csak a civilizáció bonyolult morális-politikai-gazdasági-társadalmi-pszichológiai szerkezeténél fogva is válságban van. Minden ember és az egész emberiség több egymással meg nem egyező sorsot egy időben él. Az ember sorsát konfliktusai határozzák meg, és az dönti el, hogy e konfliktusokat hogyan, főként milyen színvonalon tudja megoldani. A tarot mátrixaival a válságot értelmesíti. A karmatorlódást nem oldja fel, hanem azzal, hogy a mátrixokat az ember kezébe adja, a megoldást lehetővé teszi. Persze a válság megmarad, de magasabb nivóra helyeződik át, vagyis nehezebb lesz, ami csak más szó arra, hogy könnyebb. A torlódás megmarad és a hibák és a bűnök is megmaradnak, ami még tűrhető, de a gyarlóságok is, ami alig elviselhető. Aki azonban jól odafigyel, észreveszi, hogy nem egészen. Ismétlődik és megmarad, de felső oktávján, vagyis még pontosabban a válság a mellékhangnemekből fokozatosan átkerül a főhangnembe. Az összes kérdések pedig, vagyis maga az élettéma, a sorsfeladat, a képlet csak a főhangnemben oldható meg. Ez a folyamat nem olyan, mint az öregedés. Olyan, mint amikor a gyümölcs megéri. A bűn és a hiba és a

gyarlóság megmarad, de az ember hatalmat nyer fölötte, nem hogy eltüntesse, hanem hogy pozitíven felhasználhassa. A tarot ezek szerint olyan éber felidézett sorsmatematikai haladványsor, vagyis olyan éberré tett karmatorlódási folyamat, amely az ember (emberiség) csírát képszerűen megmutatja, s azáltal, hogy a világosságra emeli, átvilágítja és felbontja, ezzel az embert értelmesen dramatizálja (harmonizálja, hangszereli). Azzal, hogy a sors drámájának egy aritmológiai értelmezésen belül lehetséges változatait átvilágította, az embert a sors fölötti létezés számára éretté teszi. Csak más szó ez arra, hogy szabad személylé emeli.

A tarot mátrixai azonban nemcsak a válságokban nyújtanak megoldási lehetőséget. A mátrixok a rejtett karmacsírákat akkor is felébresztik, ha azok még válságot nem idéztek fel. Egy mátrix értelmének megfejtése több mátrix harmonikus al- és felhangjait is megszólaltatja, s így a karmatorlódást mesterségesen is felidézi. Az ember így nem kényszerből és szükségből, hanem éberem is több karmát vehet magára. Ezért a tarot a karmamutációk beavatási rendszere is. A régiek értettek ahhoz, hogyan lehet az ember életét érdekessé tenni.

A tarot-rendszer természetesen éppen úgy a reintegrálódás módszere, mint minden archaikus úgynevezett beavatás, a Kabala, a Ji king, a szánkhja, az orfika, a tao vagy az asztrológia. A beavatási rendszerek között lévő különbség mindig az aritmológiai számértelmezések között lévő különbség. Az egyes aritmológiák között a szám értelmezések egymással nem cserélhetők fel. A modern úgynevezett teozófia azt a végzetes hibát követi el, hogy a különböző hagyományok aritmológiáit összekeveri, s így keletkezik az a vigasztalan szinkretizmus (moslék), amely értelmetlen zűrzavar, semmi egyéb. A számnak minden aritmológiában, minden esetben primordiálisan konkrét sorsértelme van, ami azt jelenti, hogy a sors a számok rendjét követi, a sorsot a számok rendje vezeti, és a sors csak a szám segítségével oldható meg (szabadítható fel).

AZ ELSŐ KÖR:

A HÉT MŰVELET A SAL JEGYÉBEN

A tarot, bármilyen különös alakban is maradt ránk, nem szabad elfelejteni, hogy szentkönyv. Szentkönyv éppen úgy, mint a Ji-king, az Upanisádok vagy a Bundehes. Eredeti alakjában ez a karaktere nyilvánvaló lehetett. Ma el kell gondolni, hogy idők folyamán a Genezisből ponyva kártyaképek váltak - a tarot szentkönyv jellege már csak értelmezéséből tűnik ki és állapítható meg. Ha valaki e minden képben lévő alapvető szakrális mozzanatot figyelembe nem veszi vagy attól szándékosan eltekint, annak a képeket okvetlenül profán szemfényvesztésnek vagy fölöslegesen okkultnak kell tartania. Sem az egyik, sem a másik. Az archaikus kor igen sok emléke és tudása túl szimplának látszik ahhoz, hogy feltűnést keltsen. Éppen ezért könnyen a ponyvára kerül vagy az okkultizmus martaléka lesz. Ha az ember önmagában az emlék szakrális voltát helyreállítja, a vásár és az okkultizmus egyensúlya helyreáll. Nem közönséges lesz, hanem határtalanul egyszerű, és nem okkult, hanem mély.

1. - Aleph

Szturnusz a sal jegyében (coagulatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Férfi, fején lemniszkatászerű kalap (Y), kezében pálca, előtte asztal, az asztalon mindenféle eszközök: pohár, kés, tallér.

Íme a vásári bűvész. Kezdődik az előadás. A varázsló. Ő az, aki a dolgokat onnan veszi elő, ahonnan akarja. A zsákból, a zsebéből, a pohárból vagy a semmiből. Ő a mágus. A görögök poiétésznek nevezték. Mexikóban egész nép volt ilyen poiétészből, toltékoknak hívták őket. A görög és az indián szó ugyanazt jelenti: ő az, aki csinálja, a készítő. Csaknem a mester. De mindenesetre a művész, vagyis a költő. E mágia nélkül nincs semmi, és előbb van, mint az értelem. Azt mondják, hogy a vademberek a sarkvidéken meztelenül dideregnek, de ki vannak festve és hajviseletük kifogástalan. BÖHME azt mondja, hogy az egész teremtést a göttliche Magie tartja fenn. Ez az a pont, amikor minden értelmes gondolkodás megáll és az ember elcsodálkozik. Alles stehet im Zeichen der Wunder. Mindaz, ami van, itt válik meghatározhatatlanná. Ezért mindazt jelenti, ami Egy, egyetlen és egyszeri és utánozhatatlan és megismételhetetlen és áthatolhatatlan. Miért? Mert nincs belőle több, csak ez az egy. E képet némelyik tarot-ábrázolás koldusnak mutatja be, egészen helyesen. A koldusnak semmije sincs tulajdon nem köti, és az lehet, aki akar, vagyis az lehet, aki. Ez az Egy az ember, aki ha a birtoklás szenvedélyét levetette, szabad. A szerzetes. A hindu szannjaszin. A tibeti láma. A taoista. A zarándok. Azt lehetne mondani, hogy a vásári bűvész és a kikiáltó és a ripacs fordított szerzetes. De nem. Mindegyik ugyanazt a mágiát űzi. Az Egy mágiáját. A delphoi szentély egyik felirata: ei. Annyi, mint: Légy! Fiat. Az Ótestamentumban, amikor Jahvét megkérdezték, hogy kicsoda, így válaszolt: vagyok, aki vagyok (héberül ugyanakkor azonban: voltam, aki voltam és leszek, aki leszek). Ennek a Légy-nek és ennek a Vagyok-nak semmiféle előzménye nincs. Senki és semmi másra vissza nem vezethető és semmiből meg nem magyarázható és nem érthető. A skolasztikusok azt mondják, hogy ez az individuum ineffabile. Azonosítás nincs és nem is lehet. Senki mással nem egyenlősíthető. Mágikusan egyszeri, mint az ujjlenyomat, mint az arc. Amit meg lehet fogni és megvizsgálni és színvallásra szólítani és megkötni és megölni, az a kéz, a láb, a test, az értelem, az emlékezet, a tudás, a képesség, a szenvedély, az érzék. Az Egyet nem lehet. Az Egy mindig kirepül és szabad. Amit be lehet csapni és elvakítani és megtéveszteni, az az ész, a szem, a fül, az íny, az érzés. Az Egyet nem lehet. Ez a minden létező meghatározhatatlansága és a létezés egyetemes fundamentuma. Ez a törvény: legyél. Az ember minél inkább ez az Egy, megfoghatatlanságában, annál teljesebben egyesül minden létezővel, aki közül mindegyik meghatározhatatlan egy.

Guarda e passa

"Nézd meg és menj tovább"

2. - Béth

- Hold a sal jegyében (solutio)

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Nő-pápa trónusán ül, kezében könyv.

Nem nehéz jel. Sőt, egészen világos. Minden létező a prima materiából készült. Valamennyiünket az tart össze, hogy ugyanabból az anyagból (anyából) vagyunk. Ennek a prima materiának manifesztálódnia kell és ez a megnyilatkozott Egység az Egyház. A kép az Egyházat azért ábrázolja nőalakban, mert azt mondja, az Anyaszentegyház szellemi síkon

ugyanaz az egység, mint ami anyagi síkon az anyatermészet, vagyis az anyaföld. Az Egyház gyermekei vagyunk. Az Egyház népfölötti és fajfölötti és osztályfölötti és nyelv fölötti egység. Aki csak egyetlen szemet is a népből, osztályból, fajból, nemzetből megtart, az magát az emberiség testvériségéből kizárja. Aki az Egyházból, a pozitív kettőből ki van zárva, örök viszályban, vagyis a negatív kettőben kénytelen élni. Az Egyház vallásfölötti egység, ezért a történeti egyházat a vallásfölötti Evangéliumi Egyházzal nem szabad összetéveszteni. A héber hagyományban a kettő a Hohma (görögöknél Szophia), a mindent magába foglaló bölcsesség, látás és tudás. Az Egy teljes mása és tükörképe. Az ember ennek a Hohmának megvalósulása: a hasonmás. A történeti Egyház a tükör jegyében áll, de valamit mindig kihagy. Mint ahogy a történeti ember a személy jegyében áll ugyan, de valamit mindig kihagy. A személy és az Egyház megvalósulásának igénye és követelése külön is fennáll, de a kettő csak együtt és egyben valósítható meg. Az emberiség egységének jegyében a bölcs ember áll.

Akinek létkörében minden viszály felbomlik és a megegyezés megteremtődik. Az archaikus korban bölcsnek lenni hivatás volt. A történet korszakában a bölcsök el vannak rejtve. A közhiedelem pedig bölcsnek azt tartja, aki legfeljebb opportunist. Reálpolitikus. Persze ez is az Egyház jegyében áll, de részben negatív, részben fragmentális, részben komikus figura. A reálpolitikus gyáva, vagyis hitetlen. Az egész világ körülötte arról beszél, hogy minden egy, s ő nem meri elhinni. A reálpolitikus egyébként mágia nélkül akar kijönni. S a modern emberre semmi sem jellemzőbb, mint az, hogy ezzel még dicsekszik is. A kettő mélyen mágikus jel. Az Egyben minden mágia együtt van a fény színtelen ragyogásában. A kettőben a fehér és a fekete mágia elválik. A fehér mágus a bölcs, aki egyesít, a fekete, aki elválaszt és ellentétet támaszt. Ezért a bölcs a víz jelében (Hohma, Szophia), a feloldás, a Hold jelében áll. A víz az első tükör. A víz az őszanya (prima mater). A Hold (Luna) az oldás (solutio) műveletét végzi. Ha a víz önmagában minden elemet feloldott, telítődik. Ezt a primordiális telítettséget hívja a hindu hagyomány prakritinek, az alexandriai görög gnószisz: Pléromának.

Végül is a Szophia (Bölcsesség, Egyház) jegyében mindenkinek meg kell oldódnia. A legmagasabb oldás-műveletek egyike, amikor az ember az őskor hieratikus tudását (scientia sacra) és a megváltás örök tudását (scientia aeterna) összeolvasztja. A tarot képén az Egyház térdén azt a könyvet tartja, amelyben a két tudás egyesül. Ez az életszentség könyve.

"Nézd meg és menj tovább"

3. - Gimel

- Vénusz a sal jegyében (preparatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: A császárnő trónusán ül, jobb kezében a sas, az uralom, balkezében a jogar, a föld jelképeivel.

Ez a mirákulum. A mágia és a morál egysége, a trinitás és a credo. A világbéke a szabadság jegyében. A Kabalában a kettő neve Hohma, a három neve Binah, vagyis a megkülönböztető ismeret. Ahhoz, hogy az emberiség egysége megteremtődjék, minden embernek fel kell szabadulnia. De a felszabadulás nem a test és nem a lélek, egyedül a szellem jegyében történhet. Ezért a kereszténység azt tanítja, hogy az Atya az, őskor, a törvény kora. A Fiú kora a történet, az apokalipszis, az elválasztás kora. A harmadik kor, amelybe most lépünk a Szent Szellem (pneuma) kora, a szabadság és az Egyház kora. Az alkímia ezt a képletet úgy hívja,

hogy a Bölcsök köve. Ez a világ sarokköve. Ezen nyugszik a teremtés. - Alles stehet im Wesen der Dreiheit, írja BÖHME. A tarot ábráján a császárnő balkezában lévő jogaron a középen kettéosztott kör látható. Ez a jel a sal jele, az es majim, a lángoló víz. A kör felső részéből a kereszt emelkedik ki. A kereszt a négy világtáj és a négy elem egyesítésének jele, a Nagy Négyszeres Ragyogás. Ami azt jelenti, hogy a tűz és a víz (az Egy és a Kettő), vagyis az őskor és a történet a kereszt jelében, a Hármban (a megváltásban) egyesül. Ez a Bölcsök köve. A tarot második ábráján általában Ízisszel is azonosítják. A Hármat viszont Aphrodité Urániával. Aphrodité Uraniáról a legtöbbet tudó ember Empedoklész volt. Senki oly hatalmasan nem beszélt az aranyhajú békéről. Van természetesen hazug béke is. Legutóbb ilyen volt az úgynevezett polgári béke, annak a jegyében, hogy mindent hagyjanak meg olyan koszosnak, amilyenné zülleni éppen kedve tartja. Ennek EMPEDOKLÉSZ és LAO-CE tündöklő békéjéhez (a taohoz) semmi köze sincs.

SAINT-MARTIN azt mondja, hogy a Három a szépség száma, mert a Három a materializálódás legelső foka, és ezért alak (szépség) nélkül nem is képzelhető el. A női szépség száma is a Három. Később látni fogjuk, hogy a szerelem száma a kétszer három, vagyis a hat. Minden létező személyben és dologban három mozzanat van: az, első a középpont, a teremtő mozzanat, a szó; a második a megnyilatkozás mozzanata, az értelem; a harmadik az alakot-öltés. Mindig a szó nyilatkozik meg az értelemben, és ölt alakot. E három mozzanat közül a másik nélkül egyik sincs. Szó, értelem és alak egy. Ez az Egység a Három.

"Nézd meg és menj tovább"

4. - Dalet

- Mars a sal jegyében (calcinatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Uralkodó trónusán ül, a szék mellett az uralom jele, a sas, kezében a földet jelentő jogar.

A Négy a stabil szám. Ezért a sal jelképe is a négyzet. A világhatalom, vagyis a királyság. Persze nem akármelyik királyság, csak az, amelyiknek bázisa a Négy, más szóval a négy világtáj egységében, a négy elem egyesítésében, a Nagy Négyszeres Ragyogás jelében áll. Később látni fogjuk, ha ez a királyság nem a Négy bázisára épül, mi lesz belőle: a Négy felsőbb alakjaiban, a Nyolc jelében a mérlegre kerül, a Tizenkettő jelében megvalósulás helyett lábánál fogva fejjel lefelé lóg az űrben, végül pedig a Tizenhat jelében kiderül róla, hogy Bábel, és az istennyila belecsap. Eddig minden királyság így járt. Intelem azok számára, akik fejüket hamis királyságok alapításán törik.

A Négy a törvény és az intézmény száma, éppen ezért annak a borzalomnak a száma is, amit úgy hívnak, hogy hivatal. Kierkegaard azt írja, hogy Isten a rablógyilkosságot is szívesebben nézi, mint a hivatalt. Ez a hieratikus hatalommal, amelynek célja az igazság fenntartása, pimasz és kicsinyes visszaélés. Hivatal ürügyével a történet korszakában alvilági fekete mágia folyik. A király a gondviselő jelképe. Nem az, aki a szellemi egységet hozza, mert ez kizárólagosan az Egyház, hanem aki a személyek szabadságáért jótáll, és ezért az Egyháznak felel. A király az intervenció jelében áll. Ezért királyi jog pénzt veretni. A pénz művelete, mint Guénon mondja, interveniál. Ha a király és a király nevében a kormányzói kaszt, a hivatalok e gondviselői felsőbb hatalommal visszaél, önmaga alatt a bázist felbontja és önmagát pusztulásra ítéli. Az emberi közösséget megtagadja. A kereszténység ezt a vétket a

Szent Szellem ellen elkövetett bűnnek mondja és tartja. Különös, hogy a női hivatalnok közömbösebb és aljasabb és kegyetlenebb és pimaszabb. A Kettő kiteljesedése a bölcs ember. A Négy kiteljesedése az Igaz ember. A héberek ezt az embert caddiknak, a görögök dikaiosznak nevezték. A héber próféta és a görög bölcs és a hindu risi és a kínai kün-ce bölcs is, igaz ember is, mert az egyházi és a világi egység jelében áll. Ha a Kettes számnak a társadalmi hierarchiában a brahman kaszt (a pap, orvos, tanító) felel meg, akkor a Négyesnek a ksátrija, a kormányzói kaszt (a katona, a bíró, a miniszter). Ez a primordiális szellem világi fenntartója és érvényszerzője. Félelmetes kísértése a hatalom, amelyről oly hamar elfelejti, hogy az tulajdonképpen a szellemé (Egyházé). Ha magának tartja meg, vagy vele visszaél, belepusztul. A szellem elől nem lehet megszökni. A Négy realizálódása a kereszténységben az Új Jeruzsálem, az Örök város felépítése. Az Új Jeruzsálem, mint az a Jelenésekből ellenőrizhető, a négyes számra épül (négy fal, négy kapu, négy világtáj felé).

"Nézd meg és menj tovább"

5. - Hé

- Jupiter a sal jelében (reductio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: A pápa trónján ül, kezét áldásra emeli, előtte emberek térdelnek.

Az ötödik jegy a quinta essentia. Ez a négy elem (tűz, víz, levegő, föld) egybeminősülő művelete. Minden szám az előtte lévő számok egyesülésének jele. A Háromban a Kettő egyesül, a négyben a három, az ötben a négy. A négy világtáj uralkodója az öt jegyében uralkodik. A király hatalmát az egyházfő nevében gyakorolja. Ha nem így történik, vagyis ha az Egyházfő az Egyházat, a király a világi államot a hatalomnak (hivatalnak) elárulja, akkor nincs sem Egyház, sem állam, az emberek nem valódi közösségben élnek és a valódiról csak álmodoznak. Ezek az álmok az úgynevezett utópiák, PLATÓN Politeiájától kezdve a mai napig. A történet tökéletes utópiája RABELAIS Théleme kolostora. A kolostor felirata: Tégy, amit akarsz. A kolostor a szabadság jegyében áll. Ezért megmérhetetlenül nagyobb, mint Platón, Campanella, Morus és a többiek együttvéve. Eszelösen mind valamely botor törvényt keres, hogy a kényszert fenntartsa. Egyetlen törvény van, a szabadság. Ez a quinta essentia. Végre is nem arra kell gondolni, hogyan lehet a szabadságot valamely ügyes rabulisztikával elsikkasztani, hanem hogyan lehet azt megvalósítani. Aki a szabadságot realizálni akarja, mondja a tarot ábrája, annak az egyházfőből kell kiindulnia. Ha nem innen indul ki, a tarot megmondja, mi történik. Nézzük meg az Öt kép felsőbb fokát, a tizet és a tizenötöt. A tíz a kerek, amelyen két ronda majom közül az egyik állandóan fölfelé, a másik állandóan lefelé mászik. A tizenöt pedig az Ördög. Ha tehát a szabadságot nem valósítják meg, akkor az Egyház tevékenysége nem egyéb, mint értelmetlen körforgás, amelyen majmok ugrálnak, mint a cirkuszban. Aki pedig a kereket forgatja, az maga az Ördög (Antikrisztus). Az Öt geometriai analógiája az ötágú csillag (pentagramm). Kétféleképpen ábrázolják: csúcsával fölfelé és csúcsával lefelé. A felfelé csúcsosodó pentagramm pneumatikus jelkép, a lángoló tűz jelképe, az emberiség egysége a szellem jegyében. A lefelé álló csúcsú a felfordult, a romboló és emésztő tűz jelképe, az emberiség egysége a szellem jegyében. A lefelé álló csúcsú a felfordult, a romboló és emésztő tűz jelképe, a forradalom, az osztályharc, a polgárháború, az elégedetlenség, a lázongás. Ahogy ide tartozik az utópista, ide tartozik a forradalmár, az agitátor, a lázadó. Mindnyájan az Öt, de az improduktív és destruktív Öt jegyében állnak. Ugyanitt áll a zsarnok, egész személyzetével, a porkolábbal, a hóhérral, a

politikai és egyéb rendőrrel, a denúnciánssal és az árulóval és a terroristával. A csúcsával lefelé álló ötszög az erőszak, a szolgáltság, a kizsákmányolás jegye. Az emberiség ezen a keréken forog és a kereket az Ördög forgatja.

"Nézd meg és menj tovább"

6. - Vau

- Nap a sal jegyében (sublimatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: jegyespár a hűségeskü percében. A férfi és a nő között harmadik személy áll, aki a párt összeadja. Fölöttük a sugárzó napban kis Erősz íját éppen kifeszíti.

A hímháromszög (tűzháromszög) és a nőháromszög (vízháromszög) találkozik. A kettő együtt a tűz és a víz egysége, az es-majim, a sal.

Az egységesítő, mint az ábra mutatja a Nap-Erősz. Ez az egyesülés szenvedélye, a szerelem-szeretet. Az egyesülés természetét a szám felső haladványai jelzik. A kétszer Hat (Tizenkettő) megmutatja, mi történik, ha az, egyesülés rossz. A tizenkettő a lábánál fogva felakasztott. Shakespeare azt mondja, hogy jobb jól felakasztva, mint rosszul megházasodva lenni (Many a good hanging prevents a bad marriage). A háromszor hat (Tizennyolc) a sikerült egyesülés. A kép azt ábrázolja, hogy a Napból csurog az arany az éppen alatta levő Paradicsomi egyesülésben lévő emberpárra. A Hat csodája, mondják az aritmológusok, hogy a Kettő és a Három benne arányosan találkozik.

SAINT-MARTIN szerint a Hat az anyagban való megvalósulás második fokozata, a kétszer három találkozása. A hatos számban a két Három (trinitas) találkozik egymással. De aki a két Hármat egyesíti, az a kettő között álló harmadik, és a Három fölött a Nap ragyog, amelynek sugaraiban minden lény egyesül. A szerelem a Nap jelében való egyesülés. Ezért ez a jel a találkozás jele ugyanakkor az elszakadásé. A békítő jel, de ugyanakkor az intrikáé. A házasságé és a válásé. A válaszút jele, vagyis az elhatározásé és a habozásé. A bizonyosságé és a bizonytalanságé a hűségé és a hűtlenségé, a mélységé és a tartalmatlanságé, a megnyugvásé és a zaklatottságé. Aszerint, hogy a Nap alapanyagában, a Salban szublimáló műveletét miképpen tudja elvégezni. A Nap mindenképpen az uniót akarja megteremteni. A hatszög és a kör közeli rokonsága közismert, vagyis a kör sugara a kerületre hatszor mérhető fel, e hatszögből két egyenlő háromszög szerkeszthető, s ez a Dávid pajzsa, vagyis az ég, es-majim, a tűz-víz jelképe. A hatos szám köralakú szám. Ezért rokon a Háromban Aphrodité Urániával, a Szépséggel. A Hatban két háromnegyedes keringő ütem van, a hím keringő és a nő keringő. Ez a trinitás megduplázódása.

"Nézd meg és menj tovább"

7. - Zajin

- Merkúr a sal jegyében (separatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Fiatal herceg kocsin ül és két lovát hajtja. A kocsin a címer helyén két betű: P.M.)

A P.M. annyit jelent, mint *primum movens*. Az első mozgató. Ez a megmozdulás és a mozgás jele. Jelképe Dávid pajzsa és közepén a pont, amely körül a hatszög forog. A Hét a mozgás jele és hétféle mozgás van. A hétféle mozgás, vagyis a hétféle művelet. Ennek a hétféle mozgásnak a Naprendszer hét bolygója felel meg, a Nap a finomítás, a Hold az oldás, a Merkúr a megkülönböztetés, a Vénusz a kikészítés, a Mars a kiégetés, a Jupiter a gyökre való visszavezetés, a Szaturnusz a megszilárdítás.

A Hét művelet operálja ki a fényből a szivárvány hét színét és a hangból a skála hét hangját. A hét a mozdulatlanból való kilépés, a színek és a hangok (*Farben und Töne*, ahogy BÖHME mondja) száma. Ezért a paradicsomból való kiűzetés száma is, az aranykorból való kizuhanásé, a történet száma, az apokalipszisé, mint azt nem is kell bizonyítani, mert a jelenések könyvében a Hetes szám uralkodik. A sorsban, a történetben mind a hét tényező állandó mozgásban van. Baader azt mondja, hogy az ember akkor ért célhoz, ha önmagát hetedik hatványra emelte, vagyis mind a hét műveletet önmagán elvégezte. Ezért a Hét a cselekvés száma. A cselekvő lehet természetesen aktív és tetterős ember, de lehet olyan ember is, aki csak nyüzsög, mint a rovar, értelmetlenül és vak ösztönből. Lehet kalandor, akinek a sors és a változás és a mozgás a mámor egy faja. Viszont lehet a kalandor ellentéte is, aki elzárkózik és a kerítésen soha nem néz túl. Ez a filiszter és a nyárspolgár. Ha ez az ember felelőtlen és könnyelmű és humora is van, lehet bohém. Ne felejtjük el, hogy a Sal itt a Higany jegyében áll, a higany pedig az egyetlen cseppfolyós fém. Akinek elméje mértéktelenül és szabálytalanul, de szüntelenül mozgásban van, az a fantaszta. Ugyanez az ember, csak éppen egyetlen nagy gondolatért él, ez az entuziaszta. Aki a gondolatok mozgása előtt elzárkózik, az a doktrinér. A nyárspolgár, a filiszter és a doktrinér rokonok, mint a kalandor, a bohém és az entuziaszta. Az egész történet a Hetes jegyében áll, mert a történet nem egyéb, mint a Hét permanens művelete az emberiségen. Az őskor gondolta, hogy a transzmutáció az örök.

"Nézd meg és menj tovább"

A MÁSODIK KÖR: A HÉT MŰVELET A SULPHUR JEGYÉBEN

Az első kör a stabilitás és a statika köre volt. Egészen természetes, mert itt az operáció középpontjában a sal állott. A sal jelképe a négyzet (kocka) és mint tudjuk, a só kristálya kocka alakú. Ez a legnehezebben megmozdítható test. Az első hét kép mind egyhelyben álló nyugalmat fejez ki, még a hetedik, a kocsi is, a nyugodt, a fizika nyelvén, mondjuk az egyenes vonalú egyenletes mozgást. A második kör képei dinamikusak. A nyolcas az ingamozgást jelenti, a kilences a fénysugárzást, a tizes a körforgást, a tizenegyes az erőfeszítést, a tizenkettes a felfüggesztést, a tizenhármast a kaszabolást, a tizennégyes a cserélő mozgást, az egyik edényből a másikba való átöntést. A sulphur jelében a statikus világ megmozdul, sugárzik, inog, egyik edényből kidől a másikba, forog és kaszabol. Az első kör a sal köre, az archaikus korszaknak felel meg, a második a történetnek, vagyis az apokalipszisnek. A hindu mítosz azt mondja, hogy a történet a tejóceán köpülése. Az összes istenek és démonok, az egész ég és alvilág és a föld összes lényei köpülnek a létezés roppant tejóceánját, hogy a vaját belőle kiköpüljék. Ez a világalkímia: az életből kiköpülni az üdvöt. Ez a világegyetem csillagainak, a bolygóknak, az atomoknak, a szeleknek, a tengereknek, a sugárzásoknak végső értelme. Mindez azért történik, hogy végül is vajjas kenyeret ehessünk. A sulphur a világegyetemben levő köpülő elem.

8. - Chet

- Hold a sulphur jegyében (solutio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Asszony a széken ül, jobb kezében kard, balkezében mérleg. Felirat: Az igazság.

Mondjuk így: ne a hatalmi módszereket keresd, hanem az igazságot. Persze a többség fordítva csinálja Gyakran egészen jóhiszeműen. Így például az újkorban mindenki azt hitte, hogy az a racionalizmus, amely DESCARTES-tal indult, igazságkutató módszer volt. Csak a mi napjainkban derül ki, hogy az igazsághoz kevés köze volt. Olyan hatalmi módszer, mint akár a középkori klerikalizmus. Aki a hatalmi módszert keresi, holtbiztosan csődbe jut. A hatalmat keresi, a hírt, a vagyont, és nem veszi észre, hogy a mérleg egyik oldalára kerül. Ha pedig a mérlegen hamisnak találják, mindjárt ott a kard. Az igazságot nem lehet becsapni. Ez a történet állandó kérdése volt és marad: hogyan lehet az igazságot elhazudni?

Még senkinek se sikerült, és nem is fog sikerülni. Vajon igazsággá lehet tenni azt, ami nem igaz? Igazság az, amit erőszakkal kötelezővé tesznek? Igazság az, amit már csaknem mindenki hazudik?

HÉRAKLEITOSZ erre azt mondja, ha a Nap a neki megszabott pályáról csak ujjnyival eltérne, az igazság istennője tüstént kivégezné. S így jár mindenki, aki az igazságot elhagyja. E jelben állnak azok, akik érzékenyek az igazságra. Azok, akik csak egyszer, kivételesen, most, soha többé, de mégis az igazságtól eltérnek. És azok, akik sapkájukat földhöz vágják és azt mondják, nincs igazság a földön. És azok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot. Persze van igazi és van hamis egyensúly. Ilyen álegyensúlyokat teremtenek a különféle rendszerekkel, amelyek egészen az ostobaságig csalhatatlanok és a megrendíthetlenségig egyensúlyban vannak. Volt rá elég példa. Az egyensúly titka nem az, hogy a két serpenyőben mi van, hanem, hogy mi van a közepén. A mérleg a mérték. A mérték a közép. A közép a szabad személy. Az igazság hatalma ezen a közepszerűségeen nyugszik A Mágia? GOETHE így kiált fel: Ó, csak a mágiát tudnám feledni! Minek? Ilyet csak az olyan ember mond, aki a Nyolc műveletét nem ismeri. A mágiától is csak úgy szabadul meg az ember, mint a többitől, vagyis úgy, hogy a dologba éberem belekalkulálja. Számol vele. Nehogy az leszámoljon vele. A mágiát is ellenpontosítani kell. Ez a nyolc művelete, az equilibrium. A mágiát morállal kell ellenpontosítani. Mint a varázst az étosszal.

MÁGIA + MORÁL = HIT

A hit a közép, s ha ez megjelent, nincs baj. A serpenyőkkel hiába manipulálok. A közepén kell kezdeni. Amit a két serpenyő mond, az csupán tükrözés, visszfény és visszhang, ellenpont és tézis-antitézis, szubjektív-objektív Mindnyájan tudjuk, hogy van igazság. A jelkép nőalakot ábrázol. A nő komisz hivatalnok, mert a hivatal bűncselekményében teljesen el tud aljasodni. Igazságérzete azonban csalhatatlan. A nő tudja, hogy az igazság nem törvény, hanem tudás és világosság dolga. Az igazság nem köt meg, hanem felold. Ezért áll a Hold, vagyis a víz jelében. Ezért mondják, hogy az igazság a szellem vize (BÖHME: Geistwasser).

"Nézd meg és menj tovább"

9. - Teth

- Szaturnusz a sulphur jegyében (coagulatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Öreg ember, balkezeében bot, jobb kezében égő lámpát magasra emel. Felirat: A remete.

Ez a mozgás a Szaturnus mozgása. A Szaturnusz féme az ólom. Az ólomról az alkimisták azt mondják, az egyetlen fém, amely önmagát oldja. A magány az, egyetlen életforma, amely önmagában az élet összes kérdését meg tudja oldani. Ezért mondja LAO-CE, hogy az embernek szobájából se kell kilépnie, mégis megtudja azt, ami az egész világban történik, beutazza az összes tájat, átéli az egész történetet, eljut a túlvilágra. Hamis képet formál az, aki azt hiszi, hogy az ember a magányban egyedül van. SZENT ANTALt kell csak megkérdezni. Vagy a tibeti és a hindu remetét és a taoista szerzetest és RUYSBROEKöt. Van zsvajgó magány, amikor a világ tele van bűbajos nőekkel, s ezek az ember álmainak meleg légkörében kitűnően érzik magukat. Van misztikus magány. A görögök régen szigének nevezték a hieratikus csendet. Az Athosz-hegyi barátok hészükhiának hívták. Az ember önmagának saját lámpájával világít. Ez az ólom. Az egészről itt saját maga akar meggyőződni. A Szaturnus bizalmatlan bolygó. Szórszálhasogató és absztrakt és egoista. Ezért monomániás és monológ. Kassner azt állítja, hogy a remete és a zsarnok közeli rokonok. Ezért mind a ketten szigorúak és kegyetlenek. De elsősorban önmagukkal. A remete ellentéte a világfi, szintén ide tartozik, aki ha egyedül marad, legalább a tükörbe kell nézzen, egyébként unatkozik és elálmosodik. A Szaturnusz a Sal jegyében a mágikus teremtő, de ott is egyedül áll, ott az Egyes szám. A következő (harmadik) körben a Szaturnusz az Ördög. Mert a test és a lélek körében az ember élhet egymagában, de aki a szellem körében elzárkózik, ördöggé lesz. Ez minden monológ és monomániás és magányos vállalkozás hallatlan veszélye: az összes ellenállások kikapcsolása. A remete csak saját üdvével törődik. Ezért a kereszténység a remeteséget elveti. Aki nem szerelmes és nem nőül meg, és nincs barátja és nincs ellensége, és nem él a többivel együtt, és magát az egészből kivonja, az hiába világít lámpásával, az utat nem találja meg. A Kilenc egyébként a háromszor Három, a háromszorosan anyagot öltött szám. Ez a maximális coagulatio, ezért is áll a Szaturnusz jelében. Ha a haladványsor Kilencnél megállna, az egész világ ólomból lenne.

"Nézd meg és menj tovább"

10. - Jod

- Nap a sulphur jegyében (sublimatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó tartsd meg"

Kép: Kerék, amelyen a majom balról lefelé, jobbról fölfelé mászik, a kerék fölött szárnyas lény, kezében tekercs. Felirat: A szerencse kereke.

Ez az a jegy, amelyre vonatkozóan a kereszténység és a hagyomány között a különbséget a lehető leghatározottabban meg kell vonni. Minden gondolatnak, amely a hagyomány körébe tartozik, közös és végső ismertetőjele a körmozgás. Az Upanisádok azt tanítják, hogy Brahman, a teremtő istenség álmából felébred, és ez az ébredés megfelel annak, hogy kilélegzése megkezdődik. Belsejéből kirepülnek a csillagok és a napok és az elemek és az állatok és a lelkek. Ez a kilélegzés tart 432 milliárd esztendeig. Aztán az egész világegyetemet újra belélegzi, és ez ismét 432 milliárd év. Most üresség van, Brahman elalszik és álma ismét

432 milliárd év. Akkor a világot újra kilélegzi, belélegzi és alszik. Ez az örök körforgás. BUDDHA nyomán sokan a reinkarnációban hisznek: a lelkek a halál után a túlvilágra kerülnek, de a földre ismét megszületnek, és a keréken sok ezerszer megfordulnak fel és le fel és le. Egyiptomban is valami hasonlót tanítottak, és PLATÓN igen sokat beszél róla. A nagy világmozgás kör alakú. Ezért az emberi sors is örökké kering. A keresztény embernek azonban olyan értelemben sorsa, mint ahogy a régieknek volt, nincs. A keresztény ember sorsvonalára, mint PÁL mondja, nem a kör, hanem a metanoia (megfordulás). Visszafordul, vagyis a körből kilép. Kereszténynek lenni ezért annyi, mint a reinkarnációk sorozatából kilépni. Mint a körből kilépni. Nincs a kereszténységtől idegenebb, mint a sors, a karma, a fátum, a végzet, vagy ahogy az orfikusok mondták, a heimarmené. Ezek mind kör alakú, önmagába visszatérő, csaknem reinkarnatív szavak. A történeti emberiség a sors és a karma, stb. helyére az élet szót tette. De az élet jellegzetes történeti szó, a benne lévő rossz végtelenség (alaktalanság) miatt egyre használhatatlanabb. Ha merő biológiai életet jelent, akkor abszurd és hamis. Ha azon túl mutat, elvész valahol, senki se tudja, hol. Az élet szubsztanciátlan valami. A kereszténységnek a sors, illetve az élet helyén új szava van, amely a keresztény ember létmozgását szabályozza és irányítja, de még nem tudjuk kimondani. Ez persze nem a fejlődés. Ha mégis ehhez hasonlít, akkor sem a szcientifista evolúció, hanem az eszkatológiai célok elérése. A fejlődés üdvtörténeti fogalom. Annyit már mindenesetre tudunk, hogy a keresztény ember nem a körmozgás, hanem a fejlődés jegyében áll. Egyszer. Egyetlenegyszer. Soha többé és visszatérés nincs. Itt és most kell megtenni azt, amit meg kell tenni. A hagyomány életmozgása a kör, a keresztény élet mozgása csak a zenével (vagy az alkímiával) érthető. Bonyolult átminősülési folyamat ez, (transzmutáció), amelyről a keresztény szerzők PÁL apostoltól PASCALig éppen eleget írtak.

A tarot tizedik képében a Nap a sulphur jegyében, a Tűz a tűzben áll. Akinek még van sorsa vagy karmája, gyorsan élje le, és belőle lépjen ki. Aki a karmában marad, az a szamszárában marad. A szamszára a hindu hagyományban az, amit a kép mutat: fel-le, fel-le. De, mint HÉRAKLEITOSZ írja, az út fel és le ugyanaz. Értelmetlen keringés. Értelme csak a fejlődésnek van. Ez a kerék, ahogy itt forog, gépiesség. Minden gép ide tartozik ebbe a körbe, minden gépiesség, főként a legveszedelmesebb gépiesség, a szokás. És a fixa idea, amely körül az ember kering, mint a majmok a keréken. Ez a rulett, vagy a szerencsejáték. A szerencsét, a véletlent és a valószínűséget nem szabad összetéveszteni. A szerencse értelme mágikus, a véletlen az értelem-minimum, a valószínűség tört-értelmű szám. Ide tartozik a játékos éppen úgy, mint az, akinek rögeszméi vannak, a bolond szokások rabja, az elgépiesedett ember. Ide tartozik az, aki örökké sűrög-forog, maga sem tudja, miért, túlbuzgó és mohó, de ide tartozik ennek negatívuma is, a letargiás, aki irtózik attól, hogy a keréken forogjon. Ide tartoznak a rögeszmék gondolati képletei, mert semmi sem tér olyan kerékszerűen és gépiesen vissza, mint éppen a rögeszme. Ide tartozik ezért minden izmus, minden világnézet, amely a körben való ugrándozás rövidzárlata és a mániákus butaság önvallomása. Ezek mind mágikus ciklusokban forognak, káprázatban, vagyis a szamszárában. BÖHME ezt a jelet Angstradnak nevezi. Ez a félelem és a szorongás körtánca. Ixion kereke, mint a görögök mondták, vagyis a tantaluszi mozgás, örökké ugyanarra a pontra vissza.

"Nézd meg és menj tovább" "

11. - Kaf

Vénusz a sulphur jegyében (preparatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Fiatal nő az oroszán állkapcsát szétfeszíti. A nő fején ugyanolyan lemniskáta kalap, mint a mágus fején volt. Felirat: Erő.

Az erő, és természetesen az erőszak. A kettőt egymástól úgy lehet megkülönböztetni, hogy az ember meghallgatja, mit mond. Ha igazat mond, akkor erő, ha hazudik, akkor erőszak. Az erőszak álerő. Az álerős a desperát hatalmas, aki fél, ezért hazudik s minél többet hazudik, annál jobban fél. Az erőszak az erőtlenség. Nemhogy oroszán, de még liba száját sem tudja szétfeszíteni. Ezért van szüksége zsarnokságra és terroristákra. Az erős szelíd és gyengéd. A franciák azt mondják, hogy a túlradó erő jele a politesse, a tapintat. Aki szigorú, olyan mértékben kénytelen szigort alkalmazni, mint amilyen erőtlén. A Tizenegyes azonban az elhatározás jegye is. Elhatározás és cselekvés és álom, mert az álmodozás a legaktívabb cselekvések egyike. Az ember életét az határozza meg, hogy milyen álmai vannak. A súlyt jó mindig az álmokra helyezni, és nem az erőset játszani. Aki folyton az erőset mutatja, belül elpuhul, ezért katonák, akik hivatalból harciasak, belül femininek, mint írásuk is mutatja. Az erő (tett) minden esetben meghatározhatatlan, vagyis mágikus. Ezért az erőt megszemélyesítő nő fején ott van a lemniskáta kalap.

"Nézd meg és menj tovább"

12. - Lamed

- Merkur a sulphur jegyében (separatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: A lábánál fogva, fejfelé lógó akasztott. Úgy csüng, mint az inga. Keze hátul össze van kötözve. Felirat: Az akasztott.

A legnagyobb erő ahhoz kell, hogy az ember saját egoitását hatályon kívül tudja helyezni. A vallás nyelvén ez, az áldozat. Ez a valami, ami az ember előtt mindig nyitva áll. Itt korlátlanul gyakorolhatja szabadságát. Mert az önfeláldozás a legszabadabb aktus. Keleten a leghatalmasabb jóga-gyakorlatok ennek a jelnek jegyében folynak le. Ilyen elsősorban a tibeti Csöd. Ez a morál jegye. És ugyanakkor természetesen a moral insanityé. Júdás és Prométheusz. Júdás szabad elhatározásából fel is akasztotta magát, s ha ítéletkor valamiért, ezért az egyetlen szabad tettéért kap kegyelmet. Prométheuszt, mivel nem volt ereje az áldozatot meghozni, a sziklára akasztották. Ez az egoista, és a szent. Ez a szerénység és az alázat jegye, és a tanítványoké. Ugyanakkor a szégyentelen mohóság jegye, amely végre is lábánál fogva fejfelé lóg. Az újabb lélektan azt mondja, hogy iniciációs álmok akkor érnek csúcspontra, amikor valaki azt álmodja, hogy fel van akasztva. Miért?

Mert akkor szabadult fel. Akkor tudja a földet, egy szál kötélen függve ugyan, de mégis elhagyni. A szentséget megízlelni. A kelta papok, amikor a szakrális fagyöngyöt szedték, azt az ágat amely a földre hullott, eldobták, mert a szentségét elvesztette. Tartsd magad mindig fenn, vagy ami ugyanaz, lent, légy alázatos, légy tanítvány, és gyakorold magad az áldozatban. A Tizenkettő egyébként különös szám: e számban a tér (4) és az idő (3) száma található. Ezért a kozmosz száma. Tizenkét zodiákus jel van és tizenkét tanítvány. A gnosztikusok azt mondják, hogy a megváltás korában az emberiség matézise a tizenkettes számrendszer lesz.

"Nézd meg és menj tovább"

13. - Mem

- Mars a sulphur jegyében (calcinatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Csontváz, kezében kaszával, virágos réten kaszál.

A Tizenkettő a kozmosz száma. Ha az ember ehhez a számhoz egyet hozzátesz, a kozmoszból kilép. Ez a halál, a nagy transzmutáció. Az Egy a mágus, a csináló, az alkotó, a tolték, a poiétész. A Tizenkettő plusz egy: a metapoiétész. Nietzsche szavával az Überschöpfung, amikor az ember önmagát önmagából és önmaga fölé alkotja meg. Ez a metapoiészis. Ugyanaz a szó, mint a transzmutáció. Mi az, amit az ember önmagából és önmaga fölé alkot?

Az arany. A halálvonalon az ember csak annyi aranyat vihet át, amennyit önmagából csinált. Minden egyéb itt marad és megrothad. Az alkímia az a tudás, amely az embereket arra tanítja, miképpen csinálhatnak magukból a lehető legtöbb aranyat. Az asztrológiában e kép megfelelője az úgynevezett nyolcadik ház, szintén a Mars, vagyis a Skorpió jegyében. A Mars a tűz, a Skorpió a forró, földalatti, vulkanikus, kénes (szulfurizált) víz. E jelben minden elem elég, kivéve az aranyat. Az arany pedig nem egyéb, mint a szublimált (naposított) sulphur. Darabosan fordítva: a szellem tüzeiben égő lélek, vagyis a lélek tüzeiben égő szellem. Ezt a lángot látta Mózes a csipkebokorban. A halál az ember végső calcinatioja, mindenki saját maga dönti el, hogy e művelet után benne mi marad meg.

"Nézd meg és menj tovább"

14. - Nun

- Jupiter a sulphur jegyében (reductio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Szárnyas nőalak, két kezében két korsó, a folyadékot az egyik korsóból a másikba tölti. Felirat: Mérséklet.

A halál azt jelenti, amit ez a kép mutat. Az embert az egyik korsóból a másikba töltik. A halál erénye a türelem, a mérséklet, a fegyelem, a tudás. Delphoiban az egyik nagy felirat: méden agan. Mindent mértékkel. Mérték és mérséklet.

Nem szabad lázadozni. Senki se legyen türelmetlen. Feladatát végül is mindenki megkapja. Ez a türelmes és a türelmetlen izgalom jele. A nyugtalanságé és a csendes várakozásé. A halálvonal a mérték. Itt derül ki, hogy mi ér valamit és mi a szemét. Ez a halál-calcinatio művelete. Most következik a reductio. Eddig, az úgynevezett életben vagy a sorsban a pátosz és a retorika volt, a nagy hazugságok és hiúságok és a káprázat és a cirkusz. Most következik az étosz és a higgadság. Ez a nagy erény mátrixa. Ide tartoznak a szorgalmasok és a munkáskezek, a fáradhatatlan tanulók és a hívők, akik tudnak tisztelni és hódolni és várni. Persze ide tartozik a fanatikus is és a stréber is. Ide tartozik a türelmetlen, aki mohó szemét az üdvre vetette még mielőtt arra megérett. A fanatikus az, aki teendőjét a rögeszmében látja. Fanatikusnak nem étosza van, hanem fixa ideája és azt hiszi, ha nem saját, hanem más szakállára örült, máris helyes úton jár. A fanatikus az, aki azt hiszi, valamit biztosabban tud,

mint amennyire valamit tudni lehet. A stréber pedig úgy látszik, tud várni. De a stréber mohón és lihegve vár, és a peccsenyére lesben áll. Közben fogát csikorgatja. Nem hajlik, nem görbül és nem szorgalmas, hanem túlbuzgó, nem szerény, hanem bujkál. Nem alázatos, hanem megalázokodó. Nem szolgál, hanem szolgál. Nem türelmes, hanem ülepe van.

"Nézd meg és menj tovább"

A HARMADIK KÖR: A HÉT MŰVELET A HIGANY JEGYÉBEN

A hagyomány embere egészen kivételes esetektől eltekintve, egyetlen mátrixról mindig felismerhető. A hagyomány emberének csak egy száma van. Ezért van sorsa, vagyis karmája. A történet emberének élete van. Az élet több szimultán mátrix. Ezért a történet embere állandóan több sorsot karmatorlásban él. Több száma van. Más száma van otthon a családi körben, más a hivatalban, más a barátok között, más a nyilvános szereplésben. Ugyanaz az ember, aki jó szónok és kitűnő politikus, anyagi ügyekben fölöttébb megbízhatatlan lehet, otthon papucshős, és kitűnő ivócimbora. Esetleg persze az őskori embernél is így volt, de nem volt jelentősége. Most e szövevény egyszerre fontos lett, ez már nem sors. Ez a bonyolult és permanens konfliktusok által teremtett dráma, amit életnek neveznek. A régiek egészen jól megvoltak az egyetlen vallásukkal. A történetnek ezenfelül még a pszichológiára is szüksége van. A pszichológia a sorsot nem bontja fel, mint sokan hiszik. A pszichológia a felbontott sors és az egyszerre több karma komplikációinak kontrollja. A történet embere pszichológia nélkül tökéletesen megzavarodna és eltévedne, és saját magában és a világban nem ismerné ki magát. A szabadság korszakának embere a pszichológiát is megtartja és a sorsot is újra előveszi. Mert a pszichológia merő dinamika (apokalipszis), a sors pedig stabil forma. A szabadság korszakában az ember megformált lény, de a pszichológiában formálja magát. A modern fizikában és matematikában e folyamat megfelelőjét úgy hívják, hogy az egész számokhoz térünk vissza. A logika és a mathézisz kapcsolatáról mondottak alapján ez úgy fejezhető ki, hogy a Három korszakának emberében a Kettő által reintegrált Egy valósul meg. Ennek a gondolatnak most a tarot-beavatás harmadik körében különös jelentősége van. A harmadik kör a higany (szattva, pneuma, szellem) jegyében áll. Ez az előbbi két kör együttes műveletének eredménye oly módon, hogy ez volt az, amely az előbbi kettő műveletét megindította, és a műveletet is ez irányította. Amely tény már csak abból is ellenőrizhető, hogy e harmadik kör mindegyik mátrixa transzcendens jelentésű. A modern pszichológia azt mondaná, hogy e mátrixok mind spirituális archetípusok. Itt az embernek olyan céljairól van szó, amely célok az ember tevékenységét megindították és vezetik. Sohasem szabad elfelejteni, hogy $sal + sulphur = higany$. Ha az első kört (egyől hétig) és a második kört (nyolctól tizenégyig) összeadom, megkapom a harmadik kört (tizenötől huszonegyig).

15. - Szamech

- Szaturnusz a higany jegyében (coagulatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Meztelen, démoni lény, denevérszárnyakkal, phallosszal és női mellel, bal kezében bot. Előtte nyakán kötéllel összekötött emberpár. Felirat: Az ördög.

Különösen jelentős, hogy az ördög hermafrodita, a szexus erős kiemelésével. Azért áll előtte az emberpár. Az ördög az eredendő bűn. Hogy ez a bűn a szexussal miképpen függ össze, nem tudjuk, csak azt, hogy összefügg. A szemita körülmetélés törvénye ezt a tudást őrzi, de

senki sem emlékszik reá. A szexus valamilyen sötét mágikus veszély, amit mindenki érez. De hiába érez. A férfi és a nő nyakán meghurkolva e sötét veszélyhez van kötözve. Lehet, hogy a szexus a hermafrodita aktus. Az a hermafrodita, akit a kép mutat, elég étvágyrontó, bőregérszárnyaival és émelyítő hímnő ábrázatával. És lehet, hogy az egyesülésnek nem a hermafrodita, hanem az androgün jelében kell megtörténnie. Aki ezt a műveletet megtalálja, az ördög köréből kilépett. Az alkímia azt mondja, hogy ez a Rebis megvalósulása. Újabb az isteni androgün jegyében való élettevékenység gondolatát theandriának hívják (SZOLOVJEV). Amiről itt szó van, hogy az ember legmélyebb szenvedélyének, a szerelemnek jegyét át kell helyezni. A hermafroditából az androgünbe. A rossz Kettőből a jó Kettőbe. A férfi és a nő között a képen a hermafrodita áll. A rossz Kettő ördögöt nemz. Ennek a jelnek fordítottja lesz a Tizenkilences, ahol a férfi és a nő között és fölött áll a Nap. A kör itt teljesen bezárul. Kezdődik a hatossal, ahol a férfi és a nő egybekel (tűz és víz háromszöge egyesül).

Ha ez az emberpár a hermafrodita jegyében áll, a pokolba kerül. Ezt tudjuk. A házasságok többsége ezt bizonyítja. Azt kellene megvalósítani, hogy a házastársak egyesülése az androgün jegyében legyen. Le kellene vetni minden démont. Mert ez a mátrix a démonok mátrixa. És a kísértés. A félelemé, és pedig a megalapozott félelemé. Mert itt igazán van mitől félni. Ez a bűn és a bűncselekmény mátrixa, de ugyanakkor azé a gyanútlané, aki azt mondja, a rossznak nincs realitása. Ez a sötétség és a zavar és a zaklatottság és a lelkiismeretfurdalás, az álmatlan éjszaka, az összetévesztés jele. Ide tartozik a szexus körébe tartozó mindennemű titkos aktivitás, főként a kacérság és a csábítás. Az ördög mindig csábít, lásd Faust. Persze a sötétség pozitív értelmét külön kell választani. Akit a régiek a nagy Éj-anyának (Egyiptom: Modra-Neet) neveztek, az tiszta és mély. Az ördög, a zavaros sötétség jegyében áll a kéjvágy, a zabálás. Ide tartozik a parazita. De ha a rossz félelem itt lakik, itt lakik a jó is, mert van démoni és hieratikus reszketés. Ez utóbbi értelemben mondja GOETHE, hogy ami az emberben megborzong, az éppen a legnagyobb (Schaudern ist dein bester Teil). Az ördög elől nem kell kitérni. Sőt. Oda kell menni hozzá és meg kell ismerni. Ha az ember megismeri, csalódik. Hallatlanul unalmas és émelyítő. Aki az ördögtől nem fél, attól fél az ördög.

"Nézd meg és menj tovább"

16. - Ajin

- Mars a higany jegyében (calcinatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Torony, tetején korona, a villám beleszap a korona lehull. A torony körül bukfencező és menekülő emberek. Felirat: Isten háza.

Isten háza az Egyház. De ha az Egyház nem valódi, akkor a Bábel. Akkor azonban nem Isten lakik benne, hanem a bálvány. És nem a termékenység, hanem a pusztulás jegyében áll. A bálványról azt mondják, hogy irreális. A bálványnak nincs világa, mindig a semmiben van. Ezért absztrakt és terméketlen. És ezért a valóság villáma mindig beleszap és lerombolja. Az ördög elől nem lehet kitérni. Isten elől még kevésbé lehet kitérni. Ezért, ha az Egyház nem az egész emberiség egységét valósítja meg, akkor megvalósítja a nyelvzavart. Ezért ez a zűrzavarok mátrixa. Mindenekelőtt a hamis profétáké, a sarlatánoké, a propagandáé, a dilettánsoké, a kiagyalt rendszereké, főként az úgynevezett idealizmusé. Bárhol és bármikor a

földön eszmények jelentek meg, ott a háttérben mindig zsványok álltak, hogy az embert becsapják és zsebét kiforgassák. Amit Bábelnek nevezünk, az a meg nem-különböztetésből eredő zürzavar álegysége. A dolgokat meg kell különböztetni és mindegyiket helyére kell tenni. Az embereket fel kell szabadítani, mindenki legyen az, aki. Akkor az egység megvalósul. Aki álegységet kísérel meg, úgy jár, mint a babiloni torony építője. Ha nem szabadít fel, összezavar. Mit jelent felszabadítani?

Felszabadítani annyit jelent, mint mindenkinek jogát az önálló életre és autonóm életvezetésre fenntartás nélkül elismerni. A megkülönböztetés műveletének eredménye az egység. Aki megkülönböztetés nélkül egységet akar teremteni, az nem Egyházat épít, hanem a Bábelt építi, s abba a villám belesap. Aki önmagát absztrakt gondolatokból építi fel, arra a realitás lesújt. A Bábel mátrixából érhető meg minden a valóságtól egészségtelenül elzáródó mű és törekvés. Főként az úgynevezett eszteticizmus, az önmagáért való művészet, a szép a szépért. E művészetben semmi sem valódi, amint a hamis prófétákban, minden hazug a sarlatánban, a dandyben és a divathölgyben. Ide tartozik a maszk, az áltatás, a szélhámosság, a szerep, a festék, az etikett, a fasszád, a hamis retorika, a hamis pátosz. A színház az, ami e sok Bábelt leleplezi. A színház a hieratikus káprázat jegyében áll. Hódolat az örök és szakrális májá előtt. Mert a színház forma, s ezért lényeg, s ezért valódi szám. A színházban a káprázat és a valóság egy, úgy, mint a világban egy a valóság és a káprázat. A színháznak is négy fala van, mint az Egyháznak és az Új Jeruzsálemnek (a sal a kocka jegyében áll), de a negyedik fal a néző (nem pedig a kíváncsi) számára megnyílt, hogy mindenki abba, ami történik, beleláthasson.

A színpad a negyedik fal, vagyis a maszk levétele. Különbséget kell tenni néző és kíváncsi között. A néző a színpadot és önmagát egybelátja a tükörben és a képben és a hasonmásban, ezért a valóság jegyében áll. A kíváncsi a negyedik falat le akarja bontani, hogy más titkát kiszaglássza és nem tudja, hogy amit lát, az saját maga. A kíváncsi az indiszkrét, a pimasz, a szégyentelen, a mohó, aki élet-kapzsíságban szenved (ressentiment). A színész is ide tartozik. A színész, a káprázat és a valóság közvetítője, aki a nézőnek a valóságot a káprázat nyelvére fordítja. Ide tartozik a szerep, de az az ember is, aki szerepéből sohasem esik ki, az úgynevezett karakter. Annál rosszabb neki. A karakter, mint mondják a butaság egyik felsőfoka nélkül elképzelhetetlen. Maszkjában eszelős komolysággal hisz. De ha itt a karakter, itt van a komédiás is, aki a szakrális maszkot nem veszi komolyan és életét elvicceli. S ha ide tartozik a színész, akkor ide tartozik a ripacs is, aki sem valóság, sem káprázat, csak a kulissza.

"Nézd meg és menj tovább"

17. - Pé

- Vénusz a higany jegyében (preparatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Középen fent egy nagy, körülötte hét kisebb csillag. Az előtérben fiatal nő térdel és a forrásból vizet merít. Felirat: A csillag.

Ez az örök fiatalság, vagyis az örök pogányság mátrixa. BAADER a pogányságot csillagfényes éjszakának nevezi. Ezért ez a mátrix az archaikus kornak felel meg. Az összes hagyományok a csillagok fényének jegyében állnak. Csak éppen annyi világosság van, hogy

az ember el ne tévedjen. Ezért volt az őskorban az asztrológiának olyan nagy jelentősége és szerepe. De a mátrix a kozmoszt is jelenti, a világegyetemet és a természetet. Ezt a képen a fiatal nő jelenti, aki az élet vizéből merít. Ez az ifjúság, vagyis az érzékenység, az örök sebezhetőség és megcsalhatóság. Jaj annak, akinek rinocéroszbőre van és már nem sebezhető és akinek már nem fáj semmi.

Itt áll a gyermek, aki a legérzékenyebb. De itt állnak az ősök is, akiket Iránban fravasiknak, Indiában pitriknek, Júdeában atyáknak, Kínában ősöknek hívtak. A latin lares. A fravasik és a pitrik az élet felvigyázói (phülakész pneumatón) a lelkek őrzői. Ezek az atyák a csillagvilágban laktak, hogy mindig a föld közelében legyenek. Ha a lélek a földről eltávozik, először ebbe a körbe lép át. Ez az éter, az asztrál-világ. Ide tartozik az ihlet, az intuíció, a sugallat, de ide tartozik az álihlet, az okkultizmus is. Aki itt tájékozódni akar, annak a misztikusokat kell olvasnia. Mert ide tartoznak a próféták, a látnokok, a szibillák, a püthiák, akik ezzel a világgörrel kapcsolatban állnak.

"Nézd meg és menj tovább"

18. - Cadé

- Hold a higany jelében (solutio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: A közepén fent a Hold, alatta két bástya. Két kutya egymással szemben egymásra ugat. Lent a víz és a vízben rák. Felirat: Hold.

Ezt a mátrixot nem is lehet másként értelmezni, mint az előbbi egyenes folytatását. Az előbbi az archaikus kor egysége volt a hagyományban. Ez itt a két bástya és az egymásra ugató két kutya a történetben mindig a kettő viszálya. A kép szerint a történet dialektikája olyan, mint a két kutya egymásra csaholása a holdvilágos éjszakán. Lehet. Persze a nagy csaholás közben kiontott vért is figyelembe kell venni. De miért van ez a nagy acsarkodás?

A megoldás a kezünkben van. A történet már nem az éjszaka, hanem a derengő holdvilág ideje. A Hold egyébként a túlvilágnak a csillagoknál magasabb foka. A lélek az asztrálvilágból a Holdba érkezik. A hinduk szerint a Hold az emberhez sereg kérdést intéz. Ha ezekre meg tud felelni, továbbmehet, ha nem, vagy hibásan válaszol, vissza kell fordulnia. Aki a Holdban marad, az a Víz-paradicsomba léphet. Ez a mexikóiak Tlalocanja. A Hold nem önfényű test, hanem a Nap tükre. A lelkek itt a Holdban ilyen visszfényben élnek. Ez a tükör világa. És a nőé. A hiúságé és az okkultizmusé. A materializmus, mint okkult természetfilozófia szintén ide tartozik. Ez a lunáris tudás helye, ezért mindaz, amit a történet tudásnak tartott és tart, a Hold jegyében áll, főként az úgynevezett felvilágosodott természettudomány. Az azonosság (ellentét) logika is ilyen Nap-Hold szembe állás képekben gondolkozik. A történet a visszfény korszaka. A történeti ember a valódi fény visszaverődésében él. Ezért ez az ellentétek és az összetévesztések, a zavar és a félhomály, a hamis distancia a derengés és a tévelygés mátrixa.

"Nézd meg és menj tovább"

19. - Kof

- Nap a higany jegyében (sublimatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Fölül középen a Nap. Alatta emberpár paradicsomi meztelenségben. Mögöttük fal.
Felirat: A Nap.

Ez a Heszperiszek kertje, vagy ahogy az egyiptomiak mondják, Sekhet-Hetepet, és ahogy a tibetiek mondják Csenreszig. A mennyország. Az előbbi két jellel szorosan összefügg. Az asztrávilágból (csillagok, 17) a lélek a Holdba kerül (18), és ha a kérdésekre válaszolni tud, beléphet a Napba. A Nap a fény és a meleg helye. A Nap az Egy. A kép az emberpár szexusát nem emeli ki. Azért nem, mert itt az egyesülés már nem a hermafrodita, hanem az androgün jegyében történik. A Nap az isteni androgün. A régieknél minden életcél a Nap jegyében állott. A chirológia Nap-vonala az életpont természetes kiegészítése. A Nap fénye az arany. Az alkimisták, amikor az aranyat keresték, az örök életet keresték. A Nap a nagy jótevő, nincs benne semmi zárkózottság, félelem, visszautasítás, fősვნყség, hazugság, bosszú, irigység, méreg. A csillagos ég a pogányság és a hagyomány kora volt, a Hold a történet kora, a Nap a szabadság és a személy és az Egyház korszaka. Itt az emberek nem a nyakuknál fogva összekötve élnek együtt, hanem önkéntelen örömben egymás felé megnyílnak, mert szabadok. Ez a valódi Egység. Ezért a Nap és az értelem összetartozik. A Nap és a szem és a látás és az éberség. A képen lévő fal ezt a korszakot az előbbiektől megkülönbözteti, nehogy azokat összezavarja. A fal nem a Bábel, hanem az Új Jeruzsálem, vagyis a megújított Paradicsom fala.

"Nézd meg és menj tovább"

20. - Rész

- Jupiter a higany jegyében (reductio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: A lángoló Nap közepében angyal jelenik meg és kürtjébe fúj. Az előtérben lent a sírok megnyílnak és a halottak feltámadnak. Felirat: Ítélet.

Sohasem szabad elfelejteni, hogy aki az ember fölött ítél, az nem másvalaki, hanem saját maga. A lelkiismeret. A külső bíróság felé csak az kerül, aki az önmaga felett való ítélkezést elhanyagolja. Ha életem fölött éberem vigyázok, nincs szükségem bírókra.

De ha csak egyetlen pontban is kihagyok és a dolgot elvétem, engedékeny és elfogult vagyok, vak és léha, a külső bíró azonnal kürtjébe fúj. Nem szabad azt hinni, hogy vannak emberek, akik az önmaguk felett való ítélkezést maradéktalanul és tökéletesen végzik. Ezért is van szükség végül olyan bíróságra, amely az elvétett ítéleteket korrigálja és a mulasztásokat az ember helyett elvégzi. Az utolsó ítélet nem rémület. A nagyszerű az, hogy a szemetet, amit magamból nem tudtam kisépíteni, az ítélet majd alaposan kiszórja. Végül tiszta lehetek. Önmagamtól sohasem tudnék az lenni. Sajnos, nem szeretem magam eléggé, korrupt vagyok. Az ítéletre várakozni kell és tudni, hogy az nem a kegyetlenség, hanem az igazság jegyében áll. Kegyelemre nem szabad számítani. Kegyelem van, de jaj annak, aki arra hivatkozni mer. Ez a legmagasabb fokú szellemi művelet. Ez a jó és a rossz megkülönböztetése.

"Nézd meg és menj tovább"

21. - Tau

- Merkur a higany jegyében (separatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Koszorú, középen fiatal nő, balkezeben tekercs fölfelé, jobb kezében lefelé áll. A kép négy sarkában az állatkör négy sarokjegye: a Bika, az Oroszlán, a Sas és az Angyal. Felirat: A világ.

A tarot harmadik körének tanulsága, hogy nem a boldogság, hanem a létezés centruma felé kell orientálódni. A boldogság-szenvedély az embert korrumpálja. Ami pedig a centrumban várja, nem a boldogság, hanem az üdv. A boldogság a sors körébe tartozó fogalom. Nekünk pedig már régen nincs sorsunk, hanem az életen keresztül tartunk a létezés valamely új megfogalmazása felé. A tarot harmadik köre a célhoz érkezett. Ez a cél a quinta essentia. A négy jel a négy elemnek felel meg. A Bika (tavasz, kelet, föld), az Oroszlán (nyár, tűz, dél), a Sas (Skorpió, ősz, nyugat, víz), az Angyal (Vízöntő, tél, észak, levegő). A négy elem között a középen koszorúban áll az ötödik, a kvintesszencia, a négy tömény kivonata. A négyszögben a kör, ez a kör négyszögletesítése, illetve a négyszög körösítése a centrum bevetésével. A kört csak a középből tudom négyszögesíteni, vagyis stabilizálni. A kör és a négyzet (lélek és test - sal és sulphur) csak a harmadikban minősül át (inqualál, transzmutálódik), a harmadikban, vagyis a szellemben, a higanyban. Ezért a huszonegyedik mátrix a higany, a higany jegyében. (Merkur a Merkurban.) Ez a világ jele, vagyis az egyetemességé. Nem a fensőbbrendű emberé, hanem az univerzális emberé. Nem a kivételé, hanem a normálisé. Ez az egyetemes és univerzális ember a kozmosz (a négy világtáj) és elem kvintesszenciája. E világba az ember csak az ítéleten (apokalipszisen) keresztül jut el.

A koszorúban álló nő egyik kezében a tekercset fölfelé, a másikban lefelé tartja. Akinek a tekercse fölfelé fordul, az ide beléphet. Akinek tekercse lefelé fordul, az kívül marad a kozmoszban, az elemek között.

"Nézd meg és menj tovább"

22 - Sin

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Férfi, hátán batyuval, kezében bottal lép, mögötte a kutya ráugrik, és nadrágját kitépi. Felirat: A bolond.

E mátrixnak nincs száma. Nem tudni, hogy 0 vagy pedig 22. A tarot nagy problémája. Egyesek úgy értelmezik, hogy mint egyes kártyajátékokban a páratlan, a Fekete Péter, a komikus figura, az asztrál a tizenharmadik, aki a közösségen kívül él és a kutyák nadrágját tépik. Ha a bolond tényleg bolond, akkor az, aki az ineptia mysteriiben szenved, a misztérium iránt való érzéketlenségben. Ennél nagyobb idióta nincs. Legyen és maradjon a kutyák martaléka. Ez az ember, mihelyt a kerítésen túl lévő dolgokról van szó, gyanakodik, hitetlenül hunyorgat és azt hiszi, valaki falhoz akarja állítani. Ez aztán a bolond! Ennek a batyujában tényleg csak rongy van, legfeljebb skatulya.

Ilyen ember a történet területén bőven akad. Kik ezek? - Mindenki keresse ki legközelebbi szomszédai közül.

De van más is, aki végre játékon kívül tud állni. Akinek már nincs "száma", s ezért nem tudni, 0 vagy 22. A tarot azt mondja, ez a végtelen utak vándora. A kutyák megugatják, de a kutyák azért ugatnak, mert elásott csontjaikat féltik. A bolond itt nem az úgynevezett jellem. A karakterhez korlátoltság kell. Csak meg kell nézni az úgynevezett jellemelek arcán az eszelős és önhitt butaságot. A bolond itt türelmes. A vég és a kezdetlen. A megfoghatatlan és elérhetetlen. Nincs semmije, de nem is kell neki semmi. Nem épít házat. Az árokban alszik. Egy kicsit melankolikus, mint minden igazi bolond, de tudja, hogy ez a komikotragikumhoz tartozik. Csak semmi komolyság. A sors (kutya) megmarja, de ő nevet rajta. Senkit sem akar megváltani, önmagát a legkevésbé, főként nem géppisztollyal. Neki a szabadság igazán többet ér. Legfeljebb azon csodálkozik, hogy az emberek házakban, sőt városokban laknak és kutyákat, vagyis rendőrséget és hadsereget tartanak. A kutyák vigyáznak a Bábel toronyra, míg azt a villám szétzúzza. A bolond alig fél. A határok embere. Az elmúlás állandó jelenlététől felfokozott életheve. A bolondot az utolsó lépés érdekli, a határátlépés. Mi van tovább?

"Nézd meg és menj tovább"